

Biblia-tanulmányok
(2016. július–szeptember)

Az egyház „élő temploma”

*Az egyház szervezetére és működésére vonatkozó
bibliai alapelvek*

BIK Könyvkiadó
Budapest, 2016

A tanulmányokat összeállította:
Vankó Zsuzsanna

A tanulmány elektronikus formában a *www.kerak.hu* oldalon,
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja
a **BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ**

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsa

Nyomdai előállítás: Kvadrát Print

Mobil: +36-30/280-6656

info@kvadratprint.hu ■ www.kvadratprint.hu

ISBN 978-615-5260-42-1

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
<u>1. tanulmány – július 2.</u> A mennyei eszmény, mint a szerint munkálkodó egyház	10
<u>2. tanulmány – július 9.</u> Az egyházra vonatkozó „mennyei mércék” és az adventmozgalom	25
<u>3. tanulmány – július 16.</u> Az első alapelv: az egyház feje Jézus Krisztus	44
<u>4. tanulmány – július 23.</u> A legfőbb alaptörvény: Krisztus szeretetének – igazságosságának és irgalmasságának – kell érvényesülnie mindenben	65
<u>5. tanulmány – július 30.</u> Az egyház küldetését, a folyton előrehaladó és bővülő evangelizációt egy pillanatra sem szabad szem elől téveszteni	82
<u>6. tanulmány – augusztus 6.</u> Munkaerőnk növelése – Isten terve szerint	102

<u>7. tanulmány – augusztus 13.</u> Isten intézményei	123
<u>8. tanulmány – augusztus 20.</u> Az Isten művének vezetőire és a bizottságok munkájára vonatkozó alapelvek	142
<u>9. tanulmány – augusztus 27.</u> A tized és az adományok rendeltetése	163
<u>10. tanulmány – szeptember 3.</u> A lelkeszi munkára és a lelkeszképzésre vonatkozó alapelvek	189
<u>11. tanulmány – szeptember 10.</u> Missziószolgálatunk kiemelkedő területe: a könyvkiadás és -terjesztés	210
<u>12. tanulmány – szeptember 17.</u> A mértékletességi reform munkája, intézményei	230
<u>13. tanulmány – szeptember 24.</u> A nevelési reform jelentősége, feladatai	249
Igék minden napra (<i>július–szeptember</i>)	270

Bevezetés

Az „idők jelei” nyilvánvalóvá teszik, hogy a kegyelmi idő utolsó – bizonytalanul rövid és sorsdöntő – időszakában élünk. Hisszük, hogy a Szentlélek folyvást munkálkodni fog bennünk, soraink között a valódi, felülről jövő ébredés és megújulás érdekében. Azonban állhatatosabban, komolyabban imádkozunk majd ezért, ha az is eléink tárul, hogy mit vár tőlünk Isten, nemcsak személyes életünkben, hanem missziószolgálatunkban, megbízatásunk teljesítésében is.

Többször foglalkoztunk már azzal a témakörrel, hogy milyen reformációra van szükség a személyes életünkben. Először 1987-ben volt ez a szombaticskolai tanulmányunk témája, majd 1999-ben újra kiadtuk a korábbi tanulmányorozatot *Reformáció a gyakorlati életünkben* címen, átdolgozott formában. Ezek a kiadványok már nem kaphatók, azonban ajánljuk elolvasásra a *Krisztus egyházának szervezeti és munkarendje* c. könyvet, amelyben még több szemelvényt találunk az egyes fejezetekhez kapcsolódóan.

Az Ige és a bizonyágtételek kijelentéseit és tanácsait összegezve szükséges szembesülnünk azzal is, *milyennek kell lennie a mennyei elveket követő egyház munkavégzésének, missziószolgálatának*. Fontos megértenünk az igei útmutatások és a nekünk adott tanácsok jelentőségét, mert elmaradt a megvalósításuk. Sok minden elkerülte a figyelmünket, s e tanulmányok átvétele során mindez most új ismeretként, felfedezésként hat ránk.

Az egyes tanulmányok címeit olvasva felmerülhet a gondolat, hogy néhány témakörrel talán nem is kellene gyülekezeti

szinten foglalkoznunk: például a bizottságokra, a lelkészi munkára és a lelkészképzésre vagy a könyvkiadásra vonatkozó tanácsokkal. Úgy vélhetjük, hogy a mértékletességi vagy a nevelési reform intézményeivel kapcsolatos útmutatások sem érintenek mindenkit. Isten azonban pontosan arra a szemléletváltásra akar elvezetni bennünket, hogy a gyülekezetben nem szabad elkülöníteni egymástól egy lelkészi, vezető réteget, amely felelős a munka végzéséért, és egy „gondozott” vagy „fogyasztói” réteget, amely a gyülekezeti tagokból áll. *A maradék egyház küldetésének betöltéséért az egész gyülekezet felelős*, és a gyülekezet minden tagja hivatott részt venni benne. Továbbá az összes tanács, a legkisebb részletek is arról szólnak, hogy *mit jelent a valódi kereszténység, az isteni elvek érvényesítése a gyakorlatban*. Ha nem is bizottsági tag valaki, és ha nem is dolgozik a közösség valamelyik intézményében, akkor is mindannyian sokat tanulhatunk az ezekre vonatkozó útmutatásokból, mert arra világítanak rá, mit jelent Krisztus-követőnek lenni, betölteni a szeretet törvényét mindenben, a hétköznapi élet és a szolgálat minden területén. Arra tanítanak, hogy *„lehetséges azokkal az alapelvekkel összhangban intézni az ügyeket, amelyek Isten jellemének bélyegét viselik magukon”* (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 193. o.).

Ezek a tanulmányok arra is rámutatnak, mennyi munka van, amihez hozzá sem fogtunk, amelyet még tervezni sem kezdünk, mennyi olyan munkaterület, ahová még be sem léptünk. Bárcsak úgy hatna ránk ez a Biblia-tanulmány – a benne foglalt ígék és bizonyságtételek –, mint Jézus nagy misszióparancsának megértése az első tanítványokra: *„Komoly imában fordultak az Úrhoz: adjon nekik készséget, hogy az emberek elé állhassanak, és a mindennapi érintkezés folyamán olyan szavakat mondjanak, amelyek a bűnösöket az Üdvözítőhöz vezetik. Miközben minden*

véleménykülönbséget megszüntettek egymás között, minden elsőbbségi vagy uralomvágy eltűnt a szívükből, bensőséges keresztényi közösségben szorosan egybeforrtak. Mind közelebb jutottak Istenhez. (...) Elszomorodtak, ha arra gondoltak, hányszor okoztak fájdalmat Jézusnak a tanításai iránti közömbösségükkel, pedig Ő a javukat akarta. (...) Érezték lelki szegénységüket, és felülről, az Úrtól kérték a kenetet, amely alkalmassá teszi őket a lélekmentés munkájára. Nemcsak a maguk számára kértek áldást, hanem könyörögtek mások lelki üdvéért is. Tisztán látták, hogy az evangéliumot el kell vinniük az egész világnak, és buzgón könyörögtek azért az erőért, amelyet Jézus megígért nekik.” (Ellen G. White: Az apostolok története, a Pünkösöd c. fejezetből.)

Javasoljuk, hogy egyénileg olvassuk végig az egész tanulmányt, lehetőleg nem kis részletekben, hanem minél rövidebb időn belül, szinte egyhuzamban. Ez lehetővé teszi, hogy egészében lássuk tanulmányunk tárgyát, s felismerjük az összefüggéseket, azokat a következetes alapelveket, amelyekre az evangélium szellemében működő egyház minden tevékenysége épül.

A mennyei eszmény, minta szerint munkálkodó egyház

1

Hol találunk a Szentírásban különlegesen szemléletes és gazdag mondanivalót hordozó kijelentést a mennyei eszmény vagy minta szerint munkálkodó egyházzal?

Ezék 40,2–4; 41,1; 47,1 | Isteni látásokban vitt engem Izráel földjére, és letett egy igen magas hegyre, amelynek déli oldalán egy városhoz hasonló építmény volt. Odavitt engem, és ímé egy férfiú volt ott, tekintete mint az érc tekintete. Lenzsinór volt kezében és mérőpálca, s a kapuban állt. Szólt nékem az a férfiú: Embernek fia! Láss szemeiddel és hallj füleiddel, figyelmes légy mindarra, amit mutatok néked, mert azért hozattál ide, hogy ezeket megmutassam néked. *Hirdesd Izráel házának mind-azokat, amiket látsz...* Bevitt engem a templomba, és megmérte a gyámoszlopokat, hat sing széles volt egyfelől és hat sing széles másfelől a gyámoszlopok szélessége... Majd visszatérített engem a ház ajtajához, és ímé, víz jött ki a ház küszöbe alól napkelet felé...

.....

.....

.....

Ezékiel próféta a babiloni fogság idején, a babiloni foglyok között munkálkodott. A nemzeti tragédia okát tárta fel honfitársainak, és a helyreállítás gazdag ígéreteit közvetítette nekik az őszinte megtérés feltételével. Könyve 40–48. fejezete a felépítendő új templomról szóló látomását örökíti meg. Beteljesedtek volna a látomásban foglaltak, ha a babiloni fogságból hazatérő nép valóban teljesíti az Istennel kötött szövetség kívánalmait. A köztük megindult reményteljes reformáció (Ezsdrás–Nehémiás idején) azonban csak rövid életű volt, utána súlyos eltevelyedés következett (a legalista, farizeusi vallásosság irányába), így e prófécia nem teljesülhetett be eredeti értelmében.

„A fogság utáni bibliai szerzők sehol sem emlékeznek meg erről a próféciáról. A templom építői nem szenteltek figyelmet ennek a tervnek, és ez azzal magyarázható, hogy az alapítók tudatában voltak: nincs itt még az ideje, hogy ezek az ígérek teljesedjenek. A próféciasorozat nem nyújt felvilágosítást arra vonatkozóan, hogy közvetlenül a fogságból való visszatérés után kell-e majd megvalósítaniuk a száműzötteknek e terveket. Ezek a kijelentések kétségtelenül a távolabbi jövőre vonatkoztak, egy bizonyos cél elérése után érkezett volna el beteljesedésük ideje. Mivel Isten meg akarta értetni a néppel ígéreteinek bizonyosságát, utasította szolgáját, hogy pontos rajzot készítsen arról a templomról, amely az új országban az imádkozás központi helyéül szolgál majd. Szólhatott volna Isten általánosságban is erről az ígétről, egyszerűen csak közölhette volna velük, hogy az elkövetkezendő jövőben felépül majd egy tökéletes templomuk. Ilyen híradás azonban bizonytalanságról tanúskodott volna. Nem táplálhattak viszont kételyt az isteni szándék komolysága felől, ha az épületre és a szolgálatokra, azok minden részletére vonatkozóan pontos leírást ad az isteni kijelentés.” (*HNA Biblia-kommentár*, IV., az Ezék 40,1-hez fűzött magyarázatból.)

Itt is az a törvényszerűség érvényes, mint az Izráel felvirágzására vonatkozó többi ígéretnél: ami a feltételek híján nem teljesülhetett be a testi Izráel idejében, azt örökli a lelki Izráel, az újszövetségi hívő nép. Az engedelmisség feltétele azonban itt is fennáll. Az egykori ígéretek csak addig és annyiban teljesülhetnek, amennyiben a hívők Isten útjait követik. Végül azonban Isten minden ígérete megvalósul – az újjáteremtett Földön, a megváltott emberiség körében.

Ha ezeknek az ígéreteknek a tökéletes teljeseése a földi történelmen túli időben történik is meg (lásd számos részlet beidézését Ezék 47–48. fejezetéből az újjáteremtett Föld fővárosa, az új Jeruzsálem bemutatásánál Jel 21–22. fejezetében), fontos alapelvekre irányítják a figyelmünket Isten átvitt értelemben vett templomát, azaz az Ő egyházát illetően.

Ellen G. White több helyen is úgy értelmezi bizonyásgtéléiben Ezékiel könyve 47. fejezetét, hogy ez az igeszakasz az egyház küldetését, Istennek az egyházra vonatkozó eszményét szemlélteti. Nyilvánvaló, hogy a 47. fejezetet megelőző, vele szorosan összefüggő fejezetek is vonatkoznak az egyházra is, jelképes értelemben.

2

Miképpen ad kulcsot az igeszakasz mondanivalójának megértéséhez a Bibliában használatos jelképek ismerete? Mihez hasonlítja a Szentírás az egyházat? Mi a jelentősége annak, hogy az angyal mindent megmért a templomban Ezékiel próféta látomása során, és felhívást is kapcsolt e cselekedetéhez?

1Pt 2,5 | Ti magatok is, mint élő kövek, épüljétek fel *lelki házzá...*

Eféz 2,20–22 | Akik fölépítettetek az apostolok és próféták

alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, akiben az egész épület szép renddel rakattatván, növekedik *szent templommá* az Úrban, akiben ti is együtt építettetek *Isten hajlékává* a Lélek által.

Ezék 43,10–12; 44,4–5; 44,23 | Te, embernek fia, hirdesd Izráel házának ezt a házat... *Mérjék utána arányosságát*... E ház formáját és berendezését, kijáratait és bejáratait, minden formáit és minden rendelkezéseit, minden törvényeit *jelentsd meg nekik, írd le szemük előtt, hogy megtartsák minden formáját, minden rendelkezéseit, s azokat cselekedjék*. Ez a ház törvénye: A hegy tetején egész határa körös-körül igen szentséges. *Ímé, ez a ház törvénye*. És láttam: ímé, az Úr háza betelt az Úr dicsőségével, és orcámra estem. Mondta nékem az Úr: Embernek fia, *figyelmes légy, lásd szemeiddel, füleiddel halld meg*, amiket én szólok veled az Úr házának minden rendtartásairól és törvényéről... *Az én népemet tanítsák*, hogy mi a különbség szent és közönséges között, a tisztátalan és a tiszta között való különbséget *ismertessék meg velük*.

.....

Isten házának, egyházának „törvénye” van, és Isten felszólítja népét, hogy tartsák meg e törvényt, őrizzék meg és cselekedjék az Ő háza „minden rendelkezését”. *„Mérjék utána arányosságát”* – hangzik a felhívás, ami arra szólít fel, hogy gondoljuk át, értjük meg az isteni mércéket és útmutatásokat! Fedezzük fel ezekben az igaz és tökéletes mennyei mintát, a mennyei alapelveket. Tanuljunk meg különbséget tenni szent és közönséges között e

tekintetben is, azaz lássuk meg, mi a különbség az emberi elgondolások és az isteni eszmék között.

„Ahhoz, hogy Isten földi egyháza templomhoz hasonlítson, építsük azt a mennyben mutatott minta szerint, nem pedig saját elképzeléseinkre támaszkodva. Emberi elgondolások gyakran akadályozzák Isten tervének megvalósítását. Isten az arany mérőrudat nem adta halandó ember kezébe, sem testületek kezébe, bármi legyen is a rangjuk vagy hivatásuk. *Ez a mérce a mennyei Építész kezében van.* Ha emberek nem avatkoznak bele Isten tervébe, ha engedik, hogy Ő hasson a gondolatokra és a jellemre, hogy egyházát terve szerint építse fel, akkor *olyan mű létesül, amely kiállja a legnagyobb próbák viharát is.* Mint nép tanulmányozzuk Isten terveit műve vezetésére vonatkozóan! Bárhol, bármivel kapcsolatban adott is utasításokat, gondosan mérlegeljük, hogyan értelmezzük kifejezett akaratát. Szenteljünk különös figyelmet ennek a feladatnak!” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 215., 338. o.)

3

Mi múlik azon, hogy Isten népe követi-e ezeket az alapelveket?

Ezék 43,1–5 | Odavitt engem a kapuhoz, ahhoz a kapuhoz, amely napkelet felé néz. Ímé, Izráel Istenének dicsősége jött napkelet felől, zúgása, mint nagy víz zúgása, a Föld fénylett az Ő dicsőségétől. A jelenség, amelyet láttam, olyan volt... mint az a jelenség, melyet a Kébár folyó mellett láttam. Orcámra estem. *Az Úr dicsősége bement a házba* a kapunak útján, mely

néz napkeletre. Fölemelt engem a lélek, bevitt a belső pitvarba, és ímé, *az Úr dicsősége betöltötte a házat.*

1Kor 3,9–13 | Isten munkatársai vagyunk: Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok... *Ki-ki* azonban *meglássa, mi módon épít.* Mert más fundamentumot senki nem vethet azonkívül, amely vettetett, amely a Jézus Krisztus. Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentumra, kinek-kinek munkája nyilván lesz: *mert ama nap megmutatja.*

.....

.....

Isten jelenlétének dicsősége töltötte be a mennyei mértékek szerint épített templomot.

„Isten kész munkálkodni népéért, ha hívei követik a helyes munkarendet. Meg kell értenünk, hogy minden tekintetben együtt kell működnünk Istennel, másként Ő nem tud együttműködni velünk. *Senkinek sincs joga arra – sehol a világon, a munka egyetlen területén sem –, hogy bármely ügyvitel során eltérjen Isten alapelveitől. Isten azt akarja, hogy a világ lássa: lehetséges azokkal az alapelvekkel összhangban intézni ügyeket, amelyek Isten jellemének a bélyegét viselik magukon,* úgy, amint Ő kinyilatkoztatta magát Jézusban. Semmilyen eltérés nem történhet az Ő alapelveitől, *nem szabad világi elveket behozni az ügyek intézését illetően. Semmilyen világi szokást vagy gyakorlatot nem szabad alkalmazni Isten népe között,* amely arra rendeltetett, hogy Krisztust képviselje és kövesse. Ha

Isten hatalma nyilatkozik meg az egyházban, s nyilvánvaló, hogy azok, akik az ügyeket intézik, a Szentlélek vezetése alatt állnak, akkor érezhetjük biztonságosnak és fogadhatjuk el, amit Isten nevében, Ővele összhangban mondanak. Mindenkor tudnunk kell, hogy az élő Isten Igéjének alapelvei irányítanak bennünket.”

„Mindenki építsen tiszta, nemes, becsületes tettek által. Munkánk eredménye így arányos épület, szépséges templom lesz, amelyet Isten és ember tisztel.”

„Gondosan mérlegeljük, milyen tevékenységbe fogunk. Áldást jelent-e majd az emberek számára? Isten nem csupán azért bízott ránk munkát, hogy lekössük magunkat, hanem hogy nevének szerezzen dicsőséget. Sokan szorgosan sűrögnek-forognak – csupa fát, szalmát, polyvát gyűjtve. De ez elemésztdődik. Sokan látják majd, hogy az idejüket és figyelmüket lekötő munka elpusztul, s maguk is csak mintegy tűzből kikapottan menekülnek meg.”

„Isten a legragyogóbb szolgálatot vagy tehetséget sem fogadhatja el másképpen, csak úgy, ha kapcsolatban áll az élő alapzattal, ha arra épül. Mert egyedül ez ad értéket a képességnek, ez emeli azt Istenért végzett szolgálattá.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 193. o.; 153. sz. kézirat, 1903; 49. sz. kézirat, 1898; *A megváltás története*, 80. o.)

4

Hol találkozunk az „élő, gyógyító víz” jelképével a Szentírásban? Mit jelképez Ezékiel látomásában az, hogy vízforrás buzog ki a templom küszöbe alól? Mi a mondanivalója annak, hogy az angyal mérte a víz bőségét, mélyülését a próféta látomásában?

Jer 2,13 | Elhagytak engem, az *élő vizek forrását...*

Ésa 12,2–3 | Ímé, Isten az én szabadítóm! Bízom és nem félek, mert erősségem és énekem az Úr, az Úr, és lett nékem szabadítóm! S örömmel merítetek vizet *a Szabadító kútfejéből.*

Jn 4,14 | Valaki pedig abból *a vízből iszik, amelyet én adok néki*, soha örökké meg nem szomjúhozik, hanem az a víz, amelyet én adok néki, *örök életre buzgó víznek kútfeje lesz öböne...*

Jn 7,37–38 | Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus és kiáltott, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék. *Aki hisz énbennem*, amint az Írás mondotta, *élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.*

Ezék 47,1–8 | Visszatérített engem a ház ajtajához, és ímé víz jött ki a ház küszöbe alól napkelet felé... és a víz aláfolyt a ház jobb oldala alól az oltártól délre. Majd kivitt engem az északi kapu útján, elhordozott engem a kívül való úton a külső kapuhoz, mely napkeletre néz, és ímé *a víz ott forrott ki a jobb oldal alól.* Amikor kiment az a férfiú napkelet felé, mérőzsinórral a kezében, mért ezer singet, és átvitt engem a vízen: *a víz bokáig ért.* Mért ismét ezret, és átvitt engem a vízen: *a víz pedig térdig ért.* Mért ismét ezret, és átvitt engem: *a víz derékig ért.* Mért még ezret, s volt ott olyan folyó, hogy át nem mehettek rajta, mert *magas volt a víz, megúszni való*, mely meg nem lábolható. Ekkor mondta nékem: Láttad-e, embernek fia?... Ez a víz a keleti tájékra foly ki, és a lapályra megy alá, majd a tengerbe megy, *a tengerbe szakad és meggyógyul a víz.*

.....
.....
.....

„Csodálatos az a munka, melyet Isten a gyülekezetével kíván végeztetni, hogy neve megdicsőüljön. Ezt a munkát Ezékiel próféta látomása ábrázolja, az »áldást hozó víz« (47. fej.) jelképe által.”

„Az áldás világra árasztásában Isten minden munkatársa részt vesz, akinek a szívében Krisztus él, mindenki, aki a világ elé tárja Isten szeretetét. Egész lényéből a lelki élet árja buzog elő, amikor Üdvözítőjétől áldásokat nyer, hogy továbbítsa... Isten Lelke szolgálán keresztül árasztja a bűntől beteg, szenvedő emberiségre a hatalmas gyógyító erőt, amely testre és lélekre is hat. A kútforrás vize gyógyító hatású. Meggyógyítja mind a testi, mind a lelki nyomorékokat. Ebből a forrásból folyik Ezékiel látomásának hatalmas folyója... *Isten a gyógyítás és az élet ilyen folyóinak szánta kórházainkat*, amikor hatalma azokon keresztül nyilvánul meg.”

„A világ módszere az, hogy pompával, fitogtatással és kérkedéssel kezdik a munkát, de mindez semmivé válik. *Isten útja az, hogy kis dolgokat tesz meg az igazság és az igaz tettek diadalának kezdetévé. Ezért senki ne ujjongjon a nagyszabású kezdet miatt, és senkit ne csüggyessen el a látszólagos gyengeség.* Isten a gazdagság, bőség és hatalom a népe számára, ha a láthatatlanokra tekintünk, s követjük Isten utasításait, a biztonság és igaz eredményesség ösvényét választjuk... *Isten terve az, hogy a jótettek folyói a mélység áramlataihoz hasonlóan örökké körbe-körbe folyjanak*, s mindig visszatérjenek forrásukhoz. A kereszteny hittérítés hatalma ebben a törvényben rejlik.”

„Munkánkat – amikor elkezdtük – kicsiny, igen kicsiny csermelynek mutatták be nekem. Isten Ezékiel prófétának megmutatta a vizet, amely »kibuggyan a ház küszöbe

alól napkelet felé, az oltártól délre«. Olvassátok el Ezékiel könyve 47. fejezetét! Különösen figyeljétek meg a 8. verset: »Mondta nekem: Ez a víz a keleti tájakra folyik ki, a laposra, sivatagokba megy alá, és a tengerbe megy, a tengerbe szakad, és meggyógyul a víz.« Velem is azt közölték, hogy munkánk keletre és nyugatra terjed, a tenger szigeteire, s a világ minden részére.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Isten terve egyházával c. fejj.; *Bizonyágtételek*, VI., 227–228. o.; *Bizonyágtételek*, VII., 120., 118., 119. o.; A kiadóvállalatok egymáshoz való viszonya c. fejj.)

Mire hívta fel ezután a próféta figyelmét az angyal az élő, gyógyító folyamat illetően? Milyen ismert bibliai jelképek segítenek megérteni az itt élénk táruló képek mondanivalóját?

5

Ezék 47,6–12 | Visszavezetett engem a folyó partján. Amikor visszatértem, ímé, a folyó partján igen sok fa volt mindkétfelől. Mondta nékem: ...Minden élő állat, amely nyüzsög, valahova e folyam bemegy, élni fog, a halaknak nagy bőségük lesz, mert ez a víz bement oda, és azok meggyógyulnak. *Él minden, valahova e folyó bement.* És lesz, hogy halászok állanak rajta Engeditől Énegláimig, varsák kivetőhelye lesz, nemük szerint lesznek benne a halak, mint a nagy tenger halai, nagy bőséggel. Mocsarai és tócsái pedig nem gyógyulnak meg, só helyei lesznek. És a folyó mellett, mindkét parton mindenféle gyümölcsfa nevededik fel, leveleik el nem hervadnak, gyümölcsük el nem fogynak, havonként új meg új gyümölcsöt teremnek, *mert vizük onnét a szenthelyből folyik ki, és gyümölcsük eledelre és leveleik orvosságra valók.*

• ***A gyümölcs, illetve a gyümölcsstermés jelképe az Írásban:***

Zsolt 1,1–3 | Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül. Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az Ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. *Olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, amely idejekorán megadja gyümölcsét*, levele nem hervad el, és minden munkájában jó szerencsés lesz.

Jer 17,7–8 | Áldott az a férfi, aki az Úrban bízik, és akinek bizodalma az Úr. Mert olyanná lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem fél, ha hőség következik, a levele zöld marad, s a száraz esztendőben nem retteg, sem *a gyümölcsözéstől meg nem szűnik*.

Jn 15,8 | Abban dicsóítotték meg az én Atyám, hogy *sok gyümölcsöt teremjete*k, és legyetek nékem tanítványaim.

Gal 5,22 | *A Lélek gyümölcse*: szeretet, öröm, békesség, béke-tűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.

• ***A halász, illetve a halászat jelképe az Írásban:***

Mk 1,16–17 | Amikor pedig Galilea tengere mellett járt, látta Simont és Andrást, annak testvérét, amint a tengerbe hálót vetettek, mert halászok voltak. És mondta nekik Jézus: Kövesetek engem, és én *azt mívelem, hogy embereket halásszatok*.

.....

.....

.....

Az élő, munkálkodó egyház gyönyörű ábrázolását fedezhetjük fel tehát Ezékiel próféta látomásában. A folyó partján gyümölcsöt termő fák, a vízben halak és munkálkodó halászok

sokasága. Csak azokban a mocsarakban és tócsákban hal ki az élet, ahol megáll a víz, amelyek nem veszik át a kútfejből származó friss vizet, és nem adják tovább.

Vágyakozunk-e ilyen egyházzá lenni, ahol megszentelt hívők és szorgos munkások sokaságával találkozhatunk, és amely folyvást szaporodik üdvözülendőkkel, s egy áradó, erőteljes, életet és gyógyulást hozó folyamhoz hasonlít? *Ilyenné válhatunk, ha minden tekintetben követjük a mennyei mintát és mércéket!* Ennek következtében ugyanis az Úr jelenléte lesz közöttünk, Szentlelke és angyalai munkálkodnak együtt velünk. Világossá teszi ez a látomás, hogy *gyógyító erőt csak az az egyház, az a keresztyén szolgálat közvetít, amelyet a „szenthelyből eredő forrás” táplál.*

Hogyan mutatja be Isten az Újszövetségben is az eszményi egyházat? Mi az eredményesség titka az újszövetségi igék szerint is?

Eféz 4,11–12.15–16 | Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul. A szentek tökéletesítése céljából, szolgálat munkájára, Krisztus testének építésére... Az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva *növekedjünk abban, aki a fej, Krisztusban.* Akiből az egész test, szép renddel egyberakatkván és egybeszerkesztetvén az Ő segítségének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a test növekedését a maga fölépítésére, szeretetben.”

Jel 2,1; 1,19–20 | Az efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezeket mondja az, *aki jobb kezében tartja a hét csillagot, aki jár a hét arany gyertyatartó között...* Írd meg, amiket láttál, amik

vannak és amik ezek után lesznek. A hét csillag titkát, amelyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet angyala, és amely hét gyertyatartót látál, az a hét gyülekezet.”

.....

.....

.....

„Jézus Krisztus szerette egyházát, és önmagát adta érte. Az egyházat az Ő vérén vásárolta meg. Isten Fiát látjuk a hét arany gyertyatartó között járni, Jézus maga adja az olajat az égő lámpáknak, Ő gyújtja meg a lángot. »Őbenne élet volt, és ez az élet volt az emberek világossága.« Egyetlen gyertyatartó, egyetlen gyülekezet sem világít magától. Minden világosság Krisztustól árad. *Nincs, nem lehet fénye a gyülekezetnek, ha nem árasztja szét azt a dicsőséget, amelyet Isten trónjáról nyer.*”

„Az apostolok a biztos fundamentumra építettek, az örök Sziklára. Erre az alapra helyezték azokat a köveket, amelyeket a világ bányáiból vájtak ki. Az építők azonban nem munkálkodhattak zavartalanul, Krisztus ellenségei rendkívül megnehezítették munkájukat. Harcolniuk kellett azok vakbuzgósága, babonái, előítéletei és gyűlölete ellen, akik az ingatag alapra építettek... Királyok és kormányzók, papok és főemberek igyekeztek lerombolni Isten templomát. Azonban Isten hűséges emberei folytatták a munkát. Az épület készült, szépen és arányosan. A legkiválóbb építők közül azonban egyik a másik után esett el az ellenség keze által. Istvánt megkövezték, Jakabot fegy-

verrel ölték meg, Pált lefejezték, Pétert megfeszítették, Jánost száműzték. Mindennek ellenére a gyülekezet növekedett... Az igazság ellensége mindent elkövetett, hogy akadályozza a mű építését, amelyet Isten az építőmestereire bízott. Az Úr azonban »nem hagyta magát tanúbizonyság nélkül«. *Az apostoli korszak óta napjainkig sohasem szünetelt Isten templomának építése.* Visszapillantunk a letűnt évszázadokra, és láthatjuk, hogy az épület élő kövei fényesen világítottak a tévelygés és babona sötétségén át. *E templom építésében része volt Pálnak, a többi apostolnak, és az összes, azóta élt igaz hívőnek. De az épület még mindig nincs kész. Ránk, akik most, ebben a korszakban élünk, nagy feladat vár. Az alapzatra olyan anyagot kell helyezniünk, amely kiállja a tűzpróbát.*

Krisztus szent kötelességet bízott egyházára: valamenyny tagja legyen Isten élő közvetítőeszköze, amelyen keresztül eljuttatja a világnak kegyelme kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. Ha minden parancsolatát teljesíti az egyház, és hű marad Istenhez, akkor az isteni kegyelem bősége árad rá. Ha engedelmesen kitart Ura mellett, ha tiszteli Izráel Istenét, a pokol kapui sem vehetnek rajta diadalmat. *Ha a gyülekezet magára ölténé Krisztus igazságát és szentségét, ha mellőzne minden közösséget a világgal, akkor fénylő és dicső nap hajnala virradna rá.* Az egyház Istentől nyert ígéretei örök időkre szólnak. Az igazság elhalad azok mellett, akik megvetik és elutasítják, de végül diadalt arat. Ha időnként látszólag feltartóztatják is, haladását nem akadályozhatták meg. Ha Isten üzenete ellenállásba ütközik, fokozott erővel ruházza fel, hogy befolyása annál nagyobb legyen. Hatalmat ad neki, amely legerősebb korlátokat is ledönti, és minden akadályon át

diadalmaskodik. Hitben ott állhatunk az örök város küszöbén, hallhatjuk a szívélyes üdvözlést, amely azoknak szól, akik e földi életben Krisztus munkatársai voltak, s kitüntetésnek vették, hogy Őérte szenvedhettek.”

„Isten művét nem emberi hatalom alapította, és emberi erő képtelen megsemmisíteni. Akik a nehézségekkel és ellenállással szemben is előrevizik a munkát, azoknak Isten a szent angyalok állandó vezetését és oltalmát nyújtja. *Isten földi munkája soha meg nem szűnik, lelki templomának építése meg nem áll, amíg a templom el nem készül, míg elő nem hozzák a csúcskövet e kiáltással: Áldás, áldás reá!* (Zak 4,7)” (Ellen G. White: 1/a kézirat, 1890; *Az apostolok története*, A diadalmas egyház c. fej., 484–487. o.; *Bizonyságtételek*, VII., 118–119. o.)

•

*Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok és a kiadó
működési költségeihez.*

Az egyházra vonatkozó „mennyei mércék” és az adventmozgalom

Hogyan viszonyultak a hn. adventisták közül sokan az egyházszerzés és bármiféle egyházi rend kialakításának a kérdéséhez kezdetben? Mi volt ennek az oka? Milyen következtetést vontak le a második angyali üzenetből?

1

Jel 14,8 | Más angyal követte azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város!”

.....
.....
.....

A Miller-mozgalom – amelynek a nagy csalódás után is kitartó hívőiből lettek az első hn. adventisták – nem szerveződött egyházzá. Az Úr közeli eljövetelére várakozva ezt nem tartották szükségesnek. Ezenkívül, amikor kezdték kizárni őket a különböző egyházakból, rossz tapasztalatokat szereztek az egyházszerzetekkel kapcsolatosan. (Lásd pl. családja kizárását a methodista egyházból Ellen G. White életrajzában.) Ebben

az időben tárult fel előttük a második angyali üzenet értelme is. Úgy látták, hogy Babilon egyházainak elesése emberi kialakítású szervezetükben és annak következményeiben is megmutatkozik. Ilyen aggodalmak merültek fel, amikor – mintegy másfél évtizeddel a nagy csalódás és több mint tíz évvel a hn. adventista hitelvek megszilárdulása (1848) után – időszerűvé vált, hogy az adventhívők egyre jobban gyarapodó csoportjai valamiféle szerveződésbe tömörüljenek:

„1861. augusztus 3-án megmutatták nekem, hogy néhányan attól félnek, gyülekezetük Babilonná válna, ha egyházszervezetet hoznának létre. A szervezetté válás kérdése körüli nyugtalanság felszínre hozta az igazságot hirdető lelkészek erkölcsi bátorságának nagy hiányát is. Néhányan, akik hittek a szervezés helyességében, nem álltak ki mellette bátran. Félték a kárhozzátástól és az ellenkezéstől. Voltak lelkészek, akiknek tekintélye az egyházszervezet ellen hatott, annak ellenére, hogy helyeselték azt. Attól félték, hogy elveszítik tekintélyüket.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I., 256–257. o.)

2

Mit ismertek fel azonban a mozgalom úttörői, lelki vezetői? Mit láthatunk Isten műveit szemlélve a természetben? Milyen volt az ószövetségi nép tábora, vallási életük szervezettsége?

Zsolt 104,24 | Mily számtalanok a te műveid, Uram! Mindazokat bölcsen alkottad meg...

4Móz 24,5 (vö. **4Móz 2. fej.**) | Mily szépek a te sátoraid, óh Jákób! A te hajlékaid, óh Izrael!

1Kir 10,4–5 | Amikor látta Séba királyné asszonya Salamon minden bölcsességét, és a házat, amelyet épített, és asztalának étkeit, szolgálóinak lakásait, szolgálói udvarlásának módját, azok öltözeteit, és pohárszékeit, és az ő áldozatát, amellyel az Úr házában áldozott, a lélegzete is elállt.

.....

.....

„Izrael kormányzását a legalaposabb szervezettség jellemezte, amely egyszerűségében és tökéletességében egyaránt csodálatra méltó volt. Isten állt a kormányzás közép-pontjában, ő volt Izrael legfőbb hatósága és uralkodója. Az Isten által rendelt látható vezető Mózes volt, akinek Isten nevében kellett a törvényeket végrehajtani. Később a törzsek véneiből hetventagú tanácsot választottak, hogy segítsen Mózesnek az általános kormányzati ügyekben. Azután a papok következtek, akik Isten tanácsát kérték ki a szentélyben. A törzsek fölött vezetők vagy fejedelmek rendelkeztek. Ezek alatt voltak »az ezredesek, századosok, ötvenedek és tizedesek«, s végül a különleges kötelességek teljesítésére rendelt tisztviselők. A héber tábor pontos rend szerint helyezkedett el. Három nagy csoportra osztották, s a központban állt a szentély, a láthatatlan király székhelye. Körülötte foglaltak helyet a papok és léviták, mögöttük pedig a többi törzs táborozott.”

„Minthogy tagjaink száma növekedett, nyilvánvalóvá vált, hogy szervezettség nélkül zavarok mutatkoznának, s a művet nem tudnánk sikeresen vezetni. A lelkészkar eltartása, az egyház és a lelkészkar megóvása a méltatlan tagoktól,

majd pedig az egyház vagyonának biztosítása, az igazság terjesztése a sajtó útján, s egyéb okok miatt a szervezetséget nem nélkülözhattük. *Komoly imában fordultunk az Úrhoz, hogy akaratát megérthessük*, és Szentlelke világosságot is adott, nevezetesen, hogy az egyházban rendnek és nagy fegyelemnek kell lennie. Tehát a szervezetség lényeges. Isten minden művében, mindenütt az egész világegyetemben rendszer és rend uralkodik. *A mennyi törvénye a rend – ez legyen Isten népének törvénye is a Földön.* Az angyalok összhangban munkálkodnak. Minden tevékenységüket tökéletes rend jellemzi. Minél jobban utánozzuk az angyalseregek összhangját és rendjét, annál eredményesebben végzik munkájukat e mennyei lények érdekünkben, javunkra. Ha nem látjuk be az összhang, a harmonikus tevékenység szükségességét, ha rendetlenek, fegyelmezetlenek és szervezetlenek vagyunk ügyvitelünkben, akkor az angyalok, akiknek a munkája gondosan szervezett, és tökéletes rendben működnek, nem munkálkodhatnak eredményesen az érdekünkben. Szomorúan fordulnak el tőlünk, mert *Isten nem hatalmazta fel őket arra, hogy a zűrzavart, a széthúzást és a szervezetlenséget sikerrel koronázzák. A mennyei hírnökök soha nem ismerhetik el a szabálytalanságot, szervezetlenséget, rendtelenséget.*” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 398–399. o.; *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 11–13. o.)

3

Milyen volt az a szervezeti rend, amelyet kezdetben létrehoztak? Mely igékben látták az evangéliumi szellemű egyház-szervezet alapelveit az úttörők, mindenekelett James White, aki a legtöbbet tette az egyházszervezet kialakításáért?

Mt 23,8 | Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.

1Kor 11,3 | Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfinak feje a Krisztus...

Jn 10,27 | Az én juhaim hallják az én szót, én ismerem őket, és követnek engem.

1Pt 5,1–6 | A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbiter-társ, Krisztus szenvedésének tanúja és megjelenendő dicsőségének részese: legeltesétek Isten köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet, sem nem rút nyereszkedésből, hanem jóindulattal. Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak. És amikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőség hervadatlan koronáját. Hasonlatosképpen ti ifjabbak, engedelmesskedjete a véneknek, mindnyájan pedig egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsetek fel, mert Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.

.....
.....
.....

James White *Szervezet és fegyelem* c. írásából idézzük a következőket:

„A különböző vallásfelekezetek szervezési formái és egyházvezetési modelljei bizonyítják, hogy az egyházszervezet formája és az egyházfegyelem olyan témák, amelyekben nagy és jó

emberek véleménye egymástól különbözött. Ezért szükséges, hogy ezeket a kérdéseket, amelyek oly nagy mértékben befolyásolják az egyház jólétét, a Biblia, különösképpen az Újszövetség útmutatásai döntsék el.

Az, hogy az egyházon belül szükséges a rend, nemcsak az apostolok kijelentéseiből és Az apostolok cselekedetei feljegyzéseiből derül ki, hanem az Ószövetségben található, szervezetre és rendre vonatkozó fontos kijelentésekből is. Szervezettség, teljes rend volt jellemző az ószövetségi egyházra. Isten mindenkor ugyanaz. *Isten Fia evangéliumának szabadsága nem lazaságban és zavarosságban nyilatkozik meg.*

Pál apostol és Péter apostol határozottan beszélnek leveleikben az egyházi tisztségviselőkről és kötelességeikről. Az Újszövetség egyértelműen meghatározza Krisztus viszonyát szolgálóihoz és egyházához, ezenkívül pedig a szolgálattevők helyes viszonyát is az egyházhoz és egymáshoz. Az ószövetségi rendszerről szóló feljegyzések és az újszövetségi rendszerre vonatkozó apostoli kijelentések által rendelkezésére áll a keresztyén egyháznak minden, amit csak az Örökkévaló bölcsesség szükségesnek látott megadni a szervezeti kérdéseket illetően.

Krisztus viszonyát szolgálóihoz és az egyházhoz így határozza meg az Úr: *»Egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.«* (Mt 23,8) *»Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiúnak feje a Krisztus.«* (1Kor 11,3) Krisztus mindenkinek a nagy pásztora, miközben szolgálói az alpásztorok.

A szervezet létrehozásának szándéka tulajdonképpen abban áll, hogy egységet biztosítson a cselekvésben, és védjen a csalóktól. Soha nem az volt a célja, hogy ostorként engedelmességet kényszerítsen ki, hanem sokkal inkább az, hogy védelmezze Isten népét. Krisztus nem hajtja, hanem hívja népét. »Az én juhaim hallják az én szómat, én ismerem őket, és ők követnek en-

gem.« (Jn 10,27) A mi Fejünk, Fejedelmünk vezet minket az úton, és szólítja népét, hogy kövesse Őt.

Emberi hitvallások nem képesek egységet alkotni. Egyházi hatalom nem képes az egyházat egy testté alakítani. Krisztusnak soha nem az volt a szándéka, hogy az emberi értelem más emberi értelem befolyása alatt formálódjék az örök életre. »*Min-den férfiúnak feje a Krisztus*« – az Ő munkája az, hogy vezessen, formáljon, és saját képmását kiformalja az örökkévaló dicsőség örököseinek életében. Bármennyire fontos a szervezet az egyház védelmére, soha nem tölthet be olyan szerepet, hogy a tanítványokat a Mester kezéből kivegyje. Akik a hn. adventisták szervezeti rendjét előterjesztették, azon fáradoztak, hogy *amennyi-re lehetséges, az Újszövetség egyszerűségét érvényesítsék. Minél inkább jelen van az evangélium lelkülete, annál egyszerűbb és annál hatékonyabb ez a rendszer.*

Tanácskozhatnak az országok területi bizottságai egyes szolgálattelvők munkáját illetően, hogy azok itt vagy amott dolgozzanak, de soha nem diktálhatnak. Az a szolgálattelvő, aki utasításokért folyamodik a generálkonferencia bizottságához és rá támaszkodik, elengedi Krisztus kezét. Az a bizottság, amely a saját kezébe ragadja a munkát, hogy meghatározza, hol dolgozzanak Krisztus követői, félelmetes felelősséget vesz magára. »*Egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.*« (Mt 23,8) *Bárcsak Isten megőrizné szervezetünket és egyházi rendünket eredeti egyszerűségében és hatékonyságában!*» (Review and Herald, 1881. január 4.)

Fontos, hogy helyesen értsük, ne pedig félreértsük a fenti gondolatokat. Nem arról van szó, hogy mindenki a saját, egyéni belátása szerint azt cselekedjék Isten egyházában, ami neki tetszik. Világosan olvassuk a Szentírásban, hogy »*Isten rendelt az egyházban némelyeket apostolokul, prófétácul, némelyeket*

evangélistákkul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókkul Krisztus testének építésére” (Eféz 4,11). Isten tehát maga akar embereket felhasználni műve igazgatására. Az Ő akarata a mennyei elvek szerint működő egyházszervezet. Jól figyeljük meg, hogy a „diktálás”, az „utasítás”, az „előírás” az, amit kárhoztatnak a fenti sorok és Ellen G. White sok-sok bizonyágtétele is.

Az olyan egyházszervezet és *emberi vezetés veszélyéről van szó, amikor az emberi tekintély Krisztustól, az egyház fejétől függetlenül*, vagy akár az Ő elveivel ellentétesen *érvényesíti a maga „hatalmát”*. Az ilyen vezetés engedelmességet követel Isten, illetve az egyház tekintélyére hivatkozva, miközben Isten akaratát és a személyes lelkiismereti meggyőződés jogait egyaránt figyelmen kívül hagyja. Isten művének „egyszerűsége” azt jelenti – amint az idézetben olvasható is –, hogy az egyházban az újszövetségi iránymutatás szerinti egyszerű, hatékony szervezetre van szükség. Olyanra, amely egyszerűen, célszerűen és mintegy „hangtalanul” működik, mint az élőlények Isten által teremtett csodálatos szervezete. Az igei elvek szerinti egyházszervezetnek, egyházvezetésnek nincs külön „hangja” vagy akarata, amely eltérne Krisztus hangjától és akaratától. Az óvás az ember alkotta, túlbonyolított, merev, jogszerű szabályrendszert érvényesítő, emberi vezetői tekintélyre épülő, továbbá hatalmi szóval engedelmességet követelő szervezeti formákra vonatkozik.

4

Mikor kezdődött – szinte észrevétlenül – egy negatív irányú átalakulás az adventműben, amely azután a szervezetre is kihatott? Mi volt a lényege ennek a változásnak?

Jel 3,17 | Mivel ezt mondom: Gazdag vagyok és meggazdagodtam, semmire nincs szükségem...

1904-ben írta Ellen G. White: „Az utóbbi húsz év folyamán egy alig érzékelhető, ravasz, szentségtelen befolyás *arra készítetett embereket, hogy emberekre tekintsenek, emberekhez ragaszkodjanak, s elhanyagolják mennyei Társukat.* Sokan elfordultak Krisztustól. Nem értékelték kellőképpen azt az Egyetlent, aki kijelentette: »Ímé, én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.«” (*Review and Herald*, 1904. február 18.)

Az 1880–90-es években az adventmisszió új földrészekben és országokban alapozódott meg. Egészségügyi és nevelési intézmények épültek ki. A nagyarányú, gyors fejlődés azonban veszélyeket is rejtett magában.

„Ne felejtsük el, hogy a fokozott tevékenységben, ha eredményesen végezzük, veszély rejlik: *emberi tervekben és módszerekben bízunk.* Elhanyagoljuk az imát, s nem gyakoroljuk hitünket.”

„Nem ismertük fel a lelkiek fontosságát. *A látszatot és a szervezetet magasztaltuk, mintha azokban erő rejlene, míg az őszinte jóságra, nemes kegyességre, a szív megszentelődésére csak másodsorban gondoltunk. Amit az első helyre kellett volna tennünk, utolsónak hagytuk, s nem tartottuk fontosnak.*”

„Az Úr megmutatta nekem, hogy öntelt lelkület áramlott be a szombatünneplők soraiba. Világi bölcsesség vette

át fokozatosan a mennyei bölcsesség helyét. Emberek emberekbe vetik a bizalmukat. Külsőség és szertartásosság veszi át a valódi istenfélelem helyét. Sokakból csaknem teljesen kihalt a szeretet. Akik nagyra tartották képességeiket, azok a munka egyszerűsége, az őszinte odaadás fölébe helyezték magukat.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1893. július 4.; 1894. február 27.; *1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?*, I., 314. o.)

Az egyre inkább megnyilatkozó laodiceai gondolkodásmód és lelki hanyatlás gyógyszerként Isten a hit általi megigazulás evangéliumát szólaltatta meg hatalmasan az 1888-as, Minneapolisban tartott generálkonferencia ülészen. Két fiatal igehirdető, Alonzo T. Jones és Ellet J. Waggoner képviselte ezt az üzenetet, s Ellen G. White teljes erővel, teljes szívvel támogatta őket. Ellen White úgy nyilatkozott, hogy „szíve minden rezdülése áment mondott” (5. kézirat, 1889) a hit általi megigazulásnak arra a bemutatására, amely ezen az ülészen a prédikátori kar és a küldöttek elé tárult.

Az első szeretet elhagyása, az élő Isten helyett emberekre támaszkodó, emberi vezetésben bizakodó lelki magatartás vezetett oda, hogy az 1888-as, minneapolis-i generálkonferencián a vezetők és a prédikátorok többsége elvetette a hit általi megigazulás mennyből érkezett üzenetét, amely megújulást hozhatott volna, és Isten terve szerint a „hangos kiáltás kezdetének” szerepét töltötte volna be, a késői eső áldásának befogadására készítette volna fel a hívő maradékot.

„Fiatalabb munkásaink idősebb testvéreikre tekintenek, s mert látják, hogy nem fogadják el az üzenetet, hanem úgy kezelik, mintha semmilyen jelentősége sem lenne, ez

arra készteni őket, hogy visszautasítsák a világosságot. Ezek az emberek, akik visszautasítják az igazságot, meggátolják, hogy a világosság eljuthasson a néphez.”

„Az Úr üzenetet küldött, hogy népét bűnbánatra ébreszse, s arra készítse, hogy »előbbi cselekedeteit cselekedje«, ám hogyan fogadták üzenetét? Míg néhányan megszívlelték, mások megvetették az üzenetet és hírnökeit is. Lelkileg halott – az alázatosság és a gyermeki hit híján lévő – állapotukban a hit mechanikus, formai vallástétele foglalta el a szeretet és az odaszentelődés helyét. Folytatódjék-e a dolgok ilyen gyászos állapota? Kialudjék-e Isten szeretetének lámpása, egészen a teljes sötétségig?”

„Az ellenállás felszításával Sátánnak nagymértékben sikerült elzárnia népünket a Szentlélek különleges erejétől, amelyben pedig az Úr részesíteni kívánta volna őket. Az ellenség megakadályozta, hogy elnyerjék azt az eredményt biztosító hatalmat, amely az övék lehetett volna, és amely úgy kísérte volna őket az igazság hirdetése közben világszerte, mint az apostolokat pünkösd napja után. Ellenálltak a világosságnak, amelynek az egész Földet be kell ragyognia dicsőségével. E cselekedetük által testvéreink visszatartották a világosságot a világtól is.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1890. február 18.; külön példány, 1890. december 23.; *Válogatott üzenetek*, I., 234–235. o.)

A legvégső, legsúlyosabb következményre így mutatott rá Ellen White:

„Ha Sátán hatalma Isten templomába is behatolhat, ha még ott is úgy tudja rendezni a dolgokat, ahogy neki a leg-

jobban tetszik, akkor *az előkészület ideje hosszabbra fog nyúlni.*” (1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?, IV., 1525. o.)

5

Milyen veszélyes irányzatok jelentek meg a vezetésben 1888 után? Milyen intéseket közvetített Ellen White ezzel kapcsolatban?

Jel 12,17 | Megharagudott azért a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék az ő magvának maradékával,* Isten parancsolatainak megőrzőivel, akiknél Jézus Krisztus bizonyágtétele volt.

.....

Az idézett ige nem csupán a nagy ellenség és Isten népe közötti végső ütközetre vonatkozik, amely közvetlenül a kegyelemidő lezárta előtt következik be, és amelyet a vasárnapünnepelés kötelezővé tétele vált majd ki. Sátán szüntelenül támadja azt a mozgalmat, amelyet Isten azért hívott életre, hogy „utat készítsen” Jézus dicsőséges megjelenése számára. Érthető ez a folytonos harc a maradék egyház ellen, hiszen a gonosz uralmának végét jelenti és az ő megítéltetését hozza közel Jézus második adventje.

Sátán műve volt a lelki büszkeség és az ezzel együtt járó hanyatlás munkálása az adventmozgalomban a 1880-as években,

* Pontosított fordítás szerint.

alattomos befolyása vezetett ahhoz, hogy a többség elvetette az 1888-as üzenetet. Miután teret nyert és eredményt ért el ezekkel, a továbbiakban még hatékonyabban támadta a közösséget.

A kialakult szomorú állapotok, a sokoldalú veszély miatt Ellen White igen sok bizonyágtételt küldött Battle Creekbe,* a mű akkori központjába, a minneapolis-i generálkonferenciái ülészek utáni időben, az 1890-es években Ausztráliából, ahol 1890-től 1900-ig tartózkodott.

Az egyik ok Archibald R. Henry és Harmon Lindsay pénzügyi vezetők tevékenysége volt (lásd az *1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?* III–IV. kötetében az ezzel kapcsolatos bizonyágtételeket). Clement Eldridge és Frank Belden a *Review and Herald* kiadónál önfejű, emberi ellenőrzést gyakoroltak a kiadandó, illetve terjesztendő műveket illetően (nekik, illetve róluk szóló bizonyágtételeket bőven lehet találni az *1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?* III–IV. kötetében). Például jó ideig visszatartották *A nagy küzdelem* c. könyv terjesztését, mivel üzletpolitikai megfontolásból más könyv terjesztését látták jónak előnyben részesíteni. Ezenfelül olyan fizetést követeltek, amit hasonló besztásban a világban fizettek. Végül kiléptek a munkából, mivel fizetésüket még mindig nem találták megfelelőnek, és üzleti vállalkozásba kezdtek Chicagóban.

További nehézségek származtak abból, hogy a generálkonferencia bizottságának tagjai közül többen – valamint számos lelkes – nem támogatták az egészségügyi reformot, John Harvey Kellogg munkáját úgy, ahogyan kellett volna. Dr. Kellogg személyes hibái, valamint nagyra törő, központosító törekvései ugyancsak sokat ártottak, végül pedig súlyos válsághoz vezettek.

* Egyesült Államok, Michigan állam.

A mozgalom központjában érvényesülő veszélyes irányzatok nagymértékben akadályozták az előrehaladást a külföldi misszióterületeken. Ellen White közvetlenül tapasztalta ennek káros hatásait Ausztráliában, ahol ebben az időben folyt az alapozó munka. Írt arról, hogy a pusztán emberi irányítás, a helytelen pénzügyi elvek, a keresztényietlen eljárások következtében milyen kárt szenvedett a külmisszió ügye:

„Bárcsak mindegyikötök külföldön szolgálna egy ideig! Akkor meglátnátok, sokkal jobban megértenétek, mit jelent az önmehtagadás és az önfeláldozás. Sokkal felelősegteljesebben mondanátok ki az igent és a nemet. Ahol ti éltok, ott minden adott a munkához, s fogalmatok sincs a felmerülő nehézségekről, amikor valahol új területeken kezdenek dolgozni. Munkásokat bízok meg a külföldi hittérítéssel, majd magukra hagyjátok őket, hogy boldoguljanak, ahogyan tudnak, miközben a mozgalom szívében azt képzelitek, valami nagyon fontosat kell elvégeztetnetek – amit pedig jobb lenne elvégeztetetlenül hagynotok.”
(1888-as anyagok/*Kiben bízhatunk?*, IV., 1499. o.)

Ellen G. White így összegzi, milyen állapotok alakultak ki a központban:

„Egyik-másik vezető a saját szívére hallgatva halad előre. Nagyon komoly kérdés, hogy valaha is meg tudják-e majd különböztetni a mennyei elveket az emberi módszerektől és tervektől. Ahogyan a dolgok jelenleg Battle Creekben állnak, Isten munkáját lehetetlenség a helyes alapokon folytatni. Meddig tartanak még ezek az állapotok? Ki érzi most már biztonságban magát, hogy tisztelet-

ben tudná tartani a világtanács (a generálkonferencia bizottsága) hangját?! Hol van, honnét fog jönni az a hang, amelyre a nép hallgathatna, tudva, hogy az igaz Pásztortól érkezik?” (1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?, IV., 1567–1568., 1582. o.)

Mi történt az 1901-es generálkonferenciaiai ülészakon, és azt követően?

6

.....

.....

.....

Ellen G. White 1900-ban visszatért az Egyesült Államokba, és az 1901-es világgyűlés előtt találkozóra hívta a felelős vezetőket a Battle Creek-i főiskola könyvtárába, ahol fontos üzenetet közvetített részükre. Többek között ezt mondta:

„Isten azt kívánja, hogy munkája növekvő hatalom legyen. Csakhogy a mű igazgatása egyre zavartabbá válik. Nem azért, mert bárki rosszat akarna tenni, hanem az elvek miatt, mert az elvek helytelenek. Ezek az elvek annyira idegenek Isten elveihez képest, hogy az Úr nem tudja megáldani azokat, akik ezek alapján munkálkodnak. Isten őrizzen minket, testvéreim, hogy ez a generálkonferenciaiai ülészak is úgy záruljon, mint a többi ülés a múltban, ugyanazzal a vezetéssel, ugyanazzal a hangnemmel, ugyanazzal a rendszerrel. »Isten tradíciói« az, amit mi követni akarunk. A menny élő alapelveit akarjuk megteste-

síteni életünkben. Vágjuk most ki az önzés utolsó fonalát is, amelyet a munkába szőttetek.” (*Kiben bízhatunk?*, IV., 1728–1729., 1733. o.)

Később, az 1901-es értekezlet előtt ezt mondta: „*Amire most szükségünk van, az az újjászervezés. Az alapoknál akarjuk elkezdeni, és másféle elvre akarunk építeni.*” (*Kiben bízhatunk?*, IV., 1525. o.) Kijelentette azt is, hogy a szükséges változásokat már tizenöt évvel korábban végre kellett volna hajtani. Ezt mondta továbbá: „*Másféle gondolkodásmód elfogadására van szükségünk.*” (*Spalding–Magan Collection*, 164. o.)

Az ülésen Isten hatalma nyilatkozott meg, mert félretéve az előre elkészített programot, bizottságot állítottak fel, és azonnal hozzáfogtak a javasolt újjászervezés megvalósításához. Ekkor szervezték meg az uniókat és az osztályokat is. Ellen G. White ezt írta a konferenciáról: „*Semmi sem lepett meg jobban életemben, mint a fordulat, amely ezen az összejövetelen bekövetkezett. Ez nem a mi munkánk. Isten vitte véghez.*” (*Daily Bulletin*, 1901. április 15., 228. o.)

Röviddel az 1901-es „nagy konferencia” után azonban, az 1903-as összejövetelen több dolgot „visszarendezték” az 1901-es javaslatokhoz képest. Mivel az 1888-as üzenet nem tudott igazán áttörni, az 1901-es örvendetes jó irányvétel sem maradt tartós, és nem vált teljessé az akkor megindított reformáció. Az 1909-es generálkonferenciának küldött üzenetből idézzük a következőket:*

* Ezen a generálkonferenciái ülészakon Ellen G. White nem volt jelen személyesen, üzenetét 1909. május 30-án olvasták fel a világyűlés előtt.

„Szavam van mindenkire, aki azt hiszi, hogy ha Battle Creekben kapott nevelést, biztonságban van. Az Úr megsemmisítette két legnagyobb Battle Creek-i intézményünket, s figyelmeztetett bennünket. Szenteljünk figyelmet minden egyes szónak, amely Isten szájából származik. Az Üdvözítő sürgeti a tévelygőket, hogy tartsanak bünbánatot. Akik megalázzák szívüket, s bevallják bűneiket, bocsánatot nyernek. Vétkeiket Isten megbocsátja. De *aki azt gondolja, hogy gyengeséget árulna el, ha bevallaná bűneit, nem nyer bünbocsánatot, nem látja Krisztust mint megmentőjét*, hanem folytatja vétkét, botlást botlásra halmoz, bűnt bűnhöz fűz. Mit tesz majd az ilyen ember, amikor könyveket nyitnak meg, s mindenkit abból ítélnék, ami a könyvekben található? Jel 6,12–17 és 7,9–17 két csoportot állít elénk. Az egyik csoport tagjai megengedték, hogy félrevezessék őket, és azok mellé álltak, akikkel az Úr vitába száll. Félremagyarázták a hozzájuk küldött üzeneteket, s az önhittség ruháiba öltöztek. Szemükben nem volt gonosz a bűn. Igazságként hamisságot tanítottak, és sok lelket félrevezettek. A próbaidő még tart, s kiváltságunk, hogy megragadjuk a reménységet, amelyet az evangélium tár elénk. Tartsunk hát bünbánatot, hagyjuk el bűneinket, hogy eltöröltethessenek.” (*Bizonyságtételek*, IX., 266–268. o.)

A későbbiekben – amint egyre inkább jellemzővé vált és mélyült a „laodiceai állapot” – a szervezési reform biblikus szelleme és lényeges alapelvei szinte elfelejtődtek, eltemetődtek. A közösség szervezete – noha megőrzött egyes vonásokat az eredeti eszmékből – nagyrészt emberi tekintélynek és irányításnak alávetett szervezetté alakult át. *Az az eszmény, amelyet*

a biblikus alapelveknek megfelelően Ellen G. White bizonygatói vázoltak, tulajdonképpen sohasem valósult meg teljesen, nem érvényesült maradéktalanul és tartósan.

7

Mindezek ellenére hogyan fejeződik majd be az adventmozgalom útkészítő munkája?

Jel 18,1 | Ezek után láttam más angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a Föld fénylett annak dicsőségétől.
Ésa 49,17–22 | Elősietek fiaid, rombolóid és pusztítóid eltávoznak belőled... Mert romjaid és pusztaságaid és elpusztult földed, mindez szűk lesz most a lakosságnak, és messze távoznak elpusztítóid... Így szól az Úr Isten: Ímé fölemelem kezemet a népekhez, és előttük zászlómat felállatom, és elhozzák fiaidat ölükből, és leányaid vállukon hordoztatnak.

.....

.....

„Az egyházra ragyogó, dicsőséges nap hajnala virrad, ha Krisztus igazságát magára öltve megtagad minden közösséget a bűnnel. Ha emberek hitben megragadják az Ő erejét, akkor csodálatosan megváltoztatja a legreménytelenebb, legcsüggesztőbb helyzetet is, nevének dicsőségére.”
 (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Elizeus szolgálatainak záró szakasza c. feje.)

Emlékezzünk a *Tapasztalatok és látomások* c. könyv Rostálás című, nevezetes fejezetére, amely szerint a laodiceai üzenet

megszívlelése „mély bűnbánatot” eredményez, és arra készíti azokat, akik elfogadják, hogy „a célt magasra tűzzék”. A „gondtalanok és közönyösek szembefordulnak ezzel, és ez idézi elő a rostálást Isten népe között”. Ezek az emberek azután el is tűntek a sorok közül az Úr szolgájának megmutatott látomás szerint, és „helyüket azonnal mások töltötték be, akik lelkesedéssel ragadták meg az igazságot”. Az így kialakult csapat „úgy mozgott, mint egy katonacsapat”, és kiáradt rájuk Isten Szentlelke.

*Az e heti adomány
a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Az első alapelv: az egyház feje Jézus Krisztus

1

Mi az egyház a Szentírás meghatározása szerint?

1Kor 1,2 | Az Isten gyülekezetének [/egyházának], amely Korintusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek, mindazokkal egybe, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magukén és a miénken...

Eféz 4,15–16 | Az igazságot követvén szeretetben, mindenesztől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban, akiből az egész test, szép renddel egyberakotván és egybeszerkesztetvén az Ő segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a test növekedését a maga fölépítésére, szeretetben.

1Pt 2,5 | Timagatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek, a Jézus Krisztus által.

Lk 8,21 | [Jézus] pedig felelvén, mondta nekik: Az én anyám és az én atyámfiai ezek, akik az Isten beszédét hallgatják, és megcselekszik azt.

.....
.....

A *gyülekezet*nek fordított szó – az elsőként idézett igében – az eredeti görög szövegben *ekklészia*, amelynek jelentése: kihívottak. A szó egyaránt jelölheti a kihívottak összességét, tehát az *egyházat*, avagy helyi csoportjukat, a *gyülekezetet*. Az Újszövetségben nincs két külön szó az egyház és a gyülekezet jelölésére. Ebből is kitűnik, hogy az egyház a Szentírás szerint mindig a hívő népet, a kihívottak gyülekezetét, illetve gyülekezeteinek összességét jelenti. Az egyház mindenekelőtt egy lelki valóság, „*lelki ház*”. Mindkét nevezetes hasonlat, amellyel a Biblia az egyházra utal – az „élő templom” és az „élő test” – egyaránt azt hangsúlyozza, hogy „*minden egyes tag*” értékes és fontos alkotóeleme az egyháznak.

„Kezdetől fogva a hívő lelkek alkották Isten egyházát a Földön.”

„Istennek van egyháza. Ez nem egy nagy székesegyház, sem nem a különböző felekezetek. Az a nép ez, amely szereti Istent és megtartja parancsolatait. Ahol Krisztus jelen van – ha csupán néhány alázatos hívő között is –, ott van Krisztus egyháza, mert csakis a Magasságos, a szent és örökkévalóságban lakozó Isten jelenléte alkothatja az egyházat.”

„A földi egyház azokból áll, akik hűségesek és engedelmesek Isten iránt. Ők az »igazi sátor«, amelynek az Üdvözítő a szolgálattelvéje.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Isten terve egyházával c. fejj.; *Upward Looks*, 315. o.; *The Signs of the Times*, 1900. február 14.)

Az egyháznak ettől a biblikus fogalmától merőben eltér a római katolikus egyházfogalom, amely szerint az egyházat a klérus, tehát a papság és az egyházvezetés hierarchikus rendje alkotja. Az egyház tehát itt egyenlő az egyházszerkezettel, az azt

alkotó tisztviselői vagy vezetői réteggel, amint ezt a következő idézet is szemlélteti:

„Nem kell két valóságnak tekintenünk a hierarchikus szervekkel ellátott társaságot és Krisztus misztikus testét, a látható gyülekezetet és a kegyelmi közösséget, a földi egyházat és a mennyei javakban bővelkedő egyházat: ezek emberi és isteni elemekből álló egyetlen összetett valóságot alkotnak... Ez az egyház ebben a világban mint alkotmányos és rendezett társaság, a katolikus egyházban áll fenn, vagyis a Péter utóda meg a vele közösségben élő püspökök által kormányzott egyházban.” (A II. vatikáni zsinat *Lumen Gentium/Népek Világossága* c., egyházzól szóló konstitúciójából)

2

Ki az egyetlen, aki betöltheti a mértékadó tekintély és a legfőbb vezető szerepét a maradék egyházban?

1Sám 12,12 | Csak az Úr, a ti Istenetek a ti királyotok.

Ésa 33,22 | Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket!

Mt 23,8 | Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.

Eféz 1,22 | Őt tette [az Atya] mindeneknek fölötte az anyaszentegyháznak fejévé.

Eféz 4,15 | Az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, *aki a fej, a Krisztusban.*

.....

.....

.....

Az ószövetségi választott nép is tudta, hogy Istennel kötött szövetségük azt jelenti: egyedül Őt kell tekinteniük „*bírájuknak, vezérüknek és királyuknak*”. Jézus is félreérthetetlen szavakkal szólt arról, hogy akik szövetségre lépnek Ővele és a tanítványaivá lesznek, azok Őt kövessék, néki engedelmeskedjenek.

„Az egyház Krisztusra alapozva épül, engedelmeskednie kell Krisztusnak mint fejének. *Nem függhet embertől, ember nem irányíthatja*. Sokak állítása szerint az egyházban betöltött bizalmi tisztségük feljogosítja őket arra, hogy előírják, mit higgyenek és tegyenek mások. Ezt az igényt Isten nem szentesíti. »Mindnyájan testvérek vagytok« (Mt 23,8) – jelenti ki a Megváltó. Mindenki ki van téve a kísértésnek, mindenki esendő, tévedhet. Nem bízhatjuk a vezetést véges elmére. A hit Sziklája Krisztus élő jelenléte az egyházban. A leggyöngébb is rábízhatja magát, és akik a legerősebbnek képzelik magukat, a leggyöngébbnek fognak bizonyulni, hacsak nem választják Krisztust erősségüknek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 350. o.)

Mit foglal magában az igei kijelentés, hogy Krisztus az egyház feje?

3

Eféz 1,22–23 | [Az Atya] mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötte az anyaszentegyház fejévé, mely az Ő teste, teljessége Őnéki, *aki mindeneket betölt mindenekkel*.

Eféz 3,16–17 | Adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy... megerősödjetek az Ő Lelke által a belső emberben, *hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben*.

Mt 28,20 | Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit

én parancsoltam néktek: és *ímé én tiveletek vagyok mindennap, a világ végezetéig.*

Jel 2,1; 1,19–20 | Az efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezeket mondja az, *aki az ő jobb kezében tartja a hét csillagot, aki jár a hét arany gyertyatartó között...* A hét csillag a hét gyülekezet angyala, és amely hét gyertyatartót láttál, az hét gyülekezet.

Jn 5,17 | Jézus pedig felelt nekik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.

.....

.....

.....

Jézus „*mindeneket betölt mindenekkel*”. Arra bátorít bennünket, hogy mint tanítványai bizalommal kérjünk Tőle, mert Ő személyesen tölti be szükségleteinket, tanácsaival közvetlenül igazgatja az övéit. Mindennap velünk van a Szentlélek által, sőt bennünk kíván lakozni. Nem csupán az egyes személyekről gondoskodik így – jó pásztorként –, hanem tanítványai közösségéről is.

„Krisztus jár az arany gyertyatartók között. (...) Ez jelképezi gyülekezeteihez való viszonyulását. Állandó kapcsolatban van népével, ismeri valódi állapotát. Szemmel tartja, miként alakul belső életük, kegyességük, odaszenteződésük. Noha Ő a mennyei közbenjáró, mégis úgy látjuk Őt, mint aki földi gyülekezetei között jár-kel. Fáradhatatlan éberséggel, lankadatlan virrasztással figyel, nem halványul-e el, nem alszik-e ki valamelyik őrálló lángja. (...)

Állandó gondoskodása és fenntartó kegyelme az élet és a világosság forrása. Krisztust úgy is bemutatja a profetikus ábrázolás, mint aki jobb kezében tartja a hét csillagot. (...) Azt a csillagot, amely a Mindenható védelmét élvezzi, senki sem ragadhatja ki az ő kezéből. A menny csillagai is Isten ellenőrzése alatt állnak. Tőle származik világosságuk, Ő vezeti és irányítja mozgásukat. Ha ezt nem tenné, lehullának. Ugyanez érvényes a gyülekezetek lelki vezetőivel kapcsolatban is: csupán eszközök az Ő kezében, és mindaz a jó, amit cselekszenek, az Ő hatalma által történik. Isten világossága ragyog általuk. Az Üdvözítőtől származik hatékonyságuk. *Ha feltekintenek Őrá, amiképpen Ő is feltekintett Atyjára, képesek lesznek munkáját végezni. Ha komolyan veszik, hogy Istentől függenek, dicsősége ragyogó fényét adja nekik, hogy azt a világra sugározzák.*” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 586–587. o.)

Hajlamosak vagyunk úgy gondolni Jézusra is, az Atyára is, hogy lényegében távol vannak tőlünk. Hajlamosak vagyunk úgy vélekedni, hogy hinnünk kell a Krisztusra vonatkozó elméleti igazságokat, Őrá hivatkozva kell imádkoznunk, Őhozza kell bűnbocsánatért folyamodnunk, de a földi életünket – csakúgy, mint az egyház életét és munkáját – saját józan belátásunk szerint kell igazgatnunk, saját szorgos tevékenységünkkel kell fenntartanunk. Ha emlegetjük is azt, hogy Jézus az Atyával együtt szüntelenül munkálkodik, többnyire csak a világmindenség fenntartásában végzett munkájukra gondolunk, nem pedig az egyes ember és az egyház hétköznapi életének apró kis mozzanataiban is megnyilatkozó isteni jelenlétre és munkálkodásra. A laodiceai üzenet szerint, bár gazdagok vagyunk a Jézusra vonatkozó elméleti ismeretekben, Ő mégis

a szívünk ajtaján kívül áll (Jel 3,20). Nem lakozik bennünk és közöttünk, mert nem igényeljük ezt, nem nyitjuk meg az ajtót előtte. Nagyrészt saját belátásunk szerint igazgatjuk életünket és az egyház ügyeit.

„Amikor szemtől szemben állunk Istennel, amikor úgy fogunk látni, ahogyan minket látnak, és úgy fogunk ismereni, ahogyan minket ismernek, akkor megtudjuk, mennyi terhet hordozott értünk Krisztus, és még mennyivel több terhet hordozott volna, ha gyermeki hittel Őhozzá vitük volna gondjainkat.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1906. december 12., idézi: *Az én életem ma*, jan. 8.)

4

Miért antikrisztusi intézmény a római egyház? Miképpen tölthet be antikrisztusi szerepet bármely más egyházszervezet is?

2Thess 2,4 | Aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.

1Jn 2,22 | Ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy a Jézus a Krisztus? Ez az antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút.

1Jn 4,3 | Ha valamely lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől, és az az antikrisztus lelke, amelyről hallottátok, hogy eljön, és most e világban van már.

.....

.....

A római egyház nyíltan, teljes következetességgel képviseli a Krisztus-helyettesítés eszméjét. A pápát Krisztus egyszemélyes helyettesének vallja („vicarius filii Dei” = ’Isten fiának helytartója’), s felruházza mindazokkal a tulajdonságokkal (tévedhetetlenség; a világ tulajdonosa, ura...), amelyek Krisztust illetik meg.

„Egyedül Krisztus a közvetítő, és az üdvösség útja, Ő pedig számunkra jelenvalóvá az Ő testében lesz, amely az egyház. (...) A püspökök kimagasló és szembeszökő *módon magának Krisztusnak a szerepét töltik be*, a Tanítóét, a Pásztorét, a Főpapét, és *az ő személyében járnak el*. (...)

A kollégiumnak, vagyis a püspökök testületének csupán akkor van meg a maga sajátos tekintélye, ha hozzáértik a római pápát, Péter utódát, a főt, akinek primátusa, hatalma csorbítatlanul megmarad az összes pásztorok és hívek felett. A római pápának ugyanis tisztsége folytán – ő *Krisztus helyettese és az egész egyház feje* – teljes, legfelsőbb és egyetemes hatalma van az egyházon, és ezt mindig szabadon gyakorolhatja. (...)

A püspökök *Krisztus helyetteseiként* és követeiként kormányozzák a rájuk bízott részegyházakat, mégpedig *nemcsak tanáccsal, meggyőzéssel és jó példával, hanem tekintéllyel és szent hatalommal*. (...) Az áldozópapoknak nincs ugyan főpapi méltóságuk, és hatalmuk gyakorlásában függnek a püspököktől, mégis összeköti őket velük a papi méltóság. (...) Szent tisztségüket főképp az eucharisztikus ünneplésen (a miseáldozat bemutatásánál), vagyis a szent áldozati lakomán gyakorolják; itt *mintegy Krisztus személyében tevékenykedve*. (...) A hatalom rájuk eső részéhez mérten *Krisztusnak, a pásztornak és főnek tisztét is gyakorolják*.

A római pápa és a püspökök mint valódi és *Krisztus tekintélyével rendelkező* doktorok a rájuk bízott népnek tanítják a hitet. (...) A pápa és a vele egységben lévő püspökök rendes

és egyetemes tanítóhivatala tanítja a híveket az igazságra, ami-
ben *hinniük*, a szeretetre, amit *gyakorolniuk* és a boldogságra,
amit *remélniük kell*. *A Krisztus tekintélyében való részvétel
legfelsőbb fokát a tévedhetetlenség karizmája biztosítja.*”
(A II. vatikáni zsinat egyházzól szóló dokumentumából, a *Lu-
men Gentium/Népek világossága* c. konstitúcióból)

A római egyház tehát maga nyilvánítja magát antikrisztusi
hatalomnak nyilatkozataival, igényeivel. Az *antikrisztus* görög
szó ugyanis Krisztusnak olyan ellenségére utal, aki úgy, azál-
tal ellensége a Megváltónak, hogy a helyére lép, helyette, a ne-
vében cselekszik. (Az *anti* görög prepozíció egyaránt jelenti azt,
hogy *helyett* és *ellen*. *Antipápanak* például csak olyan személy
tekinthető, aki úgy ellensége a trónon ülő pápának, hogy pá-
pának kiáltja ki magát. A kommunizmust helytelenül tekintet-
ték többen antikrisztusi hatalomnak, mert ellenségesen viselte-
tett ugyan a vallás és a kereszténység iránt, de nem igényelt ma-
gának Krisztus-helyettes szerepet, nem akart Krisztus nevében
szólni és cselekedni.)

„Isten szava elleni magaviseletükkel a pápák a menny Is-
tene fölé emelték magukat. A jövendölés ezért nevezi a pá-
pai hatalmat a bűn emberének. Sátán a bűn eredeti szer-
zője. A bűn embere az a hatalom, amely által Sátán meg-
változtatja Isten bármelyik utasítását. A Sátán közvetlen
irányítása alatt a pápai hatalom pontosan ezt műveli. Bár
a pápaság fejénél állók azt vallják, hogy szeretik Istent, az
Úr mégis mint gyűlölőire tekint rájuk. Az Isten parancso-
lataiba való beleavatkozás, s helyettük emberi hagyomá-
nyok beiktatása: Sátán működési területe. Ez választja el
a vallásos világot Istentől.” (Ellen G. White, 126. kézirat,
1901; idézi: *A Te Igéd igazság*, 206. o.)

A pápaság számít tehát elsősorban antikrisztusi intézménynek. De más egyházak szervezetei, vezetői is megtagadhatják Krisztus egyházfői szerepét azáltal, hogy emberi irányítás alá vonják az egyházat, Krisztus egyedül legitím (törvényes, jogos) vezetése helyett, azáltal, hogy Krisztus és hívő népe, egyháza közé ékelődnek. Ellen G. White számos intést közölt az Úr maradék egyházában is megjelenő „királyi hatalom” ellen, amely Krisztus közvetlen vezetése helyére lép. E bizonyágtételek határozottan rámutatnak arra, hogy nem kevesebbet jelent ez, mint „Róma nyomdokai”-nak a követését. (Ez a címe egy szakasznak a *Bizonyágtételek a prédikátoroknak* c. kötetben.) Ilyenkor a hívők legszentebb érzelmeivel való visszaélés történik, mert arra készítetik őket, hogy az egyházi tekintély iránt viseltessenek olyan engedelmisséggel és feltétlen bizalommal, amely egyedül Krisztust illeti meg. Az engedelmes hívők így – miközben azt hiszik, hogy Krisztusban bíznak és Őnéki engedelmeskednek – tévedő emberi tekintély és hatalom alá vettetnek.

„Előfordul, hogy ha valakit felelős vezetőnek neveznek ki, úgy gondolja, tekintélyes állása miatt hittestvéreinek kötelességük, hogy mielőtt valamit tennének, először engedélyt kérjenek tőle. Ez az állapot veszedelmes. Ugyanis *szemük elől tévesztették az Isten népe közötti igazi vezető szerepét.* (...) Istenre hoz szégyent a tekintélytartásnak és az önfelmagasztalásnak minden ilyen megnyilatkozása. Ember a saját erejében sohasem lehet felebarátjának lelki ismerete és ítélője, akit az Úr művében felhasznál. Senki se vezessen be ember alkotta szabályokat és rendeleteket, hogy önkényesen uralkodjon. (...)

Noha tisztelnünk kell a tekintélyt, s együtt kell működ-nünk munkatársainkkal a bölcs tervek alapján, ám minden

egyek munkás a nagy Tanítónak számol be Istentől kapott ítélőképessége helyes felhasználásáért. (...) A menny Istenére tekintsen fel bölcsességért és vezetésért! Személyes Üdvöztől van, s szavát ne cseréljük fel emberek szavával!

Sokan vannak, akik az igazság terjesztését a valóságban tízszerte megnehezítik, *mert Isten részét, munkáját kivesszük kezéből, és saját halandó kezükben akarják tartani. (...) Éppen a nagy Munkavezetőt hagyják ki művéből, akadályozzák, hogy saját örökségéről gondot viseljen. (...) Az eredmény: még több fogyatékoság. (...) Isten adott embereknek képességeket, amelyek egyedül Őt illetik, s Istenre a legnagyobb szegényt hozza az a halandó ember, aki embertársa képességét teljesen a saját irányítása alá rendeli. (...) Ilyen rendszer alapján ember uralja embertársa gondolatvilágát, s az ember eltávolodik Istentől. (...)*

Az ilyen eljárás kiirtja, kiöli az Istenbe és az isteni elvekbe vetett hitet. (...) Az a hajlam, hogy uralkodjanak Isten öröksége felett, rossz hatást vált ki. (...) Követik Róma nyomdokait.”

„Bátorságot vesznek arra, amit maga Isten nem hajlandó megtenni: ellenőrizni akarják az emberek értelmét. *Ezzel a katolicizmus nyomdokait követik.* (...) Bármely módszer vagy elgondolás, amely Isten emberi eszközeit emberi elmék ellenőrzése alá szorítja, aláássa az Istenbe vetett hitet, elválasztja a lelket Istentől.”

„Azzal, hogy emberek parancsolatait emelték oda, ahol egyedül Istennek és az Isten követelményeinek kellett volna állniuk, *egyre közelebb húzódtak a bálványimádáshoz...*” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 458–461., 194–196., 352–354. o.; *Bizonyágtételek*,

VII., 117. o.; 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk, II. köt., 838., 841. o.)

Milyen veszély rejlik abban, ha Krisztus egyházfői tisztét – irányítói és törvényadói szerepét – az egyházszervezet, illetve annak képviselői veszik át?

5

Zsolt 81,9–14 | Hallgass, én népem, hadd tegyek bizonyoságot ellened! Oh, Izráel, ha te meghallgatnál engem! Ne legyen tenálad idegen isten, és az idegen isten előtt meg ne hajolj! Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földéről: nyisd szét a te szád, és betöltöm azt. De nem hallgatott népem az én szómra, és Izráel nem engedelmeskedett nékem. *Otthagytam azért őket szívüknek keménységében, hogy járjanak a maguk tanácsa szerint.* Oh, ha az én népem hallgatna reám, s Izráel az én útjaimon járna!

.....

.....

.....

A 81. zsoltár megindító kérést és egyben nagyon komoly intést is közvetít. Ha emberek Krisztus vezetése helyett emberi szervezeti tekintélyt kezdenek érvényesíteni az egyházban, akkor óhatatlanul és feltétlenül eltérnek Isten alapelveitől, mivel maguktól csak emberi módon tudnak gondolkodni, csak az emberi bölcsesség korlátai között tudnak mozogni. Ellen G. White ismételtén úgy jellemezte az ilyen, szinte észrevétlen átalakulást a műben, hogy emberek az Isten adta nagy

világosság helyett „*a maguk csiholta szikrák fényében*” kezdenek el járni. Arról, hogy milyen súlyos következményt von ez maga után, így írt:

„Kizárják a Szentlelket tanácskozásaikról, majd pedig a generálkonferencia tekintélye és neve alatt olyan szabályokat találnak ki, amelyek segítségével kényszeríteni tudják a tagságot, hogy az ő elgondolásaik kormányozzanak a Szentlélek helyett. (...) Olyan elvek születtek meg, amelyeknek sohasem lett volna szabad napvilágot látniuk.” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, IV. köt., 1588. o.)

Ellen G. White a következő, egymással szorosan összefüggő szempontokra, illetve veszélyekre hívja fel a figyelmet, amelyek az igazi egyházfő, Krisztus emberi vezetéssel való felcserélésének, avagy a mennyei elvek emberi eszmékre való átváltásának az elkerülhetetlen következményei:

- A Krisztus megváltó munkája által a bűn szolgaságából megszabadított emberek ismét szolgaságba taszítatnak, csak másfélébe.

- Krisztus követői nem fejlődnek lelkileg, hitbelileg, hanem lelki kiskorúságban maradnak, illetve tartatnak.

- Nem bontakozhatnak ki, nem kamatoznak az egyház javára azok a talentumok, melyeket Krisztus egyes tanítványai kaptak, s amelyekkel gazdagíthatnák az egyházat.

- Isten művének a fejlődése és terjeszkedése korlátok közé szorítottatik, mert rövidlátó emberi elgondolások, szabályok és intézkedések gúzsba kötik.

- Ha eltévelyedik a vezető vagy a vezetés, az egész egyházra kihat a romlás, mivel a hívek megszokták, hogy – letéve a személyes felelősséget – Krisztus helyett emberek véleményére,

vezetésére támaszkodjanak. Ezért észrevétlenül honosodhatnak meg helytelen eszmék, irányzatok. Ez volt a királyság bevezetésének az egyik szomorú következménye Izráelben. Ha a király hitehagyó lett, „*vétekbe ejtette Izráelt*” is (1Kir 16,2.26 stb.).

- Az emberi uralkodás, az emberi intézkedések tökéletlenségébe viszályt, megkeseredést, bizalmatlanságot hoz a munkába, ami romboló hatalomnak fog bizonyulni, s ezenfelül Istenre vet árnyékot. Egyes hívők, akik nem eléggé megalapozottak az igazságban, elfordulnak Istentől és az Ő művétől, mert azt hiszik, hogy Isten elvei ilyenek.

„Krisztus első földi adventje idején a szanhedrin tagjai a saját akaratuk szerint uralkodtak az emberek felett, így azok, akikért Krisztus az életét adta, hogy Sátán rabszolgaságából kiszabadítsa őket, ugyancsak rabszolgaságban éltek, csak más formában. Sátán mindent megtesz azért, hogy a vallás területén rabszolgaságot alakíthasson ki. Szervezetek, intézmények, ha nem Isten hatalma tartja fenn őket, Sátán parancsa szerint fognak dolgozni, hogy embereket emberek uralma alá hajtssanak: az igazságért, Isten országa előmozdításáért égő buzgóság látszata alatt. (...)

Isten nem ismer el semmilyen tervet, amely által ember embertársát akár a legcsekélyebb mértékben is uralja vagy elnyomja. Az elbukott ember egyedüli reménysége, ha feltekint Jézusra, ha elfogadja Őt egyedüli Üdvözítőjének. Mihelyt az ember vasszabályt állít fel embertársai számára, mihelyt igába fogja és saját elképzelései szerint hajtja őket, szégyent hoz Istenre. Veszélyeztetni saját és hitestvérei lelkét.”

„Senki ne igyekezzon másokat magához láncolni, ellenőrizve őket, előírva nekik, mit tegyenek s mit ne, paran-

csolgatva, utasításokat osztogatva, mint a katonatisztek. Így tettek a papok és fejedelmek Krisztus idején, de ez nem a helyes út. (...) Ha a magad elképzelései alá rendeled másvalaki gondolkodását, arra vezeted őt, hogy elszakadjon bölcsessége és eredményessége forrásától. A hívőknek teljesen Istentől kell függniük, csak így növekedhetnek a kegyességben.”

„Ha a munkások előrehaladnak feladataik végzésében, ne ragaszkodj ahhoz, hogy előzetesen kikérjék tanácsodat vagy véleményedet. (...) Vezető testvéreink hibát követtek el azzal, hogy minden téren utasításokat adtak a munkásoknak. Ennek eredménye fogyatékoság, gondatlanság, hiszen emberek másokra bízta a tervezést, s így ők maguk semmi felelősséget nem éreztek. (...) Vannak közöttünk férfiak, akik széles látókörű, megbízható, bölcs emberek lennének, de nem azok, mert egyszerűen gépekké váltak: mások gondolatai irányítják őket. (...) Adj teret az Úrnak, hogy az egyes hívőknek kiosztott talentumokat felhasználhassa a munka előrehaladása érdekében! Engedd, hogy az Úr felhasználhassa emberek értelmét! Igen sokat veszítünk a szűk látókörű tervek következtében.”

„A munka minden területen teljesen más cselekvési módot kíván meg, mint ahogyan eddig dolgoztunk. (...) Néhány, látszólag jóindulatú emberre volt bízva, hogy megmondják, mely területeken kell dolgozni, és melyeket kell megmunkálatlanul hagyni. (...) Évek óta ugyanazt a szokásos munkamenetet, ugyanazt az előírásos utat követik, és Isten művének előrehaladását nagyban meggátolják. A szűk látókörű tervek (...) olyan dolgokat eredményeztek, amelyeket Isten nem hagy jóvá. (...) Engedjük, hogy mindenki ráébredjen személyes felelősségére! (...) A besza-

bályozott utak csapdának bizonyulhatnak. (...) Vajon arra tekintenek-e az emberek, hogy az előírt utak szerint engedélyezik-e munkájukat, vagy pedig elmennek és legjobb tudásuk szerint dolgoznak, Isten segítségével bízva, alázattal, olyan helyeken, ahol még semmit sem tettek a figyelmeztető üzenet eljuttatásáért?”

„Ez az a tanítás, amelyet a római egyház hirdet: *a vezetőkre való teljes hagyatkozás*. Az egyén lelkiismerete ott nem a sajátja. Belátásán más emberek elgondolásainak kell uralkodnia. Szellemi képessége nem fejlődhet jobban, mint a vezetőié; nem haladhat jobban előre, mint ők.”

„Mivel testvéreink embereknek hódolnak, elkülönítették magukat Istentől. Talán önmagukat becsülik nagyra, talán másokat, s magukra vagy másokra tekintenek azzal a bizakodással, amellyel Izráel Úra iránt kellene viseltetniük. (...) *Egymástól várjátok az irányítást, egymásban bíztok, ahelyett, hogy az élő Istenben bizakodnátok*. Egymással beszéltek meg a dolgokat, amikor pedig térden állva Istenhez, a hatalmas Tanácsadóhoz kellene fohászokodnotok.”

„Sátánnak az a célja, hogy az embert ember rabszolgájává süllyessze-züllessze. S amikor ez történik, zavar, bizalmatlanság, féltékenység, irigység és gonosz gyanúsítgatás a következmény. És ez elpusztítja az embernek Istenbe és azokba az elvekbe vetett hitét, amelyeknek érvényesülniük kell, hogy megtisztítsanak minket minden álnokságtól, az önzés és álszentség minden formájától. (...) Sátán magának az igazságnak a vádolására használja fel azok keményszívűségét, akik állítják, hogy hisznek az igazságban. (...) Az Úr öröksége fölötti uralkodás ellenszenvet kelt az emberi igazságszolgáltatás iránt. (...) A nép megtanulja, hogy a magas tisztségben lévőkben nem lehet megbízni. (...)

A következmény a bizalom elvesztése lesz, még a hűséges emberek vezetése iránt is.”

„Ha valaki vallja, hogy Krisztus képviselője, ám mégis elnyom embereket, akkor az így elnyomottak vagy leráznak magukról minden bilincset, vagy pedig Istent tekintik szívtelen Úrnak. Isten ellen láznak, s az emberi lélek elidegenedik Tőle, ahogyan Sátán tervezte és akarta. (...) Nem szabad, hogy sorainkban, Isten népe között a mű központja iránti bizalom megrendüljön, tévedő emberek helytelen ügyvitelére, intézkedéseire következtében.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 353., 357., 305–307., 433. o.; *Bizonyságtételek*, IX., 146. o.; *Spalding–Magan Collection*, 163., 175–176.; *1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?*, II. köt., 834. o.; III. köt., 358–360. o.; IV. köt., 1435–1436., 1444. o.)

6

Hogyan hangzik az az igei alapelv, amely összefoglalja az eddig elmondottakat? Hogyan érvényesítsük ezt az elvet a gyakorlatban?

1Kor 11,3 | Akarom pedig, hogy tudjátok: minden férfiúnak feje a Krisztus...

.....

.....

.....

„Minden gyülekezeti tagnak meg kell érteni: Istenhez kell fordulnia, hogy megtudakolja kötelességét. Helyes, ha

a testvérek tanácskoznak, de ha valaki előírja számukra, hogy mit tegyenek, azt kell felelniük: az Urat választották tanácsadójukul. (...) Amikor valaki megengedi, hogy személye és a kötelességteljesítés közé másik ember lépjen, holott Isten megmutatta neki, mi a kötelessége, s emberre bízta magát, embert fogad el irányítójául, akkor az igazi alapról hamis és veszélyes alapra lép. Az ilyen ember – ahelyett, hogy növekedne és fejlődne – el fogja veszíteni lelkiességét.”

„Helyes, ha a munkások mint hittestvérek tanácskoznak egymással, de ha valaki arra törekszik, hogy munkatársai kikérjék egyéni tanácsait feladatuk részleteivel kapcsolatban, akkor veszedelmes álláspontot foglal el. (...) Évek óta fokozódik a hajlam, hogy felelős tisztségeket betöltő férfiak uralkodjanak Isten öröksége felett: *így csökkentették, sőt kiirtották a gyülekezet tagjainak lelkében élő vágyat a mennyei oktatás és utasítások után*, s azt a vágyat, hogy Istennel tanácskozzanak kötelességeikről.”

„Gyakran előfordul, hogy a körülmények gyors cselekvést követelnek. Ugyancsak többször drága alkalmakat mulasztanak el a késedelem miatt, mert akinek gyorsan cselekednie kellett volna, először is tanácskozni akart valakivel, aki azonban távol volt, sőt nem is ismerte a helyzetet. Sok időt vesztegettünk el azáltal, hogy tanácsot kérünk emberektől, akik pedig nem voltak abban a helyzetben, hogy bölcs tanácsot adjanak.”

„Tartózkodjunk az ember alkotta törvényektől, tervektől és módszerektől, amelyek ellentétben állnak Isten Igéjének elveivel. (...) Arra kényszerülök, hogy felhívjam munkásaink figyelmét: Bármilyen tisztséget tölötök is be, ne emberekben bízatok, ne emberi segítségre támaszkodjatok! Pontos előírások nem adhatók. Irányítsa a munkást

a Szentlélek. (...) Akik Istenben és az Ő bölcsességében bíznak, s nem a sajátjukban, azok a biztos utat járják. Az Úr egyetlen eszközét, ügyvivőjét sem helyezte tévedő halandók parancsnoksága, felügyelete alá, nem adott embereknek hatalmat arra, hogy meghatározzák: »Ezt tedd, azt pedig ne tedd!« (...) Egyetlen ember sem ítélné meg helyesen embertársa kötelességeit, feladatát. Az ember Istennek felelős.”

„Battle Creek ne legyen Isten művének a központja. Egyedül Isten töltheti be ezt a helyet. (...) Emberek nem tudnak embertársuk szívében olvasni. Az Úr az egyetlen, akiben bízhatunk, Őt pedig mindenütt, a világ minden gyülekezetében elérhetjük. Ha embereket állítunk Isten helyére, ez nem dicsőíti Istent. *Vajon a legfőbb tanács-testület elnöke legyen-e a nép istene?* Vajon a Battle Creekben dolgozó férfiakat végtelen bölcsességgel felruházott embereknek kellene tartanunk? (...) Biztonság, béke és nyugalom csak akkor születik, ha a világ legnagyobb tanítójának tanácsát követjük. El ne forduljunk tehát tévedhetetlen vezetésétől!” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IX., 280. o.; *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 445–446., 461., 464., 459–460., 344., 365., 468. o.)

A fenti idézetek azt hangsúlyozzák, Krisztus egyházában szükség van a közvetlen mennyei tanácskérés alapján álló személyes felelősségvállalásra, valamint az egyes területek és intézmények helybeli, felelős és önálló munkájára, ugyanezen az alapon. Emellett természetesen mindenkor szükség van az egymással való egyeztetésre, hogy az egész „egyháztest” olyan szép összhangban működjön, mint az Isten által alkotott élő emberi test.

Miért szükséges mindig szem előtt tartani ezeket az igei alapelveket, ezek megértésére és követésére nevelni a prédikátorokat és a gyülekezeti tagokat? Mire hajlamos az emberi természet?

7

1Sám 8,4–6 | Összegyűltek Izráel minden vénei, elmentek Sámuelhez Rámába, és mondták neki: ...Válassz nekünk királyt, aki *ítéljen felettünk, mint minden népnél szokás*. Azonban Sámuelnek nem tetszett a beszéd, hogy azt mondták: Adj nekünk királyt, aki *ítéljen felettünk!*

.....

.....

.....

„Az Úr közölte velem, hogy *Izráel Sámuel napjaiban elkövetett balgaságai megismétlődnek Isten népe körében manapság* – ha nem él bennük mélyebb alázat, ha nem lesznek kevésbé önhittek, ha nem bíznak meg jobban Izráel Urában, Istenében, népének uralkodójában. (...) Az Úr újra meg újra elém tárta, hogy Isten népe nem lehet biztonságban ezekben az utolsó napokban, ha emberekben bízunk, ha testbe veti bizodalját. (...) Az Úr 1845 óta időről időre feltárta előttem az Isten népét fenyegető veszedelmeket, s megmutatta, hogy az utolsó időkben a veszedelmek egyre sűrűsödnek majd a maradék körül. (...) Minden lélek, aki nem teljesen adta át magát Istennek, minden lélek, akit nem az isteni hatalom tart fönn, Sátánnal fog szövetségre lépni a menny ellen, és a világmindenség uralkodója elleni küzdelemhez csatlakozik.”

„Isten megmutatta nekem, hogy a zsidó nép sem hirtelen, egyszerre jutott el téves gondolkodásmódjára. (...) Nemzedékről nemzedékre hamis elméletekkel foglalkoztak, az igazsággal ellenkező elvek szerint éltek, vallásukba emberi elgondolásokat és terveket szőttek. Végül is az emberi elgondolások diadalmaskodtak.”

„A nép megunta Sámuel komoly istenfélelmét és odaadását, szerény személyét megvetették és elutasították egy olyan emberért, aki királyként uralkodjon felettük. (...) Isten azt kívánta, hogy népe egyedül Őt tekintse törvényadójának és ereje forrásának. Istentől való függésük tudata egyre közelebb vonná őket az Úrhoz. Emelkedetté és nemessé válnának, alkalmassá a magasztos elhívásra, amelyre Isten rendelte őket mint választott népét. De amikor embert ültetnek a trónra, ez eltereli a nép gondolatait Istentől. Inkább emberi erőben bíznak, és kevésbé az isteni hatalomban. Királyuk hibái bűnbe vinnék őket, és elválasztanák a nemzetet Istentől.” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, III. köt., 953–953/a o.; *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 352. o.; *Pátriárkák és próféták*, 672., 670. o.)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

A legfőbb alaptörvény: Krisztus szeretetének – igazságosságának és irgalmasságának – kell érvényesülnie mindenben

Mit kíván tőlünk Isten mindenekfelett?

1

Hós 6,6 | Mert szeretetet kívánok én, és nem áldozatot, Istennek ismeretét inkább, mintsem égőáldozatokat.

Mik 6,8 | Megjelentette néked, ember, mi légyen a jó, mit kíván az Úr tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedj, szeresd az irgalmasságot, és alázatosan járj a te Isteneddel.

Mt 23,23 | Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok! Mert megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok, amik nehezebbek a törvényben, az (igazságos) ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget, pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni.

Jn 13,34–35 | Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek. Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.

Jn 17,25–26 | Igazságos Atyám! E világ nem ismert téged, de én ismertelek téged, és ők megismerik, hogy te küldtél engem. És megismertettem velük a te nevedet, hogy az a szeretet

legyen öbennük, amellyel engem szeretttél, és én is öbennük legyek.

1Kor 13,1–3 | Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. Ha jövődőt tudok is mondani, ha minden titkot és minden tudományt ismerek is, ha egész hitem van is, úgyszólván, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincs énbennem, semmi vagyok. Ha vagyonomat mind felétem is, ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincs énbennem, semmi hasznom abból.

.....

.....

.....

.....

Gyakran úgy gondoljuk, hogy a helyes tanítás és a missziós buzgalom a legfontosabb. Az egymás elleni vétkeket hajlamosak vagyunk elkerülhetetlen emberi hibáknak tekinteni, és úgy gondolkodni, hogy ezeknek nincs akkora jelentőségük, ha a nagy dolgok – a hitelvi hűség, az adakozókészség, az evangelizációs erőfeszítések – megvannak, működnek. Úgy véljük, hogy ezekért az erényeinkért Isten elnézi azokat az „apró” hibákat, vétkeket, amelyeket egymással szemben elkövetünk. Isten pedig éppen ezekre a dolgokra a legérzékenyebb!

Egy máshoz való viszonyunk árulja el, hogy Krisztus áldozata megindította-e és megszentelte-e a szívünket. Legfőképpen ezen múlik, hogy Isten közöttünk lakozik-e, és együtt munkálkodik-e velünk.

Mit vár el tőlünk Isten az igazságosságot illetően?

5Móz 16,20 | Igazságot, igazságot kövess, hogy élhess, és örökségül bírhasd azt a földet, amelyet az Úr, a te Istened ad néked!

5Móz 1,16–17 | Megparancsoltam abban az időben a ti bírálóknak, mondván: Hallgassátok ki atyátokfiat, és igazságosan ítéljetek mindenkit, az ő atyjafiaival és jövevényeivel egyetemben. Ne legyetek személyválogatók az ítéletben, kicsinyt úgy, mint nagyot hallgassatok meg, ne féljetek senkitől, mert az ítélet Istené.

Jób 29,14–16 | Az igazságot magamra öltöttem, és az is magára öltött engem... Az ismeretlen ügyét is jól meghánytam-vetettem.

.....

.....

.....

„Soha ne kövessük el akár a legkisebb igazságtalanságot sem Isten alattvalóival, vérének megváltottaival. Meg kell tartanunk az Úr útját, s az Ő útja igazságosságban dicsőül meg.”

„Néhányan, akik kereszténynek vallják magukat, az Úr művével összefüggő ügyeket a vallásos szolgálattól teljesen függetlennek tekintik. Így szólnak: »Mindenáron sikeressé tesszük a ránk bízott ügyet, minden kínálkozó lehetőséget megragadunk, hogy eredményessé tegyünk a munkának ezt a területét.« Így az igazsággal és az igaz tettekkel ellenkező eljárásokat vezetnek be, azzal a mentséggel, hogy ezt vagy amazt meg kell tennünk, mert az jó munka, és Isten

ügyét segíti elő. Mindez emberek pecsétjét viseli, nem pedig Istenét. Az ember elgondolásai vezetnek igazságtalansághoz és elnyomáshoz. *Isten ügyében az igazságtalanságnak még az árnyéka sem lehet.*”

„*Isten szolgálai álljanak ellen a helyes elvektől való bármilyen eltávolodásnak.* Nehémiás határozottan állást foglalt az ember jogainak semmibevétele ellen. Szembe kellett szállnia tisztségeket viselő testvéreivel, ő azonban elkülönítette magát tőlük. Határozottan állást foglalt: helytelenítette, rosszalotta eljárásukat, amely ellenkezett az igazságosság bibliai mértékével. Amikor unszolták, hogy szövetkezzenek velük igazságtalan eljárásukban, akkor Nehémiás határozott bizonyosságot tett: »*De én nem cselekedtem így az Isten félelme miatt.*«”

„Sok hitvalló keresztény úgy tekinti azokat, akik nem róják meg és nem ítélik el a bűnt, mint akik igazán istenfélők és keresztények. Másrészt azt gondolják, hogy hiányzik az istenfélelem és a keresztényi lelkület azokból, akik bátran síkraszállnak a helyes út védelmében, nem alkusznak meg és nem engednek a megszenvedetlen hatásoknak. Akik kiállnak Isten nevének védelmére, akik bármi áron fenntartják az igazság tisztaságát, azokra olyan sokrétű próba vár, akár az Üdvözítőre a kísértés pusztájában. Míg azok, akiknek engedékeny a természetük, akikben nincs bátorság arra, hogy elítéljék a gonoszsgot, hanem *hallgatnak, amikor a tekintélyükre lenne szükség,* hogy bármilyen nyomás ellenében kiálljanak a jó mellett, sok szívfájdalmat és sok zavaros helyzetet kerülhetnek ugyan el, de nagyon gazdag jutalmat is veszítenek, s talán az üdvösségüket is. Akik összhangban állnak Istennel, akik az Istenbe vetett hitből merítenek erőt, hogy szembeszegüljenek a go-

noszsággal, azok mindig súlyos összetűzésekbe kerülnek, és gyakran jóformán magukra hagyatva kell helytállniuk. Mégis mindaddig értékes győzelmeket aratnak, amíg Istenre támaszkodnak. Az Ő kegyelme lesz az erejük. Erkölcsi érzékenységüknek köszönhetően élesen és tisztán látnak, s lesz erkölcsi erejük ellenállni a gonosz hatásoknak.” (Ellen G. White: *1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?*, III., 1315. o., IV. 1592–1593. o.; *Bizonyságtételek*, VII., 115–116. o., III., 302–303. o.)

Mit vár el tőlünk Isten az irgalmasságot illetően? Mennyire szükséges, hogy az udvariasság és a szívéllyesség „jó illata” határozza meg a légkört, a munkatársak közötti viszonyt és a testvéri kapcsolatokat a közösségben?

3

1Jn 3,23; 4,7–8 | Ez pedig az Ő parancsolata, hogy higgyünk az Ő Fia, Jézus Krisztus nevében, és szeressük egymást, amint megparancsolta nekünk... Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van. Mindaz, aki szeret, Istentől született, és ismeri Istent. Aki nem szeret, nem ismerte meg Istent, mert Isten: szeretet.

Rm 12,9–10 | A szeretet képmutatás nélkül való legyen... Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek!

Eféz 4,32–5,2 | Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképpen Isten is a Krisztusban megengedett néktek. Legyetek annakokáért követői Istennek, mint szeretett gyermekek, és járjatok szeretetben, miképpen Krisztus is szeretett minket.

Kol 3,12–14 | Öltözzétek föl azért, mint Isten választottai,

szentek és szeretettek, a könnyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést, elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna, miképpen Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is. Mindezeknek fölébe pedig öltözzétek fel a szeretetet, mint amely a tökéletesség kötele.

.....

.....

.....

Hogyan is tudunk – ilyen megindító kérések mellett – annyira közömbösek, ridegek lenni egymással szemben, olykor pedig bántani egymást? Rászorulunk a nekünk szóló komoly intésekre:

„Nemesség, nagylelkűség, gyengédség, könnyörület, Krisztus szeretete – miért nélkülözik ezeket úgy, mint Gilboa hegyei az esőt és a harmatot? Sokszor elhangzott már, de nem változott meg a helyzet. Ez az, ami megrémít, mert látom, hogy nem növekszik a gyengédség, a könnyörület, Isten szeretete. *Erre van szükség: újra és újra tanulmányozni János írásaiban az Isten szeretetéről írottakat.* Arról a szeretetről írottakat, amelyet kifejezésre kellene juttatnunk, és amit nem műveltünk. *Ha pedig nem műveljük, az azt jelenti, hogy az ellenkezőjét tesszük.* Addig folytatódik ez, amíg végül a világosság eltávozik. Isten komolyan gondolja, amikor így szól: »Változást szeretnék látni.«”

„Több szeretetre, nyíltságra van szükségünk, s el kell vetnünk a gyanúsítgatást és a gonosz gondolkodást, a vá-

dakat és a hibáztatást, mert *ez az, ami annyira sérti Istent*. Lágýítsa és szelídítse meg szívünket a szeretet. *Népünk erőtlenése annak az eredménye, hogy szívünk nincs helyes viszonyban Istennel.*”

„*Ha megaláznánk magunkat Isten előtt, és szeretetteljesek, udvariasak, gyengédek és együttérzők lennénk, akkor százan térnének meg ott, ahol most csak egyvalaki fogadja el az igazságot*. Bár állítjuk, hogy megtértünk, nagy csomagot hordozunk magunkkal énünkéből, amelyet túl értékesnek tartunk ahhoz, hogy feladjuk. Kiváltságunk, hogy e terhet Krisztus lábához tegyük, s helyette Megváltónk jellemét és hasonmását kapjuk meg. Miért nem tanulunk Jézustól mindennap? Miért nem élünk állandó kapcsolatban Ővele, hogy egymással való érintkezésünkben szeretetteljesen és udvariasan szóljunk, cselekedjünk? *Miért nem tiszteljük az Urat azzal, hogy gyengédséget és szeretetet tanúsítunk egymás iránt?*”

„*Senki ne szóljon élesen, ne hangozzék ingerült szidalom!* Akiket a bizalom tisztségeibe helyeztek, legyenek még körültekintőbbek, hogy miként szólnak, hogyan viselkednek – annyival inkább, amennyivel tisztségük magasabb, mint munkatársaiké. Minden meggondolatlan vagy elhamarkodott szót azonnal vonjunk vissza! Ha a vétkes elfelejti ezt tenni, vagy ha nem bánja meg elhamarkodottságát, emlékeztessük őt Krisztus lelkületével arra a kötelességre, hogy kérjen bocsánatot. Legyetek szeretetteljesek, tisztelettudók, vidámak, derűsek és előzékenyek egymás iránt! Nem kerül semmibe szívélyesen szólnunk, hiszen a szeretet az, ami betölti Krisztus törvényét. *Isten intézményeiben folyjon a munka minden súrlódás, minden meggondolatlan beszéd, minden parancsuralmi szó nélkül.*

A munkatársak legyenek Krisztus tanúi, viselkedésükkel bizonyítsák, hogy újonnan születtek.”

„Az Úr megveti harciasságotokat, szívetek keménysége fáj neki. Könyörögjétek, hogy adjon nektek hússzívet, olyat, amely átérzi mások bánatát, amelyet meg tud érinteni, meg tud hatni az emberi jajszó. Könyörögjétek, hogy olyan szívet adjon, amely nem fordul el az özvegytől, az árvától. Könyörögjétek, hogy legyen irgalmas szívetek a szegények, a betegek, az elhagyottak iránt. Könyörögjétek, hogy szeressétek az irgalmasságot, s ne legyetek személyválogatók, ne kedvezetek egyeseknek, kivéve, amikor az ínségben lévők és szerencsétlenek ügyét latolgatjátok.”

„Kezdjétek el otthon, családi körötökben! Kezdjétek el ott igazán előzékenyek lenni, amilyen Krisztus volt. Ha odahaza keresztények vagytok, akkor ezt a magatartást hozzátok a gyülekezetbe, s ezt vizitek a tanácskozásaitokra is.” (Ellen G. White: *Spalding–Magan Collection*, 166. o.; *Bizonyságtételek*, VII., 139. o.; IX., 189–190. o.; *1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?*, IV., 1789–1791. o.; I. 441. o.; II., 903/a–b o.)

4

Milyen – Isten szemében különösképpen visszás – lelki magatartástól óvakodjanak Krisztus tanítványai? Milyen állapotokat igyekeznek előidézni Sátán a világban és Krisztus egyházában is Jézus megjelenése előtt?

Mt 7,1–2 | Ne ítéljétek, hogy ne ítéltessetek! Mert amilyen ítélettel ítélték, olyanal ítéltetek, és amilyen mértékkel mérték, olyanal mérnek néktek!”

Rm 2,1 | Menthetetlen vagy, óh ember, bárki légy, aki ítélsz...

Rm 14,4–13 | Kicsoda vagy te, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon... Te pedig miért kárhoztatod a te atyádfiát? Avagy miért veted meg a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan odaállunk majd Krisztus ítélőszéke elé... Annakokáért egymást többé ne kárhoztassuk!

Rm 12,16 | Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek, ne kevélykedjete, hanem az alázatosokhoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bölcsek timagatokban.

Mt 24,12 | Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.

.....

.....

.....

.....

„Az Atya az ítélkezést Fiára bízta (Jn 5,22), tehát az, aki mások indokait és eljárását bírálja, jogtalanul bitorolja Isten Fiának kiváltságát. *Akik bírák és kritikusok akarnak lenni, az antikrisztus mellé állnak,* »aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.« *A legsúlyosabb következményekkel járó bűn a rideg, kritizáló és engesztelhetetlen lelkület.*”

„Vannak éretlen emberek, akik arra vágyakoznak, hogy a számukra hibásnak tűnő dolgokat megreformálják. Úgy gondolják, őket kellene kiválasztani arra, hogy átvegyék

azok helyét, akik hibákat követtek el. Utasítást kaptam mindazok figyelmeztetésére, akik úgy gondolják, hogy jól tudják, miként lehet elkerülni a hibákat: »Ne ítéld, hogy ne ítéltess!« Lehet, hogy egy bizonyos ponton elkerülőd a botlás, azonban más dologban súlyos melléfogásokat követhetsz el, amelyeket nehéz lesz orvosolni, és zavart kelthetnek a műben. Ezek a hibák talán többet ártanak, mint azok, amelyeket a testvéreid követtek el.”

„Amint az utolsó válsághoz közeledünk, rendkívül fontos, hogy az Úr eszközei között összhang és egység uralkodjék. A világ zavargásokkal, háborúkkal és ellentétekkel van tele, az ellenfelek mégis egyetlen vezető, a pápai hatalom zászlaja alatt fognak egyesülni, hogy ellenkezzenek Istennel, üldözve követőit. *A nagy hitehagyó hozza majd létre ezt az egységet. Míg ügynökeit az igazság elleni háborúra igyekeznek egyesíteni, az igazság védelmezőinek soraiban meghasonlást és széthúzást próbál szítani.* Irigységre, aljas gyanúsítgatásra, gonosz beszédre bujtogat, hogy viszályt és széthúzást támasszon. Krisztus gyülekezete tagjainak kezében van a hatalom, hogy megghiúsítsák a lelkek ellenségeinek szándékát. Az ilyen idő, mint a mai, ne találja őket egymással vagy Isten bármely munkásával viszálykodva. Hadd legyen egy olyan hely az általános ellenségeskedés közepette, ahol összhang és egység uralkodik.”

„Kemény, igazságtalan, bíráló lelkületet tűrtek meg. Féltő szeretetnek vélik az álbuzgalmat. Igaz, hogy néhányan hibát követtek el, tévedtek, ám ugyancsak igaz, hogy ezek a tévedések és hibák sokkal kevésbé sértők Isten szemében, mint a bírálókat és erkölcsi ítéletet mondó bírálókat kemény, engesztelhetetlen lelkülete. Keringő hírek gyakran aláássák

a hittestvérek egységét. A hírhordozók Sátán munkáját végzik, s aligha tudják, hogy tettükkel mennyire megbántják Istent.”

„Krisztus lett a mi bíránk. Nem az Atya, nem is az angyalok ítélnék meg bennünket. Az ítélt meg, aki emberi testet öltött magára, és tökéletes életet élt ezen a földön. Csak Ő lehet a mi bíránk. Testvéreim, ezt ne felejtsetek el! Krisztus nevében kérek, fogadjátok meg Isten utasításait: soha ne üljete a bírói székbe! Napról napra ezt az üzenetet hangoztatták előttem: »Szálljatok le a bírói székből! Szálljatok le, alázatosan!«” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, Ne ítéljete, hogy ne ítéltessete! c. fejj.; *Spalding–Magan Collection*, 234. o.; *Bizonyságtételek*, VII., 118. o.; IX., 185–186. o.; *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 188–189., 469–470. o.)

Tanulságos a Pál és Barnabás között kialakult ellentét Márk vagy János szolgálatra való alkalmasságát illetően (lásd Ap csel 13,2–13; 15,36–40; 2Tim 4,11). Ez az eset azt mutatja, hogy a legkiválóbbak is tévedhetnek egy-egy személy megítélésénél. Pál azon aggódott, hogy az igehirdetői szolgálatot csakis olyanokra bízzák, akik teljes áldozatkészséget tanúsítanak. Barnabás egyetértett ezzel az elvvel, de látta, hogy Márk vagy János még lehet ilyen munkássá, további nevelés mellett. Szép példája ez a történet annak is, hogy a hívő ember készségesen belátja tévedését. Pál nem tartott ki makacsul Márkról alkotott véleménye mellett a későbbiekben.

„Márk veszélyek előli szökését Pál igen kedvezőtlenül, sőt szigorúan ítélte meg. Barnabás azonban hajlandóbb volt Márk viselkedését tapasztalatlanságával magyarázni. Szív-

ből óhajtotta, hogy Márk ne tegye le a prédikátori tisztséget, mert látott benne képességeket, tudta, hogy Krisztus alkalmas szolgálójává fog még válni. Barnabás Márk érdekében követett tapintatos bánásmódja később bőséges jutalmat nyert, mert ez a fiatalember végül maradéktalanul az Úrnak és az evangélium hirdetésének szentelte életét, még a legnehezebb területeken is. Isten áldásával, Barnabás bölcs vezetése mellett értékes munkássá fejlődött. Később Pál is megbékült Márkkal, és munkatársául fogadta. Úgy ajánlotta őt a kolossébelieknek, mint »munkatársát« Isten országában, aki »vigasztalására« volt (Kol 4,11). Más alkalommal, röviddel halála előtt, így írt Márkról: »Nékem alkalmas a szolgálatra.«”

„Engedjétek, hogy mások is tervezzenek! Ha némely dolgokban hibát követnek is el, ne tartsátok bizonyítéknak arra, hogy képtelenek a gondolkozásra. Legmagasabb tisztséget betöltő vezetőinknek is sokáig tartott, amíg fegyelmezetten tudtak gondolkozni, ítélni. *Az a tény, hogy emberek hibát követtek el, nem ok arra, hogy alkalmatlannak tartsuk őket.* Légy jó és megértő mindenki iránt, aki lelkiismeretesen a Mester szolgálatába lép! Főbb vezetőink tervei sem sikerülnek mindig.”

„Amikor fiatal emberek munkába állnak és a számos akadály ellenére sikereket aratnak, ne javasoljuk, hogy vállaljanak másféle munkát, és amit elkezdtek, adják át idősebb, tapasztaltabb testvéreknek. Amikor fiatal emberek küzdenek a nehézségekkel, elkövethetnek hibákat, de ha kitartóan haladnak előre, vereségeiket győzelmekké változtathatják.”

„Nagyon ügyeljenek magukra azok, akik csak kevésé vették ki részüket a szenvedésekből és próbákból, ame-

lyeket el kellett viselni, amíg a mostani, virágzó állapotba emelték a művet az úttörő munkások. Akik most álltak szolgálatba, hogy hirdessék az igazságot, ápolják magukban a szerénységet és alázatot. Amíg Isten nem bocsát súlyos terheket rátok, addig ne tolakodjatok előre, ne támaszkodjatok a saját elképzeléseitekre, ne vegyetek magatokra olyan felelősségeket, amelyeket nem tudtok elhordozni. ***Halaszthatatlanul szükségetek van az önismeretre!***

„Esedezem azért, hogy a dolgok más rendben haladjanak. Alkalmas és megszentelt embereket kell keresni, és bátorítani őket, hogy mint segítők és munkatársak csatlakozzanak azokhoz, akik a terheket hordozzák. ***Legyen harmonikus egység az új és a régi között, a testvéri szeretet jegyében!***”

„Szükség van az idős kezekre, régi munkásokra, akik mögött hosszú évek tapasztalata áll, s akik figyelemmel kísérték a munka különböző területeinek fejlődését. Ellenálltak minden kísérletnek, amely arra irányult, hogy megzavarja a fejeket és hatástalanná tegye az üzenetet, amelyet ezekben az utolsó napokban Isten népének tisztán kell megőriznie. Ők sok embert láttak a vakbuzgóság miatt elhajolni, hamis elméletek káprázatát dédelgetve. Gyengéden érdeklődünk azok iránt, akiknek egész élete egybeolvadt Isten munkájával. Isten azt akarja, hogy vezető helyet töltsenek be munkájában. Hűségesen helyálltak a viharokban és megpróbáltatásokban, s a legértékesebb tanácsadóink közül valók. Legyünk nagyon hálásak, hogy képességeiknek még mindig hasznát láthatjuk az Úr szolgálatában. Ne veszítsük szem elől aényt, hogy ők mindent feláldoztak a mű fejlesztése érdekében. A tény, hogy Isten szolgálatában megöregedtek és megöszültek, nem ok

arra, hogy megszűnjön a befolyásuk, amely értékesebb, mint azoké, akik sokkal kevésbé ismerik a munkát, és sokkal kevésbé jártasak Isten dolgaiban. Követtek el hibákat, és bukásaikból bölcsességet tanultak. Megtanulták elkerülni a tévedéseket és veszélyeket, s most bölcs tanácssal szolgálhatnak. Utasítottak, hogy így szóljak: Minden hívő tisztelje az idős úttörőket, akiknek megpróbáltatásokban, nehézségekben és nagy nyomorúságban volt részük.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 111–112. o.; *Bizonyosságtételek a prédikátoroknak*, 288–289. o.; *Bizonyosságtételek*, VII., 185–186., 189–191. o., III., 320–321. o.; *Spalding–Magan Collection*, 235. o.)

5

Mi az oka a személyes kapcsolatokban felmerülő problémának? Mi szükséges ahhoz, hogy megvalósulhasson Jézus imája, amelyet tanítványai egységéért mondott?

Jel 3,19 | Légy buzgóságos azért, és térj meg!

Mt 21,44 | Aki e kőre esik, szétzúzatik...

Jn 17,17–23 | Szenteld meg őket a Te igazsággal, a Te Igéd igazság. És én értük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban. De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbenem, hogy mindnyájan egyek legyenek, amint Te énbenem, Atyám, és én Tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem... Én őbennük és Te énbenem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy megismerje a világ, hogy Te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szeretted.

.....

.....

„*Sokan elfogadták ugyan az igazság elméletét, de anélkül, hogy igazán megtértek volna.* Csak kevesen bánják meg szívből a bűneiket, kevesen vannak, akikben mély, átható meggyőződés él meg nem újult természetük nyomorúságáról. Kőszívüket nem cserélték hússzívra. Kevesen hajlandók rázuhanni a sziklára, hogy összezúzza őket. Krisztusra, a sziklára kell zuhannod, tehetetlenül. Tudnod kell, hogy orvosra van szükséged, és a bűn egyedüli gyógyszerére: Krisztus vérére. Ebből a szempontból *sokak életében még csak ezután kell elkezdődnie a lelki megújulásnak.* Sokan nem élnek állapotuk és veszedelmük tudatában.”

„A Sziklára esni és szétzúzatni azt jelenti, hogy feladjuk önigazultságunkat, s egy gyermek alázatával járulunk Krisztushoz, vétkeinket megbánva, az Ő megbocsátó szeretetébe vetett hittel.”

„Mi az, ami vizályt és széthúzást támaszt? A széthúzás annak a következménye, hogy nem járunk Krisztussal. Mivel távol állunk Tőle, elveszítjük iránta táplált szeretetünket, egyúttal elhidegülünk Krisztus követőitől is. *Minél inkább eltávolodunk a fény középpontjától, annál távolabb leszünk egymástól is.* Minden egyes hívő olyan, mint a Krisztustól, az igazságosság napjától származó fénysugár. Minél szorosabban járunk együtt Krisztussal, minden szeretet és világosság központjával, annál nagyobb lesz szeretetünk azok iránt, akik az Ő világosságát hordozzák. Amikor a hívők közel húzódnak Krisztushoz, szükségszerűen egymáshoz is közelebb kerülnek, hiszen

Krisztus megszentelő kegyelme egymáshoz láncolja szívüket. *Nem szeretheted Istent úgy, hogy a testvéreidet is ne szeretnéd.*”

„Amikor megvalósul közöttünk az az egység, amelyért Krisztus imádkozott, akkor véget ér a hosszú küzdelem, melyet Sátán és eszközei folytattak Krisztus és az Ő igazsága ellen.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V., 218–219. o.; *Jézus élete*, 504. o.; *1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?*, III., 1048–1049. o., I., 445. o.)

6

Milyen kérlelő felhívásokat közvetít nekünk a Szentírás az egymás közötti – igazságon és szereteten alapuló – egységet illetően? Mit kell elérnünk az egymáshoz fűződő kapcsolatainkban a késői eső küszöbén?

Rm 15,5–7 | A békességes tűrésnek és vigasztalásnak Istene pedig adja néktek, hogy ugyanazon indulat legyen bennetek egymás iránt Krisztus Jézus szerint: hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek Istent, a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyját. Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket Isten dicsőségére.

1Pt 1,22 | Lelketeket az igazság iránti engedelmességben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből, buzgón szeressétek!

Ap csel 1,14 | [A Szentlélek kiárasztása előtt a jeruzsálemi ögyülekezet tagjai] egy szívvel-lélekkel foglalatosságban az imádkozásban és a könyörgésben.

.....

„Isten gyülekezetében a testvéri szeretet sajnálatra méltó hiánya tapasztalható. Sokan, akik állítják, hogy szeretik a Megváltót, nem szeretik egymást. Csak az szereti igazán Istent, aki önzetlen szeretettel fordul a testvérei felé. Az igaz keresztény minden veszélyben és bajban lévőnek segítségére siet. A tévelygőtől nem fordul el, nehogy mind mélyebbre süllyedve, szerencsétlenségében és csüggedésében Sátán martalékvá legyen. *Szeretni Istent mindenkifelelt és szeretni önzetlenül egymást – ez a legjobb ajánlék, amelyben mennyei Atyánk részesíthet bennünket.* Ez a szeretet nem pillanatnyi fellángolás, hanem isteni alapelv, állandó erő. A meg nem szentelt szívben nem fakadhat, nem is teremhet meg benne. Csak abban a szívben találjuk meg, amelyben Jézus uralkodik. Ha a hívők engednék, hogy ez a szeretet teljesen uralomra jusson bennük, és életük hajtóerejévé váljék, akkor a hit és az Istenbe vetett bizalom teljességére jutnának el. A hit teljes bizalmával járulhatnának Isten elé, abban a tudatban, hogy Tőle mindent megkapnak, amire jelenlegi és örök sorsuk érdekében szükségük lehet.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Hű tanúbizonyosság c. feje.)

*Az e heti adomány
az Útjelző Alapítvány által fenntartott
internetes televízió működését támogatja.
– Hozzájárulás a közösség szellemiségében szerkesztett
és működtetett Light Channel Magyarország
(www.vilagossagot.hu) internetes televízió működési költségeihez.*

Az egyház küldetését, a folyton előrehaladó és bővülő evangelizációt egy pillanatra sem szabad szem elől téveszteni

1

Miként hangzik az adventnépnek szóló isteni megbízatás? Mekkora munkaterületet jelöl ki számunkra? Kiknek a példája állhat előttünk?

Mt 24,14 | Az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég.

Jel 14,6 | Láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél az örökkévaló evangélium volt, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek.

Jel 10,11 | Mondta nékem: Ismét profétálnod kell néked sok nép és nemzet, nyelv és király előtt.*

.....
.....

* Megfelelőbb a *felől* helyett az *előtt* szóval visszaadni az eredeti szöveg jelentését.

Az apostolok és az apostoli nemzedék hívői nem tudtak nyugodni, folyvást munkára ösztönözte és készítette őket nagy megbízatásuk (Ap csel 8,4; Rm 15,19–21.23–24). Körülményeik sok tekintetben kedvezőtlenebbek voltak, mint a mi lehetőségeink. Mégis tétovázás, késedelmeskedés nélkül a feladat teljesítéséhez fogtak. Nem mertek a saját erejükre támaszkodva elindulni, hanem igényelték a megígért mennyei segítséget. Azután bizalommal indultak el, annak tudatában, hogy aki a megbízatást adta nekik, tanácsot és felülről jövő erőt is nyújt számukra. Nem csupán az apostolok végezték a munkát, a gyülekezet tagjai is kivették részüket a bizonyágtévéből és az áldozatkészségből. Megszentelt egyéni életük és a közöttük uralkodó testvéri szeretet pedig hitelesítette az igehirdetők ajkáról hangzó üzenetet.

„Az apostolok vállán nyugodott a munkaterület bővítésének felelősége. A távoli területeken is nekik kellett hirdetniük az evangéliumot. Példájukból megtanulhatjuk, hogy Isten szőlőjében nincsenek tétlenek. *Szolgáinak szüntelenül törekedniük kell arra, hogy bővítsék munkaterületüket.* Mindig többet igyekezzenek tenni, és sohasem kevesebbet. Az Úr munkájának terjednie és bővülnie kell, míg körül nem öleli a világot. Hittérítő körútjuk után Pál és Barnabás visszatérőben meglátogatták a megalapított gyülekezeteket, és férfiakat választottak munkatársakul. Isten szolgáinak ma is így kell fáradozniuk: munkatársakat kell kiválasztaniuk, s oktatniuk az érdemes ifjú embereket. (...) Lássatok feladataitokhoz, s kapuk nyílnak meg majd előttetek. (...) *A világot nem a szószék tanítói győzi meg, hanem a gyülekezet életmódja. A szószékről a lelkész elmondja az evangélium elméletét, erejét pedig a gyülekezet mutatja be gyakorlati istenfélelmével.*”

„Krisztus kegyelme által válhattak az apostolok azzá, amivé lettek. Az őszinte odaadás és az alázatos, komoly ima vonta őket szoros közösségbe Krisztussal. (...) Tudatában voltak nagy tartozásuknak. Komoly, kitartó imával elnyerték a Szentlélek adományát, s azután a lélekmentés felelősségének súlyával a vállukon, lelkesen vágta neki, hogy terjesszék a kereszttel való diadalát. (...) Miért jegyezték volna fel a tanítványok munkálkodásának történetét – amint szent lelkesedéssel, a Szentlélektől indítottan fáradoztak –, ha nem azért, hogy az Úr népe ma ihletést merítsen a feljegyzésekből, s lelkiismeretesen dolgozzon Őerte? *Amikor minden dolog vége elközelget, a gyülekezet buzgalmánál túl kell szárnyalnia az őskeresztény hívők odaadását.*” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII., 4–5., 15–16. o.)

2

Nagy feladatunkat az idő szorításában kell elvégeznünk. Soroljuk fel azokat az okokat, amiért munkánk nemcsak hatalmas, hanem igen sürgős is!

Mt 24,12 | Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.

Jel 17,12–13 | A tíz szarv pedig, amelyet láttál, tíz király, olyanok, akik még birodalmat nem kaptak, de hatalmat kapnak mint királyok egy óráig a fenevaddal. Ezeknek egy a szándékuk: erejüket és hatalmukat is a fenevadnak adják.

Jel 13,12.14 | [A kétszarvú fenevad] az előbbi fenevad minden hatalmasságát cselekszi öelötte, és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult. (...) Elhiteti a föld lakosait a jelekkel, amelyek adattak néki, hogy cselekedje a fenevad előtt, azt mondván

a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevad képét, aki fegyverrel megsebesített, de megelevenedett.

Mt 24,7 | Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen, lesznek éhségek és döghalálok, földindulások mindenfelé.

.....

.....

.....

Három súlyos ok sürget a gyors munkára:

– A bűn ragályos, és annyira fertőz, annyira megsokasodik a végidőben, hogy emberek megkeményednek bűneikben, és megszólíthatatlanná válnak.

– Mindinkább érvényesülni fog a lelkiismereti szabadság korlátozása, az evangéliumhirdetés akadályozása, amint a „fenevad” befolyása erősödik, és „képmásának” felállítására előrehalad. A lehetőségek ajtaja hamarosan – egyikünk sem tudja, milyen hamar – becsukódik.

– Földünkön mindinkább olyan állapotok lesznek úrrá, hogy tömegek pusztulhatnak el egy pillanat alatt, természeti katasztrófák, szerencsétlenségek és erőszakos cselekmények következtében. Szó szerint igaz, hogy tömegek élnek a közelgő végzet árnyékában!

„A növekvő gonoszság olyan, hogy a tömegek gyorsan elérik élettapasztalataiknak azt a pontját, amelyen túl rendkívül nehéz lesz hozzájuk férközni a hármasszó üzenet megmentő ismeretével. A lelkek ellensége mesterien dolgozik, hogy teljesen uralja az emberek gondolatait. *Amit pedig Isten szolgálai tesznek, hogy intsék és*

előkészítsék az embereket Isten ítéletnapjára, azt gyorsan kell tenniük.

Nagyon lemaradtunk. (...) *Eljön az idő, amikor törvényeket hoznak, amelyek üzenetünk előtt a most még nyitott ajtókat bezárják.* Fel kell ébrednünk a komoly munkára addig, amíg Isten angyalai várakoznak.

Azok az állapotok, melyekkel a keresztyén munkások a városokban szembekerülnek, ünnepléses felhívást jelentenek a fáradhatatlan munkára *a milliók érdekében, akik a közelgő végzet árnyékában élnek.* (...) Parancsot kaptam, hogy üzenetet hirdessek. A törvényszegéssel, bűnökkel telt városok földrengések, tüzek és árvizek következtében fognak elpusztulni. (...) Az istentelen városok lakóit, akikre a szerencsétlenségek hamarosan rászakadnak, kegyetlenül elhanyagoltuk. Közel az idő, amikor a nagyvárosok elsöpörtetnek, s mindegyiket figyelmeztetnünk kell a közelgő ítéletre. Azonban e munka végzése érdekében ki teljesít olyan teljes szívű szolgálatot, amelyet Isten elvár? (...) *Bár csak Isten népe tudatában volna annak, hogy városok ezrei pusztulnak el a közeljövőben, amelyek már most majdnem teljesen bálványimádásba merültek.*” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 7., 11., 7–9. o.)

3

Ezzel szemben hogyan végeztük feladatunkat mindeddig? Folyvást előrehaladunk-e, belépünk-e újabb és újabb területekre? Milyen isteni szózatoknak kellene mindig a fülünkbe csengeniük?

Ezék 33,7–9 | Embernek fia, őrállóul adtalak téged Izráel házána, hogy ha szót hallasz számból, megintsd őket az én ne-

vemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: Hitetlen, halálnak halálával halsz meg, és te nem szólsz, hogy visszatérítsd a hitetlent az ő útjáról, az a hitetlen a vétke miatt hal meg, de vérét a te kezdeből kívánom meg. De ha te megintetted a hitetlent az ő útja felől, hogy térjen meg róla, de nem tért meg útjáról, ő a vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet.

Ésa 49,6 | Kevés az, hogy nékem szolgám légy Jákób nemzetségeinek megépítésére és Izráel megszabadultjainak visszahozására, sőt a népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!

.....

.....

.....

.....

„Ebben az ünnepélyes záró munkában mily keveseknek a szíve dobban együtt Isten szívével. Ezek várnak figyelemztetésre, mégis milyen kevesen szentelik teljesen a munkára magukat! Kevesen hajlandók bármivé válni, vagy bármit megtenni azért, hogy lelkeket nyerjenek meg Krisztusnak. (...) *Isten népe soraiban ma félelmetes a veszendő lelkek iránti szerető aggodalom hiánya. Beszélünk keresztény hittérítésről. Hangunk hallható, de szívünket nem tüzesíti át Krisztus gyengéd vágyakozása a nyájon kívül lévőkért.* Pedig ha szívünk nem dobban együtt Krisztus szívével, hogyan érthetnénk meg a munka szentségét és fontosságát, amelyre e szavak utalnak: »Vigyáznak lelkeitekre, mint számadók.« (Zsid 13,17) Isten vár, hogy férfiak

és nők felelősségük tudatára ébredjenek. (...) Akik Isten ellenőrzése alá helyezik magukat, hogy vezesse és irányítsa őket, azok *átveszik az Isten rendelte események lépés-ütemét*. Annak Lelke ihleti őket, aki életét adta a világért, s többé nem vesztegelnek tehetetlenül azon rágódva, amit képtelenek megtenni. Magukra öltik a menny fegyverzetét, előremennek a harcban, készen és merészen Istenért, annak tudatában, hogy az Ő mindenható volta előteremt mindent, amire szükségük van.”

„Hol vannak itt a megnyitott területek? (...) *Hol vannak az erőfeszítések annak érdekében, hogy új területeket nyissunk*, kerüljön bármibe? Istennek megvannak az erőforrásai. (...) Sátán ügynökei folyton ténykednek, s minden működésben lévő sátáni erő megélnékül. (...) És mi újra és újra ugyanazt a földet tapossuk. Vannak gyülekezeteink, nagy gyülekezeteink, amelyeknek embereket kellene felkészíteni, nevelni, kiképezni, oktatni, (...) felelősséget viselve, akik elviszik az üzenetet a terméketlen területekre! (...) Ezek a dolgok már elhangzottak, de *még mindig a mozdulatlanság állapotában vagyunk*.”

„Tételezzük fel, hogy Nagy-Britannia* valamelyik távoli gyarmata éhínség és fenyegető háború miatt szorult helyzetbe kerül. Ezrek haldokolnak az éhségtől. Erős ellenség gyülekezik határainkon, s azzal fenyegeti őket, hogy felgyorsítja a halál aratását. Az anyaország megnyitja magtárait, a lakosság adományai ömleni kezdenek. (...) Hajórajt indítanak útnak, hogy becses, létfontosságú cikkeket küldjenek a szenvedés színhelyére. (...) A flotta ideig-óráig egyenesen célja felé halad, de amikor nem látszik többé

* E bizonyágtétel írásakor még létezett a nagy brit gyarmatbirodalom.

a szárazföld, ellanyhul azok buzgalma, akikre az életmentő adományok szállítását bízták. (...) Szigetcsoport esik útjukba, s bár még távol vannak céljuktól, elhatározzák, hogy kikötnek. (...)

Előnyös kereskedelmi lehetőségek nyílnak, s akikre a hajórajt bízták, hagyják rábeszélni magukat arra, hogy ott maradjanak a szigetcsoporton. A könyörület eredeti szándéka elhalványul, majd eltűnik a szemük elől. Feledik az éhezőket, akikhez küldték őket. A saját céljaikra fordítják a rájuk bízott készleteket. (...) Embertársaikat magukra hagyják, meghalni. A pusztulók kiáltása az égbe száll, s az Úr feljegyzi a rablás történetét. Gondoljunk e szörnyűségre: emberek halnak meg, mert akikre a segítség eszközeit bízták, hűtlennek bizonyultak. Nehéz felfognunk, hogy bárki ilyen rettenetes bűnben legyen vétkes. Fivéreim és nővéreim, mégis utasítottak, hogy megmondjam nektek: *a keresztények naponta megismélik ezt a bűnt. (...) Segítsen minket Isten bünbánatot tartani, és lomha mozgásunkat megszentelt, serény tevékenykedésre változtatni.*”

„*Megbízást kaptam, hogy prédikátorainkat a megmunkálatlan területekre irányítsam, és kérem őket: használjanak ki minden lehetőséget arra, hogy utak nyíljanak az igazság hirdetése számára. Néhány városban, ahol az Úr visszajövetelének üzenetét már hirdettük, kénytelenek vagyunk a munkát újakezdeni, mintha új terület volna. *Mikor lesznek a parlagon levő helyek és városok megmunkálva? Kezdődjön meg a magvetés halogatás nélkül, sok helyen!*”*

„A munkát csak néhány központra korlátoztuk, ahol az emberek megkeményedtek az üzenettel szemben. (...)

Nem helyes, hogy néhány város élvezze az összes előnyt, míg egyéb helyeket elhanyagolunk. (...) *Ó, mennyire füllembe cseng éjjel-nappal: »Menjetelek előre!« Vegyetelek munkába új területeket, lépjetelek új mezőkre a sátrakkal, és vigyéték a világnak az utolsó intő üzenetet!...*”

„A főútvonalak mellett élőket sem szabad elhanyagolnunk, de a távol eső vidékeket sem. Amint helyről helyre utazunk, s magunk mögött hagyjuk a házakat, kérdezzük meg gyakran önmagunktól: *Vajon az itt élő emberek hallották-e már az üzenetet? Vajon Isten Igéjének igazsága hallhatóvá vált-e számukra? Tudják-e, hogy minden test vége elérkezett, s hogy Isten ítéletei csakhamar lesújtanak a Földre?*” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VII., 3–4. o.; VIII., 24–27. o.; *Spalding–Magan Collection*, 164. o.; *Az evangélium szolgálói*, 218–219. o.; *Evangelizálás*, Terjeszkedő evangelizálás c. fejj., 18. o.)

4

Mivel követtünk el hibát akaratlanul is? Mit tanulhatunk Jézustól?

Mt 10,1–8 | Előszólítván tizenkét tanítványát, hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtlenséget. (...) Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.

Lk 10,1 | Ezek után pedig rendelt az Úr másokat is, hetvenet, és elküldte azokat kettőnként az Ő orcája előtt minden városba és helyre, ahová Ő menendő volt.

Mk 1,38–39 | Mondta nékik: Menjünk a közel való városokba, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem. És prédikált azoknak zsinagógáiban, egész Galileában.

Lk 4,42–44 | Napfelkeltekor (...) puszta helyre ment, de a sokaság felkereste Őt. Hozzá mentek, és tartóztatták Őt, hogy ne menjen el tőlük. Ő pedig mondta nékik: Egyéb városoknak is hirdetnem kell nékem az Isten országát, mert azért küldettem. És prédikált Galilea zsinagógáiban.

.....

.....

.....

„Isten nem azt a munkát adta lelkészeinknek, hogy a gyülekezetet talpra állítsák. Alig fejezi be ezt a feladatot, s kezdheti újra előlről. Azok a gyülekezeti tagok, akikről így gondoskodnak, akikért így fáradoznak, nem fejlődnek lelkileg. Ha az igazság ismerőieért végzett munka kilenctized részét azokért végeztük volna, akik sohasem hallottak az igazságról, akkor sokkal nagyobb haladást érhetnénk el. *Isten visszatartja áldásait, mert nem dolgozunk összhangban utasításaival.*

Az igazság ismerőit gyengíti, ha lelkészeink rájuk pazarolják idejüket és tehetségüket, amit a megtéretlenekre kellene fordítaniuk. A városok számos gyülekezetében a lelkész szombatról szombatra hirdeti az Igét. A gyülekezet tagjai szombatról szombatra eljönnek Isten házába, s egyetlen szavuk sincs az áldások továbbadásából nyert áldásokról. A hét folyamán nem hajtották végre a szombaton kapott utasításokat. *Amíg a gyülekezet tagjai nem*

törekednek továbbadni a kapott segítséget, addig az eredmény szükségszerűen nagy lelki gyengeség lesz.

A legnagyobb segítség, amit népünknek adhatunk, ha megtanítjuk őket Isten munkájára, s arra, hogy Istentől függjenek, ne a lelkésztől! Olykor helyes, ha lelkészeink szombaton rövid beszédet tartanak, tele Krisztus életével és szeretetével, de *a gyülekezet tagjai ne várjanak el szentbeszédet minden szombaton.* (...) A gyülekezeti tagok a hétköznapiokon végezzék hűségesen kötelességeiket, és szombaton mondják el tapasztalataikat. Az összejövetel így olyanná válik, mint az időben felszolgált esemény, amely új életet és friss lendületet ad az összes jelenlévőnek. Amikor a hívők belátják annak szükségességét, hogy a bűnösök megtérítéséért Krisztussal munkálkodjanak, a szombati istentiszteletre magukkal hozott bizonyágtételeik erőteljessé válnak. (...)

Lelkészeink ne töltsék idejüket azokért fáradozva, akik már elfogadták az igazságot. Menjenek helységről helysére, alapítsanak gyülekezetet gyülekezet után. Szervezzék gyülekezetbe azokat, akik az igazság mellett foglalnak állást, menjenek tovább, más, ugyanolyan fontos területekre. Amint a gyülekezet megalakult, a lelkész állítsa munkába a tagokat. Tanítsa meg őket, hogyan dolgozzanak eredményesen. Több időt szenteljen a nevelésre, mint a szentbeszédre. Tanítsa meg az embereket, hogyan adják tovább az ismereteket.”

„Ha ugyanannyi munkát fordítanak a gyülekezetekre, mint az elmúlt húsz év folyamán, az újra kárba fog veszni, mint a múltban történt, mert nem tette a tagokat Krisztus egyszerű, keresztet hordozó követőivé. Sokan túltápláltak a lelki eledellel, ugyanakkor a világban ezrek

pusztulnak el az élet kenyerének hiánya miatt. A gyülekezetek tagjainak dolgozniuk kell.” (Ellen G. White: *Biztonyságtételek*, VII., 6–7. o.; IX., 140. o.)

A mi fogalmaink szerint a lelkész elsődleges feladata a gyülekezet fenntartása, gondozása, nem pedig az, hogy folyvást továbbhaladjon, újabb és újabb területekre, a gyülekezeti tagokkal együtt. Az sem megoldás viszont, hogy csak evangelizáljon, s közben magára hagyja a gyülekezetet betegen, lelkileg bénán. A feladat a gyülekezeti tagok tanítvánnyá tétele a szó igaz értelmében, vagyis munkába állítása és munkára tanítása. *Kétségtelesenül reformációra van szükség mind a lelkészek, mind a gyülekezeti tagok gondolkodásában és gyakorlatában.*

Megengedi-e a megbízóparancsunk azt, hogy bármely embercsoportról vagy munkaterületről ezt mondjuk: itt nem dolgozunk, itt nem érdemes? Mire tanított bennünket Jézus szóval és példaadással?

5

Jn 17,18 | Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.

Lk 14,21.23 | A gazda mondta az ő szolgájának: Eredj hamar a város utcáira és szorosaira, és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide. (...) Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen az én házam.

Mt 4,23 | Bejárta Jézus az egész Galileát, tanítva azok zsinagógáiban, hirdetve az Isten országának evangéliumát, és gyógyítva a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget.

Mt 9,10–12 | Amikor letelepedett a házban, ímé sok vámszedő

és bűnös jött oda, akik letelepedtek Jézussal és az Ő tanítványaival az asztalhoz. Látva ezt a farizeusok, mondták az Ő tanítványainak: Miért eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt? Jézus pedig ezt hallván, mondta nékik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.

.....

.....

.....

„Ki kell emelkednünk kicsinyességünkől, s átfogóbb terveket kell készítenünk. Hozzá kell férköznünk azokhoz, akik közel vannak, s azokhoz is, akik a messze távolban. (...) *A legkevesebbet ígérő területeken is komolyan, határozottan kell dolgoznunk.*” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 18. o.)

Tanulságosak Ellen G. White sorai, amelyeket az amerikai déli államokban, a feketék között végzendő munkáról írt. Az itt olvasható elvet és tanulságokat érvényesítenünk kell a mi környezetünkben élő, hasonló helyzetű emberek körében:

„A rabszolga-felszabadítás kiáltványa megnyitotta az ajtót a déli államokban. Keresztény munkásoknak kellett volna ide belépniük, hogy Isten szeretetéről szóljanak. (...) A színes bőrűeket felszabadították a politikai rabszolgaság alól, mégis sokan mindmáig rabszolgái a bűnnek és a tudatlanságnak. Sokan borzasztóan mélyre sülyedtek, megalázó helyzetben vannak. (...) Ha azok, akiknek Isten

nagy világosságot és számos lehetőséget adott, megtennék a magukét – ahogyan Isten kívánja –, a déli területek ma emlékművekkel volnának telítve: gyülekezetekkel, kórházakkal és iskolákkal. (...)

Vannak, akik elfordultak az eltiport és lesüllyedt rétegek megmentéséért folyó munkától, nem hajlandók segíteni a tehetetleneken. Az Úr szolgálói azonnal fogjanak hozzá, tegyék jóvá hanyagságukat, hogy lemassák a nevükön esett sötét foltot. (...)

Nemrég, az egyik éjjel, mintha tanácskozáson vettem volna részt, ahol a déli területről tárgyaltak. Művelt színes bőrűek csoportja szegezte nekünk a kérdést: Isten nem üzen semmit a délieknek? Nem lenne talán megváltásra váró lelkük? Kizárja őket az Újszövetség? Ha az Úr hamar eljön, nincsen-e itt az ideje, hogy tegyünk valamit a déli területekért? (...) Azután egy tekintélyes személy emelkedett szólásra, s figyelmeztetett mindnyájunkat, hogy engedelmeskedjünk az utasításnak. (...) Ezt mondta: »Sokkal több evangelizáló munkát kell végeznetek délen. *Száz munkásnak kellene lennie ott, ahol most csak egy van.*«

Majd a következő szavakat hallottuk: »A déli terület keveset ígérő, de egészen más lenne ott a helyzet, ha a színes bőrűek felszabadítása után férfiak és nők fáradoztak volna – ahogyan keresztényeknek fáradozniuk kell –, ha megtanították volna a volt rabszolgákat, hogyan gondoskodjanak magukról.« A déli színes bőrűek helyzete nem csüggesztőbb, mint a világ állapota volt, amikor Krisztus otthagyta a mennyet, s a világ segítségére sietett. (...) *Emberek nyomora ne tartson vissza minket attól, hogy fáradozzunk értük. Krisztus azért jött e világra, hogy a szegények és szenvedők között munkálkodjék.* (...)

Sok színes bőrű ember teljesen elcsüggedt – oly sokáig voltak megvetettek és elhagyottak, hogy érzéketlenné váltak. Azt gondoljuk, hogy képtelenek felfogni vagy befogadni Krisztus evangéliumát. Az isteni kegyelem mégis megváltoztathatja őket. A Szentlélek által szertefoszlik balgaságuk, tunyaságuk, amely felemelkedésüket reménytelennek tünteti fel, s elméjük életre kel. (...) Vannak közöttük gyors felfogású, ragyogó értelmű emberek. Sokan gazdagok a hitben, bizalomban. (...) Többet érdemelnek a fehérektől, mint amennyit idáig kaptak. Ezrek értelme áll készen a művelésre és felemelkedésre. (...) Isten azt kívánja, hogy az elriasztónak tűnő, puszta helyek változzanak Isten kertjévé.” (*Bizonyságtételek*, VII., 146–151. o.)

Ugyancsak hatalmas, elhanyagolt munkaterületre irányítják figyelmünket a következő kijelentések is:

„A Megváltó példát mutat arra, hogyan szolgáljunk a megkísértett és tévedő embereknek. (...) *Mily kevéssé osztozunk Krisztus együttérzésében – a megrontott, bűnös, szenvedő, törvénszegésükben és bűneikben holt emberek iránti könyörületben!* Több krisztusi együttérzésre van szükség (...) az olyan szegények, szenvedők és küzdők iránt, akik gyakran hibáznak, vétkeznek és megbánják, akik kísértésbe esnek és elcsüggednek. (...) *A vámszedőknek és paráznáknak meg kell hallaniuk a Megváltó hívását.* Követeinek kedvessége és hosszútűrése által a meghívás kényszerítő hatalommá lesz, hogy felemelje azokat, akik a legmélyebbre sülyedtek a bűnben. (...) Egyetlen szóval se okoz nagyobb fájdalmat annak, aki belefáradt a bűnös életbe, de nem tudja, hol találjon enyhülést! Hívd fel fi-

gyelmét az irgalmas Megváltóra! Fogd meg a kezét, emeld fel, bátorítsd, ébressz benne reményt! Segíts neki megfogni Isten kezét! (...) Soha ne adj alkalmat nekik erre a kijelentésre: *»Senki ember nem törődik a lelkeimmel!«*...

Az iszákosság nemcsak erkölcsi vétség, hanem egyszerűs mind testi betegség is. (...) Az iszákosok istápolásánál sokszor elsősorban fizikai állapotuknak kell figyelmet szentelnünk, ahogyan Krisztus is gyakran tette. E betegeknek izgató anyagoktól mentes, egészséges ételekre és italokra, tiszta ruhára és tisztálkodási lehetőségre van szükségük, és a segítőkész, felemelő keresztény környezet légkörére és befolyására. *Minden városban kellene olyan intézményt létesíteni, ahol a bűnös szokások rabjai segítséget kaphatnak* bilincseik széttöréséhez. Sokan a szeszes italt tartják bajukban az egyetlen menedéknek. De ez nem így lenne, ha a pap és a lévita szerepének játszása helyett a magukat keresztényeknek vallók az irgalmas szamaritánus példáját követnék.

Tarts ki azok mellett, akiknek segíteni próbálsz, különben nem fogsz győzni! A bűn állandóan kísérti őket. A részegítő ital utáni kínzó vágy újra meg újra már-már diadalmaskodik rajtuk, talán újra és újra elesnek, de azért ne add fel a harcot! (...) *Akiknek soha nem volt ilyen harcuk, nem ismerhetik a vágy szinte leküzdhetetlen hatalmát, sem pedig az öndédelgető szenvedély és a »mindenben mértéktelen leszek« elhatározás között folyó ádáz küzdelmet.* A csatát újra és újra meg kell vívni. (...) *Vajon csak azok esnek vissza, akik a legnagyobb mélységekből szabadultak ki?* (...) Sok kitaszított ember fogja megragadni az evangélium reménységét, és lép be majd Isten országába, míg mások – nagy lehetőségekkel és nagy világozással

megáldott emberek – kint maradnak a külső sötétségben. (...) *A látszólag legbűnösebbek közül egyesek, amikor a fény bevilágít lelkükbe, eredményes munkások lesznek, és az olyan bűnösökért fognak dolgozni, amilyenek valamikor ők maguk is voltak.* Krisztusba vetett hittel nagy feladatokat látnak el, és felelős tisztségeket kapnak a lélekmentés munkájában. Ők tudják, mi a saját gyenge pontjuk, és látják lényük romlottságát. Ismerik a bűn erejét és a bűnös szokások hatalmát. (...) Ezek az emberek tudnak másokon segíteni. (...)

A nagyvárosokban tömegek élnek, akik még az állatoknál is kevesebb törődést és figyelmet kapnak. Gondolj a szánalmas bérkaszárnyákban, sőt még a sötét, nyirkos és szennytelőtől bűzlő alagsorokban is összeteretelt családokra! *Ezeken a nyomorúságos helyeken gyermekek születnek, nőnek fel és halnak meg. (...) Jellemüket az őket körülvevő nyomorúság és bűn formálja.* (...) Csak mocskos beszéd, átkozódás és gyalázkodás jut el a fülükhöz. A szesz- és dohányszag, az émelyítő bűzök, az erkölcsi lealacsonyodás torzítja erkölcsi érzéküket. Tömegeket nevelnek így bűnözőkké, ellenségeivé a társadalomnak, amely nyomorúságukban és züllöttségükben magukra hagyta őket. (...)

Sokakat az alapoktól kezdve kell tanítani. Lusta, tétlen, romlott élethez szoktak, gyakoroltatni kell velük a helyes szokásokat. (...)

Keresztény gazdálkodók igazi missziómunkát végezhetnek azzal, ha segítenek a szegényeknek otthon találni vidéken, és megtanítják őket arra, hogyan műveljék a földet, és tegyék azt termékkennyé.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 107–128. o.)

Hogyan merjünk előrehaladni, új kezdeményezésekbe fogni, ha hiányoznak az anyagi eszközök?

6

2Kor 9,8–11 | Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét, hogy mindenben, mindenkor teljes elégsétek lévén, minden jótéteményre bőségben legyenek. (...) Aki pedig magot ad a magvetőnek, és kenyeret eleségül ad, megsohasítja a ti vetéseket, és megnöveli a ti igazságotok gyümölcsét, hogy mindenben meggazdagodjatok teljes jószívűségre, amely általunk hálaadást szerez az Istennek.

.....

.....

.....

„Néhány ember korlátozott területek között tartotta az igazság üzenetének hirdetését, mert új területek megnyitása pénzt igényelt volna. Csak olyan helyekre voltak képesek pénzt investálni, amelyeket ők lényegesnek tartottak. (...) A missziószellem »beszabályozása« törnek fog bizonyulni, és hanyatlást idéz elő.”

„Tevékenységünk kezdete óta állandóan gondot okozott, hogyan szerezzünk elegendő alapot missziós vállalkozásaink fenntartásához olyan területeken, amelyeket a Gondviselés nyitott meg számunkra. (...) *Keressétek Istent: higgyetek Benne, az Ő készletei kimeríthetetlenek.* Ha eljárásunk bölcs, ha képességeinket e munkába fektetjük, megtapasztaljuk majd Isten áldásait. Előbbre kell vinnünk a munkát. *Vállalkozásainkkal ne várjunk, amíg az anyagiak együtt vannak. Isten mentsen meg attól, hogy ha*

a Gondviselés akaratából az aratásra érett területekre léptünk, visszavonulásra kényszerüljünk, mert »pénztárunk« üres, kimerült. Nincs, miből a területek munkásait eltartanunk, s lehetetlen, hogy művünket tovább fejlesszük.”

„Megkezdtuk a munkát külföldi misszióterületeken, ahol az emberek még nem hallották az üzenetet, de a missziómunka nem haladt előre úgy, amint kellett volna. Nem juthattunk messzire, mert nem volt pénz. Mindazt, amit könyveim szerzői jogdíjaként kaptam, a munkába fektettem. Amikor elfogyott, hitben így szóltam testvéreimhez: »Kölcsönözzetek nekem pénzt, megadom nektek a vele járó kamatot, de *a munka nem állhat meg* itt.«”

„Hadd menjenek a föld megműveletlen területeire, lásák meg, mit jelent a semmiből létrehozni dolgokat. (...) Ne legyen olyan ember, akinek joga van kinyújtani a kezét és ezt mondani: »Nem, te nem mehetsz oda, nem támogatjuk, ha odamész.« Milyen jogon mondják ezt? Talán ők teremtették elő az anyagi eszközöket? Az anyagi eszközök az emberektől jönnek, és a szűkölködő területekről. Isten azt közölte velem, hogy utasítsam őket: menjenek el az emberekhez, beszéljék el szükségleteiket és hívjanak mindenkit a munkába, s tegyék ezt bárhol, ahol csak lehet, *építsék ki a művet, ahol csak tudják*.”

„Isten munkásokat hív, hogy a búzamezőkre menjenek. Várjunk talán, mert üres a kincstár, mert alig akad elegendő pénz eltartani azokat a munkásokat, akik már a mezőkön vannak? *Menjetek hittel előre, Isten veletek lesz!* Az ígéret így szól: »Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozva jön elő, kévéit emelve.« (Zsolt 126,6)” (Ellen G. White: *Spalding–Magan Collection*, 168., 174–176. o.; *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 119., 304–305. o.)

Sokszor tévesen alkalmazzuk Lk 14,28–30 intését az egyházi munka, az előrehaladó evangelizáció pénzügyeire. A szóban forgó igeszakasz a tanítványsággal járó önmegtagadásra és önfeláldozásra alkalmazza a hasonlatot (lásd az előző, 27. verset!). Természetesen szükséges a meggondolás az evangelizációs kezdeményezések pénzügyeivel kapcsolatban is. A hívő meggondolás azonban mindenekelőtt arra irányul, hogy Isten akaratával, elveivel, tanácsával megegyező-e a szóban forgó terv. Ha igen, akkor nagyon is reálisan – pénzügyileg is reálisan – számolni lehet és számolni kell az isteni ígéret teljesedésével: Isten meg fogja nyitni az utat, biztosítja a szükséges eszközöket, éppen a kellő időben. Élő hit, bátor, kezdeményező, Isten ígéreteire számot tartó buzgó ima és bízó hit nélkül lehetetlen előrevinni Isten művét.

•

*Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok és a kiadó
működési költségeihez.*

Munkaerőnk növelése – Isten terve szerint

1 *Hol vannak az egyház hatalmas, kibaszhatatlan munkaerő-tartalékai? Milyen változásra van szükség a szemléletünkben és gyakorlatunkban?*

Mt 20,1–7 | Hasonlatos a mennyek országa a gazdaemberhez, aki jó reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe. (...) Kimenvén három óra tájban, látott másokat, akik tétlenül a piacon álltak. Mondta nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és ami igazságos, megadom néktek. (...) Tizenegy óra tájban is kimentvén, talált másokat, akik tétlenül álltak, és mondta nékik: Miért álltok itt egész napon át tétlenül? Mondták néki: Mert senki sem fogadott meg minket. Mondta nékik: *Menjetek el ti is a szőlőmbe*, és ami igazságos, megkapjátok.

.....
.....
.....

„Isten szándéka nem az, hogy a lelkészekre maradjon az igazság magvetésének oroszlánrésze. Buzdítsuk azokat a férfiakat, akiket nem hívott el lelkésznek, hogy képessé-

geik szerint dolgozzanak a Mesterért. *Jelenleg tétlen férfiak és nők százai végezhetnének Istennek tetsző szolgálatot.* Ha elvinnék az igazságot barátaik és szomszédaik otthonába, hatalmas munkát végezhetnének el a Mesterért. (...) Ha alázatosak, tapintatosak és Isten-félők, többet tehetnek a családok szükségleteinek betöltéséért, mint a felszentelt lelkészek. Miért nem aggódnak a hívők mélyebben és őszintén azokért, akik Krisztustól távol élnek? Miért nem jönnek össze ketten-hárman, hogy Istenhez könyörögjenek egyik lélek után a másikért? (...)

Ő, aki tévedni képtelen, hívta fel figyelmemet a kis csoportok alakítására mint a keresztyén munka alapjára. Ha sokan vannak a gyülekezetben, szervezzük őket kis csoportokba, s ne csak az egyház tagjaiért, hanem a kívülről is fáradozzanak. Ha valahol csak ketten-hárman ismerik az igazságot, alakítsanak munkacsoportot. Tartsák épen egységük kötelékeit, húzzák az igát egyesült erővel, buzdítsák egymást szeretettel, merítsenek erőt és bátorságot egymástól az előrehaladásra. (...)

A jövőben a Szentlélek egyszerű körülmények között élő embereket készítet, hogy hagyják el mindennapi foglalkozásukat, és menjenek, hirdessék a könyörület utolsó üzenetét. A lehető leggyorsabban előkészíti őket a munkára, hogy siker koronázza igyekezetüket. Együttműködnek a mennyei ügynökségekkel, mert hajlandók áldozni, s áldozattá válni. (...) Egyszerű munkások, akik nem hisznek saját erejükben, hanem egyszerűségükben fáradoznak, és mindig Istenben bizakodnak. (...) Férfiakat és nőket gyűjteneek majd be a gyülekezet közösségébe, imaházakat építenek és iskolákat alapítanak. E munkások szíve örömmel telik meg, amikor látják Isten szabadítását. (...)

X. testvér hetekre szóló előadás-sorozatok terveit mutatta meg nekem, amelyeket több helyütt akartak tartani népünk között, olyanok számára, akik már ismerik az igazságot. Bizonyos, hogy ez javukra szolgál azoknak, akik később fogadták el az igazságot, de tudom, hogy nem helyes nyomon járnak. (...) Ha embereknek volt alkalmuk, hogy az igazság ismeretére jussanak, ne tartsák vissza az igehirdetőket, hanem készítsenek terveket, hogy munkásaink a tévelygés sötétségéből mentsenek ki lelkeket. Időnk rövid, (...) az igazság befolyása nagyon korlátozott. (...) Sokan elégedettek az igazság ismeretével, de még nem tartanak ott, hogy amit kaptak, tovább is adják. Isten érezte emberekkel az igazság erejét, de nem mindannyian teljesítik kiszabott feladatukat: hogy keressék, mentsek az elveszetteket. (...)

Az összejöveletekre fordított heteket sokkal jobban használhatnánk fel, ha kimennénk a főutakra és az ösvényekre, s hirdetnénk: »Jöjjetek, mert immár minden kész!« Ha Isten népe komolyan nekilát feladata végzésének, akkor valószínű változást tapasztalhatunk a városokban és a falvakban. *A gyülekezetek feletti gyámkodás csak még tehetetlenebbé teszi őket, mindinkább emberekre támaszkodnak. Az idő, amelyet állandóan azok táplálására fordítotok, akik már ismerik az intő üzenetet, tizedrésznyi erőben sem részesíti őket, mint amennyit nyernének, ha nekilátnának a munkának, ha életet közvetítenének a veszendő embereknek.* Isten hírnökeinek nincs idejük arra, hogy megálljanak, s azokat támogassák, akik ismerik az igazságot, akik előnyös helyzetben vannak. Menjenek, lobogtassák a zászlót, hangoztassák az intő üzenetet: »Ímhol jön a vőlegény, jöjjetek elébe!« Akik szeretik Istent, mindany-

nyian fontolják meg, hogy most van a munka ideje, amíg nappal van. Dolgozzunk, de ne a már beteretlt nyáj között, hanem menjünk, keressük az elveszetteket, a veszendőket! (...)

A bizottságok, a tanácsok, amennyire lehetséges, értessék meg terveiket a néppel, hogy a gyülekezet saját véleménye alapján is támogassa törekvéseiket. *Igen sok értelmes, kiváló képességekkel megáldott gyülekezeti tagunk van.* Helyes, ha bölcs meglátásaik érvényesülnek, helyes, ha mások is foglalkoznak a mérlegelendő nagy kérdésekkel. (...) Nagylelkű férfiak és nők csatlakoznak majd azok seregéhez, akikről Krisztus mondta: »Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, hogy sok gyümölcsöt teremjeteek.« (...)

Isten maga hív el embereket – ahogyan egykor az alázatos halászokkal tette –, és maga fogja abban a nevelésben részesíteni őket, amelyre szükségük van. Az eke szarva mellől és más foglalkozásoktól hív el embereket, hogy a figyelmeztetés utolsó üzenetét elvigyék a pusztulás szélén álló embereknek.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII., 8–9., 11–12. o.; *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 237–242., 222–223. o.; *Spalding–Magan Collection*, 308. o.)

Mi nem a prédikátorok feladata? Mi az ő teendőjük?

Ap csel 6,2–4 | Annakokáért a tizenkettő egybegyűjtván a tanítványok sokaságát, ezt mondták: Nem helyes, hogy mi Isten Igéjét elhagyjuk, és az asztalok körül szolgáljunk. Válasszatok azért, atyámfiaink, tüközületek hét férfit, kiknek jó bizonyáguk van, akik Szentlélekkel és bölcsességgel teljesek, kiket erre

a foglalatosságra beállítsunk. Mi pedig foglalatosság maradunk a könyörgésben és az igehirdetés szolgálatában.

2Tim 2,3–4 | Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze. Egy harcos sem elegendik bele az élet dolgaiba, hogy tessék annak, aki őt harcosná avatta.

2Tim 2,2 | Amiket tőlem hallottál, sok bizonyosság által, azokat bízzad hű emberekre, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.

2Tim 4,5 | Szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd!

.....

.....

.....

.....

„[A lelkészekhez.] A pénzügyek irányítása nem a ti dolgotok. Nem bölcs dolog, ha vállaltok. Isten terheket raktat reátok, de ha szokatlan feladatkört vállaltok el, igehirdetéseket kudarc fogja kísérni, ami majd elcsüggeszt. A csüggedés pedig pontosan arra a munkára tesz képtelenné, amelyet végezetek kellene – arra a munkára, amely gondosságot, éleslátást és megbízható, önzetlen ítélőképességet követel meg. Akik az Igét szólnak s akik az Igéről írnak, azoknak kevesebb bizottsági ülésen kellene részt venniük. Az apróbb ügyek tömkelegét bízzátok az üzleti ügyekben jártas, jó képességű testvérekre. Így elkerülhetők az állandó feszültségek, amelyek megfosztják az értelmet természetes élnékségétől. Sokkal jobban vigyázzatok egészségetekre,

mert a tiszta gondolkodás jórészt a test jó állapotának függvénye. Az elegendő alvás, pihenés és a bőséges testmozgás elengedhetetlen a test és az agy egészségéhez. (...)

Lelkészeinket illetően különleges utasítást kaptam. (...) Ne vegyenek részt világi vállalkozásokban, mert így képtelenek erejük színe-javát lelki dolgokra fordítani. Ám kapjanak elég fizetést, hogy családjukat eltarthassák. Nem szabad annyi terhet rájuk rakni, hogy ne fordítsanak elég figyelmet saját családjuk gyülekezetére, mert különleges kötelességük gyermekeiket az Úrnak nevelni. *Nagy hiba, ha a lelkészeket megállás nélkül ügyvitellel foglalkoztatjuk, ha helyről helyre sietve, késő estig különféle bizottságok ülésén kell részt venniük.* E hajsza kifárasztja és elcsüggeszti őket. A lelkészeknek jusson idejük pihenésre, és arra, hogy kutassák Isten szavát, s az élet kenyerének gazdag táplálékát nyújtsák az embereknek. Legyen idejük az élet vizét inni, hogy felfrissüljenek. A lelkészek feltétlenül vegyenek részt a tábori összejöveteleken. Amikor az összejövetelek folynak, (...) ne legyenek távol a munka különböző ágazataival kapcsolatos üzleti ügyek intézése miatt, s ne siessenek el az összejövetelekről, hogy ezeket a dolgokat végezzék. (...)

Számos, aratásra érett munkaterületre még nem jutotunk el, mert nincs elég önfeláldozó segítők. (...) Miért választják be bizottságokba, igazgatóságokba azokat, akiket lelkészi hivatásra különítettek el? Miért kell oly sok ügyintéző értekezleten részt venniük, méghozzá munkaterületüktől jókora távolságra? Miért nem helyezik az ügyintézést üzletemberek kezébe? (...) Az Úr szőlője azt követeli szolgálótól, amit idáig még nem kapott meg: a lelkekért végzett komoly, kitaró munkát. (...) Az igazságot

nem visszük el a Föld puszta helyeire. Megfosztjuk Istent az Őt megillető dicsőségtől. (...) *A lelkészek fáradozzanak komolyan, odaadóan, s nyissanak új területeket, személyes munkával lássanak a lélekmentéshez, ahelyett, hogy a gyülekezetek körül topognának, melyek már úgylis nagy világosságot kaptak és számos előnyhöz jutottak.* (...)

A helyesen vezetett tábori összejövetel olyan iskolává válhat, ahol a lelkészek, a vénék és a diakónusok megtanulhatják, mint végezzenek mind tökéletesebb munkát a Mesterért... A lelkészek nem az intellekkel, hanem az- zal segítik leginkább a gyülekezet tagjait, ha munkát terveznek számukra. Adjatok minden egyes tagnak olyan feladatot, amellyel másokért fáradozhat. (...) Ha munkába állítjátok őket, a csüggedtek hamar feledik elkeseredettségüket, a gyöngék megerősödnek, a tudatlanok értelmessé lesznek, és mindnyájan felkészülnek arra, hogy bemutassák az igazságot, ahogyan az Jézusban él. (...) Olyan alkal- mak esetén, mint például az évenkénti tábor-összejövetel, mindig tartsuk szem előtt a lehetőséget, hogy a hívőket lakóhelyük hittérítőivé képezzük. (...) Néhányan oktassák a testvéreket Biblia-órák és házi összejövetelek tartására. Mások tanítsák az egészség és mértékletesség elveinek gya- korlását, és a betegápolást. Ismét mások az irat- és könyv- terjesztés területein tevékenykedhetnek. (...) Sokan soha nem tanulták meg, hogyan árusítsák az intézményeink tá- mogatására szentelt könyveket.” (Ellen G. White: *Bizony- ságtételek*, VII., 162–168. o.; IX., 81–83. o.)

3

Milyen fontos feladat vár Isten művében a jól képzett, ke- resztény jellemű, az isteni elveket hűségesen követni akaró ügyintézőkre és üzletemberekre?

Rm 12,6 | Minthogy azért külön-külön ajándékaink vannak a nekünk adott kegyelem szerint, (...) a hitnek szabálya szerint teljesítsük.

.....

.....

.....

„A képzettség és a gyakorlottság óriási érték. Az Úr azt szeretné, hogy értelmes embereket vonjunk be a munkába, akiknek megvan a képzettségük egyházterületeink és intézményeink különféle bizalmi állásaira. *Különösen nagy szükség van megszentelt ügyvezetőkre, akik minden üzleti tevékenységben az igazság elveit alkalmazzák.* (...) A pénzügyeket ne bizzuk hozzá nem értő emberekre. (...) Az üzleti ügyekben sikeresnek ígérkező emberek mindenre feladatkörükre kiterjedő tanulással és gyakorlattal fejlesszék és tökéletesítsék képességeiket. (...) Bármely foglalkozást gyakorlóknak fejlődniük kellene bölcsességben és eredményességben, de a leginkább azoknak, akik Isten művében használják képességeiket. (...)

Isten ügyének férfiakra és nőkre van szüksége, akik rátermettek és jó irányítóképességük van. Férfiakra és nőkre, akik türelmesen és alaposan kutatják a különböző munkaterületek szükségleteit, akik munkabírók, meleg szívűek, nem könnyen veszítik el a fejüket, egészségesen gondolkodnak, és mentesek az előítéletektől. Olyan munkatársakra, akiket Isten Lelke megszentel, s megfélemlíthetetlenül mondanak nemet vagy igent. (...) Akiknek szilárd a meggyőződésük, világos az értelmük, tiszta és szerető

a szívük, akik gyakorolják az Igét, amely kimondja, hogy »mindnyájan testvérek vagytok«, s akik törekednek felemelni és talpra állítani az elbukott embereket. (...)

A területi vezetők találjanak üzletembereket a városi munka pénzügyi részének intézésére. Ha ez nem lehetséges, akkor képezzenek ki testvéreket, akik az ilyen felelőségeket hordozzák majd. (...)

Olyanokat kell munkánkban alkalmaznunk, akik Istennek szentelték magukat, akik ismerik a menny elveit, s akik tudják, mit jelent Istennel beszélni. Ha ilyen emberek ellenőrizték volna egyházterületeink és intézményeink pénzügyeit, akkor ma bőven lenne pénzünk a kincstárban, s intézményeink olyanok volnának, amilyeneknek Isten kijelentése szerint lenniük kellene.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII., 163–167. o.)

4

Milyen feladatokra akar Isten felhasználni egyszerű, keresztény jellemű, odaadó munkásokat? Milyen megbecsülés illeti meg őket?

1Kor 12,21–23 | Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem, vagy viszont a fej a lábaknak: nem kellek nékem. Sőt sokkal inkább, amelyek a test legerőtlenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek, és amelyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk...

Mk 5,18–21 | Mikor pedig a hajóba szállt, a volt ördögös kérte őt, hogy vele lehessen. De Jézus nem engedte meg néki, hanem mondta néki: Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nékik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyö-

rült rajtad. El is ment és kezdte hirdetni a Tízvárosban, mely nagy dolgot cselekedett vele Jézus, és mindnyájan elcsodálóztak. Amikor ismét általment Jézus a hajón a túlsó partra, nagy sokaság gyűlt Őhozá.

.....

.....

.....

„Azok, akiket Isten a munkatársainak választ, nem mindig tehetségesek a világ szemében. Olykor tanulatlan embereket hív el. Rájuk különleges munkát bíz: olyan osztályokat érnek el, amelyekhez mások nem férnek hozzá. (...) Krisztus által bölcsökké lesznek. Az Isten-féltő élet illatát árasztják. Mielőtt szólnának, szavaikat jól meggondolják. (...) Enyhülést és boldogságot visznek a szegényekhez és elnyomottakhoz. Tudják: mindig Krisztus nevelése alatt kell maradniuk, hogy akaratával összhangban dolgozhassanak. (...) Szüntelenül tanulnak a nagy Tanítótól, s a kiválóság mind magasabb fokait érik el, mégis állandóan tudatában élnek gyöngeségüknek. (...) Megtorpanás nélkül mennek mindig előbbre, mindig magasabbra, áldást hoznak a világnak, s felmagasztalják Üdvözítőjüket. (...) Az Úr ezeket a munkásait nagyobb képességű munkásokkal hozza össze, hogy betöltsék a hézagokat. (...)

Isten szerény körülmények között élő férfiakat ihlet majd, hogy hirdessék az igazság üzenetét. Sok ilyen embert látunk majd sürgölődni mindenfelé, akiket Isten Lelke készítet arra, hogy eljuttassák a világosságot a sötétségben élőkhez. Az igazság mintha tűz lenne csontjaikban,

megtölti őket az égő kívánsággal, hogy felvilágosítsák a sötétségben élőket. Sokan fogják hirdetni Isten Igéjét a tanulatlanok közül is. *Isten Lelke gyermekeket is készítet majd, hogy hirdessék a menny üzenetét.* Isten kitölti Lelkét azokra, akik engednek késztetéseinek. Lerázzák az embereket gúzsba kötő aggályokat, és sokan csatlakoznak az Úr seregeihez. (...)

Sok olyan parlagon heverő, ismeretlen terület van, ahová újoncoknak kell bejutniuk. (...) Krisztus látja a világ összes boldogtalanságát és kétségbeesését. Néhány jó képességű munkásunk annyira elcsüggedne e bajok láttán, hogy azt sem tudnák, hogyan vezessenek fel embereket a létra felsőbb fokára. Kidolgozott módszerük alig ér valamit. A létra legfelső fokán állnak, s onnét szólnak le: »Gyertek fel ide hozzánk!« De szegény emberek nem tudják, hová helyezték lábukat. Krisztus szívét részvétre indítják azok, akik minden tekintetben szegények. (...) A világ durva helyein a szegényekért és ínségben lévőkért végzett munkát azoknak a férfiaknak és nőknek adja, akik együtt éreznek a tudatlanokkal és az útról félrelököttekkel. Ezeket a munkásokat az Úr tanítja, hogyan találjanak rá az emberekre, akiken Ő segíteni kíván. (...) Mivel kevés az önbizalmuk, a dicsőséget Istennek adják. Lehet, hogy a kezük durva és ügyetlen, de szívük fogékony a szánakozásra. (...) Isten azokon át munkálkodik, akik a szerencsétlenségben felismerik a kegyelmet, minden veszteségben a lehetőséget. (...)

Testvéreim, a szerencsétlenségeket álruhás áldásoknak, a nyomorúságot könyörületnek tekintsétek! Úgy tevékenykedjétek, hogy a kétségbeesés helyén a remény serkenjen! Egyszerű emberek legyenek munkásokká! Osszák meg

felebarátaik bánatát, ahogyan a Megváltó tette, s akkor hit által látni fogják Őt, amint velük fáradozik. (...)

Vannak, akik az Istentől nyert világosságuk szerint tőlük telhetőleg szolgálják Istent. (...) Mégis érzik, hogy sok mindenre van szükségük – nekik és a környezetüknek is. *Vágyakoznak jobban megismerni Istent, mert tudják, hogy világosságuk csekély. Istenhez imádkoznak azért az áldásért, amelyet eddig csak sejtettek. A nagyvárosok bűnös forgatagában sok-sok ilyen ember található.* Közülük sokan alacsony sorban tengődnek, a világ észre sem veszi őket. Az egyházak és a lelkipásztorok nem ismerik őket. (...) *Bár világosságuk csekély és iskolai képzettségben sem részesülhettek, indítatva érzik magukat, hogy az éhség és nyomor tanyáin embertársaik szolgálatára legyenek. Isten kegyelmének sáfárai keressék fel ezeket az embereket otthonukban, és a Szentlélek ereje által töltsék be vágyakozásukat.* Tanulmányozzátok velük a Bibliát, imádkozzatok velük a Szentlélek által ihletett egyszerű szavakkal. Krisztus olyan üzenetet ad szolgáinak, amely az élet kenyere lesz számukra. (...)

A meggyógyított ördögösök óhajtották Szabadítójuk társaságát. Jelenlétében biztonságban érezték magukat a démonoktól, akik életüket gyötörték. (...) Jézus azonban azt parancsolta nekik, hogy menjenek haza és mondják el, mily nagy dolgot cselekedett értük az Úr. Itt volt tehát számukra az elvégzendő munka. Menjenek pogány otthonokba, beszéljék el, micsoda áldást kaptak Jézustól. Nehezen váltak el a Megváltótól. (...) Oly hosszú ideig voltak kirekesztve a társadalomból, hogy ez látszólag alkalmatlanná tette őket a Jézustól kapott munka elvégzésére. De amint Ő megmutatta kötelességüket, készek voltak engedelmes-

kedni. *E munka által nagyobb áldásban részesültek, mint ha csupán a maguk javára ott maradtak volna Jézus mellett...*

A két meggyógyított ördögös volt az első misszionárius, akiket Krisztus elküldött, hogy hirdessék az evangéliumot a Dekapolisz vidékén. Ezek az emberek csak néhány percig részesülhettek abban a kiváltságban, hogy hallhatták Krisztus tanítását. Nem tudták úgy tanítani az embereket, ahogyan a tanítványok, akik nap mint nap Krisztussal voltak. Ám személyükben hordozták annak bizonyítékát, hogy Jézus a Messiás. El tudták mondani, amit ismertek, láttak, hallottak Krisztus erejéből. Ezt mindenki megteheti, akinek szívét érintette Isten kegyelme. (...)

Ajtó nyílt az evangélium számára az egész tartományban. Amikor Jézus visszatért Dekapoliszba, az emberek köréje sereglettek, és három napon át a környékeliek ezrei is hallották a megváltás üzenetét.

Olyanok, akik Sátán eszközeivé alacsonyodtak, Krisztus ereje által az igazság küldötteivé alakulnak át, s Isten Fia elküldi őket, hogy elmondják, »mely nagy dolgot cselekedett velük az Úr, és mint könyörült rajtuk.« (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VII., 11–12., 178–179. o.; *Krisztus példázatai*, Példázat a nagy vacsoráról c. fejj.; *Jézus élete*, 281–283. o.)

5

Milyen szerepet szán Isten az önfenntartó misszionáriusoknak?

Ap csel 18,1–4 | Ezek után Pál Athénból eltávozván, ment Korinthusba. Mikor egy Akvila nevű, pontusi származású zsidó-

ra talált, aki nemrégén jött Itáliából, és feleségére, Priscillára (...) hozzájuk csatlakozott. Mivelhog az onféle mives volt, náluk maradt és dolgozott. Mesterségükre nézve ugyanis sátorcsinálók voltak. Vetekedett pedig minden szombaton a zsinagógában, és igyekezett mind zsidókat, mind görögöket meggyőzni.

Ap csel 20,17–18.34–35 | [Pál] Milétusból küldvén Efézusba, magához hívatta a gyülekezet véneit. Mikor pedig hozzá mentek, monda nékik: Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, melyen Ázsiába jöttem, mint viseltem magamat köztetek az egész idő alatt. (...) Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségleteiről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. Mindenestől megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert Ő mondta: Jobb adni, mint venni.

.....

.....

.....

„Alázatos, Istent féltő családok telepedjenek le az Úr szőlőjének pusztá helyein. Megszentelt életű férfiakra és nőkre van szükség, hogy az igazság gyümölcsöző fáiként álljanak a világ elhagyatott helyein. Az igazság magvának önzetlen vetéséért jutalmuk gazdag aratás lesz. Azzal, hogy családot család után látogatnak meg, s megnyitják a sötétségben lévők előtt a Szentírást, sok szívet megérintenek majd. Olyan területeken, ahol elriasztók és csüggesztők az állapotok, (...) az egyháztagnak önfeláldozó erőfeszítésével a legszembetűnőbb javulás érhető el. Ezek az alázatos munkások sokat érhetnek el, mert türelmesen, kitartó igyekezettel

dolgoznak, mert nem emberi erőre, hanem Istenre támaszkodnak, aki tetszésével tünteti ki őket. Hogy mennyi jót végeznek, az ebben az életben soha nem derül ki.

Az önfenntartó hittérítők gyakran igen eredményesek. Munkájuk a szerény kezdetből növekedik egyre szélesebb körűvé, amint a Szentlélek irányítása alatt haladnak előre. Iratterjesztésbe foghatnak, s ezzel sok családban bemutatathatják az igazságot. Munkájuk végzése közben áldott tapasztalatokra tesznek majd szert. Tehetetlenségük alázatára készíti őket, de az Úr előttük jár, és segítségre találhatnak mind a gazdagok, mind a szegények körében. Ezeknek a hittérítőknek még a szegénységük is eszközül szolgál az emberek megközelítésére. (...) Sokan megismerik majd az igazságot, akiket sohasem nyertek volna meg Krisztusnak, ha ezek a szerény tanítók nem lennének. (...)

Isten felszólítja a keresztyén családokat, hogy olyan vidékekre menjenek, amelyek lakói még sötétségben és tévelygésben élnek, és dolgozzanak ott bölcsen, kitartóan a Mester érdekében. (...) *Sokan, nagyon sokan vannak olyanok, akik világi előnyök vagy tudományos ismeretek megszerzése kedvéért elhagyott vidékeket keresnek fel, s ott nélkülöznek és szenvednek. Hol vannak azonban azok, akik ugyanerre hajlandók azért, hogy a Megváltóról beszélhessenek másoknak?* Hol vannak azok a férfiak és nők, akik olyan területekre szeretnének menni, melyeknek szükségük van az evangéliumra, hogy a sötétségben élők figyelmét a Megváltóra irányítsák? (...) A nagyszerű világosságot az egyik szomszéd továbbadta a másiknak. (...) Testvéreim! Szenteljétek magatokat oda az Úr szolgálatára! *Ne hagyjatok kihasználatlanul egyetlen alkalmat sem!* Látogassátok meg a betegeket, szenvedőket, és nyilvánítsátok

tok ki, hogy együtt éreztek velük. Ha lehetséges, tegyetek valamit helyzetük megkönnyítése érdekében. Ezáltal megnyerhetitek őket és szólhattok hozzájuk Krisztus felől. Olyanok, akik a földművelésben jártasak, vagy akik értenek az egyszerű épületek építéséhez, sokszor segítségére lehetnek az embereknek. Jó munkát végezhetnek, és egyúttal jellemük által példát nyújthatnak. (...)

Földművesek, pénzemberek, építészek és ügyes iparosok egyaránt letelepedhetnek az elhagyott területeken, ott megművelhetik a földet, vagy műhelyt rendezhetnek be szerény otthonnal, és szomszédaikkal megismertethetik az igazságot. A nők előtt éppen úgy, mint a férfiak előtt, tág tere nyílik a szolgálatnak. A jó szakácsnő, varrónő és ápolónő segítségére mindig szükség van. *A szegény családok tagjait meg kell tanítani a helyes főzésre, a ruhadarabok kijavítására, a betegek ápolására és a háztartás jó ellátására. Sőt még a gyermekeket is tanítani kell arra, hogy kicsiny szeretetszolgálatokat és irgalmas cselekedeteket vigyenek véghez* azok érdekében, akik nincsenek olyan jó helyzetben, mint ők. (...) *Minden kéz számára van fontos tennivaló.* Bárcsak minden tett hozzájárulna az emberiség felemeléséhez! (...)

Az Úr nagy tervében mindenki számára van hely. (...) *Bármily kicsiny legyen is valakinek a talentuma, Isten biztosított munkát az ő részére is.* Ha bölcsen használja fel képességét, akkor ezzel éppen az Isten által kijelölt feladatot végzi el. (...) Isten gyermekei mindennapi foglalkozásuk végzése által is vezethetnek másokat Krisztushoz. (...) Nemcsak mások számára lesznek áldássá, hanem önmaguk is áldásban részesülnek a munka által, amelyet Krisztusért végeznek.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*,

VII., 9–10. o.; *Bizonyágtételek a gyülekezet számára*, 129–135. o.)

6

Hogyan dolgozzunk a nagyvárosokban, a fontos kereskedelmi csomópontokon, valamint az üdülőhelyeken? Milyen lehetőséget kínálnak ezek a helyek különösképpen a könyvtérjesztésre?

Péld 1,20–21 | A bölcsesség künn szerül-szerte kiált, az utcákon zengedezteti az ő szavát. Lärmás utcafőkön kiált, a kapuk bemenetelénél, a városban szólja az ő beszédét.

„Ezt az üzenetet kell közvetítenem népünk számára napjainkban: »*Munkálkodjatok a városokban haladéktalanul, mert az idő rövid!*« Amikor Krisztus a Földön járt, megragadta az alkalmakat: bárhol, bármi célból gyűlt össze nagyobb tömeg, szava hallható volt, világosan, érthetően hirdette üzenetét. Ennek eredményeként keresztre feszítése és feltámadása után ezrek tértek meg egy napon. (...)

A városokat sosem lett volna szabad úgy elhanyagolni, ahogyan tettük. (...) Bárcsak felismernénk a nagyvárosok ínségét, ahogyan Isten látja. Terveznünk kell, hogy a városokba tehetséges embereket küldjünk, akik a hármassági üzenetet olyan átütő erővel képviselik, ami meggyőzi az embereket. (...) Napjainkban a városokban, ahol oly

sokféle esemény köti le a figyelmet és nyújt élvezetet, közönséges igyekezettel nem kelthetjük fel az emberek érdeklődését. (...) Minden rendelkezésre álló eszközt meg kell ragadnunk, hogy az embereket felriasszuk és figyelmeztessük, s az igazság világosan és határozottan hallatsszék. Az időszerű üzenetet olyan világosan és határozottan kell feltárnunk, hogy a hallgatókat megdöbbenesse, és az Írások tanulmányozására készítse. (...)

Napjainkban, amikor az emberek sokat utaznak, több alkalom kínálkozik arra, hogy összeköttetésbe kerüljünk a különféle társadalmi osztályhoz tartozó, más-más nemzetiségű emberekkel. A nagy közlekedési ütőerek száma megsokszorozódott. Isten csodálatosan készítette elő az utat. Rendelkezésünkre áll a sajtó. (...) *Azoknak a kereszényeknek, akik a forgalmas kereskedelmi központokban laknak, különleges lehetőségeik vannak.* E városokban sokat fáradozhatnak Istenért. (...) *A népszerű üdülőhelyeken és vasúti csomópontokon, ahol a gyógyulást és szórakozást keresők sokasága fordul meg, legyen állandóan prédikátor és könyvevangélista, akik tudják, hogyan lehet a tömeg figyelmét lekötni.* (...) Bölcsen osszanak szét kisebb iratokat a vonaton, az utcán, a tengert átszelő hajókon és a postán. (...)

A híres kiránduló- és gyógyhelyeken, ahol az egészség és szórakozás után vágyók ezrei nyüzsögnek, olyan lelkészeknek és könyvevangélistáknak kellene élniük, akik fel tudják kelteni a sokaság érdeklődését. Ezek a munkások tartsák nyitva szemüket a kínálkozó lehetőségek előtt, mutassák be a jelenvaló igazság üzenetét, s tartsanak összejeveteleket, amikor csak lehetséges. Legyenek gyorsak, ragadják meg a lehetőségeket, szóljanak az emberekhez. (...)

Ezeken az összejöveteleken a legjobb tehetségeket kell latba vetnünk, hogy hatalommal hirdessük az igazságot. Különböző képességű emberek vegyenek részt a szolgálatban, mert egyetlen embernek sincs meg a feladathoz szükséges összes ajándéka. Több munkásra van szükség, hogy a tábor-összejöveteleket siker koronázza. (...) *Szükség van olyan táborösszejövetelekre, amelyeket a mű korábbi szakaszában tartottunk.* (...) Az összejöveteleken a munkások kötöttség nélkül mutassák be az igazságot a látogatóknak. (...)

A Fernando iskolában nemrégiben a tanítóknak köszönhetően újult meg az érdeklődés a *Krisztus példázatai* című könyv árusítása iránt. Hallgatók csoportjai tanulmányozták imádkozó szívvel a könyvet, majd a tanítókkal együtt Los Angelesben árusították. Ha a tanulók szívvel-lélekkel végzik e munkát, *megtanulhatják, hogyan közelíthetnek meg udvariasan, helyes viselkedéssel különböző foglalkozású férfiakat és nőket, miként legyenek velük tapintatosak, s hogyan vezessék rá őket arra, hogy az eladásra kínált könyvekben olvasható igazságokat szívesen fogadják.*” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 12–16. o.; *Az evangélium szolgálói*, 218–219. o.; *Bizonyságtételek*, IX., 122., 84–85. o., VII., 21. o.)

7

Milyen gondolkodásmód és lelkület legyen a szolgálatunk motorja a munka minden területén?

2Kor 8,9 | Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett értetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok.

1Jn 3,16 | Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta értünk, mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.

.....

.....

.....

„Mi, akikért Krisztus meghalt, (...) csak a nekünk kölcsönzött képességek és erők morzsáját juttassuk vissza Istennek? Hogyan viselkedhetünk így, amikor pedig tudjuk, hogy aki az egész menny parancsnoka volt, levette királyi palástját és koronáját. (...) Nemzetségünk elbukott, ezért emberi természetben eljött e Földre, azért, hogy embervoltunkat az Ő isteni voltával kapcsolja össze. Szegénnyé lett, hogy miénk lehessen a mennyei kincs, »a mennyei dicsőség túlaradó, örök mértéke« (2Kor 4,17). Egyik megaláztatásból a másikba szállt alá, hogy megmentsen minket. (...) Isten Fia nem szállhatott volna mélyebbre, nem hajolhatott volna lejjebb, mint tette. Ez az Isten-félelem titka. (...) Ez az a titok, amely az egész mennyet megrendítette, és arra készítette, hogy egyesüljenek Istennel nagy terve megvalósításában, a teremtett világ megmentésére.

A kereszt diadalának lépésről lépésre való kiterjesztését emberi eszközökre bízták. Krisztus mint az egyház Feje szólít mindenkit, aki állítja, hogy hisz Őbenne, hogy kövessék önmegtagadásának és önfeláldozásának példáját, azok megtérítéséért fáradozva, akiknek az elpusztításáért Sátán és serege mindent elkövet. (...) E harcban mindenki legyen hajlandó bármivé lenni, vagy bármit megtenni.

Amikor a gyülekezet tagjai komoly erőfeszítéseket tesznek az üzenet terjesztésére, az Úr öröme életük része lesz, és győzelmeket fognak aratni. A határozott erőfeszítést mindig győzelem követi! (...) Alá kell rendelnünk magunkat a Lélek átalakító befolyásának, hogy egyesülhessünk Krisztussal az Ő munkájában. Az így kapott erő által együttműködhetünk az Úrral... mint munkatársai a lélekmentésben. *Akik az Úr szolgálatára szentelik magukat, semmit sem tartva vissza, azoknak hatalmat ad csodálatos eredmények elérésére.*” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII., 13–14. o.)

— • —

Az e heti adomány

a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

Isten intézményei

Mi a rendeltetésük az Isten művéhez tartozó intézményeknek? Mi legyen a fő céljuk minden esetben?

1

Mt 5,14–16 | Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék, és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátoakat.

Mt 10,7–8 | Elmenvén pedig, prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyek országa! Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek.

.....
.....
.....

„A hetednapos adventisták összes intézményének azzá kell válnia a világ számára, amit József jelentett Egyiptom, Dániel a társaival pedig Babilon számára. Ezeket a férfiakat Isten gondviselése folytán fogságba vetették, hogy elvessék a pogány nemzeteknek az igaz Isten ismeretét. Nem volt szabad megalkudniuk a bálványimádó nemzetekkel,

amelyekkel kapcsolatba kerültek, hanem hűen kellett őrizniük hitüket, különös megtiszteltetésként kellett viselniük a teremtő Isten imádóinak nevét. Ezek az ifjak közeli kapcsolatban éltek Istennel, s minden útjukkal Őt tisztelték.

Abban a veszélyben forogtok, hogy a nagyobb ügyfélkör kedvéért elrejtitek a hitelveket. Az ebbe az irányba tett akár egyetlen lépés ahelyett, hogy kiterjesztené, sokkal inkább hátráltatni fogja az igazság tekintélyét és haladását.

Helyes, ha imatermet építetek a kórház mellé, hogy a betegek hallhassák az igazságot. Eléjük kell tárnunk az evangéliumot, nem erőtlenül, felhígítottan, hanem erőteljes, meleg szavakkal. Amikor világossá teszitek, hogy az istenfélelem szükséges az üdvösséghez, akkor előtűnnek majd hitünk különleges vonásai, amelyek megkülönböztetnek minket a világtól. Ugyanakkor ***nem szabad szőözönt zúdítanunk mások tanításai ellen.*** Azzal kell vonzóvá tennetek hitünket a kívülállók előtt, hogy a kereszténység elvei szerint éltek, bemutatva azok igaz szépségét.”

„Isten nem akarja, hogy népének hite csupán emberbaráti tevékenységnek tűnjék. Nem szabad beletemetnünk Isten műve javait és népe képességeit New York vagy Chicago nyomornegyedeibe. Az Úr jelölte ki munkamódszerünket. Népünk ne utánozza az Üdvhadsereg módszereit. Az Úr nem ezt bízta ránk. De az sem feladatunk, hogy elítéljük az Üdvhadsereget. Sok értékes, önzetlen ember dolgozik ott. Bánjunk velük szeretettel! Becsületes emberek vannak köztük, akik őszintén szolgálják az Urat, s akik majd meglátják a nagyobb világosságot, és eljutnak minden igazság elfogadásához. Az Üdvhadsereg tagjai igyekeznek megmenteni az elhanyagolt, letiport embereket. Ne szegyétek kedvüket, hadd végezzék e munkát a saját

módszereikkel, a maguk útján. Az Úr világosan megmutatta, mi legyen a hetedik napi adventisták feladata: tartunk tábor-összejöveleteket, hirdessük a jelenvaló igazságot, tegyünk határozott bizonyosságot, s legyen a beszédünk oly egyszerű, hogy a gyermekek is megérthessék.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VIII., 153–157., 183–185. o.)

Az Ige és a bizonyágtételek hogyan szólnak a hit és az istenfélelem ápolásának fontosságáról az Úr intézményeiben?

2

Jn 15,4.5.7 | Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Milyen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanem ha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, hanem ha énbennem maradtok... Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek... Ha énbennem maradtok és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek.

Mt 18,19 | Ismét mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám.

.....

„Az első lecke, amelyre munkásainkat tanítanunk kell, az Istentől függés leckéje. Feltétlenül tanulják meg, hogy az eredményesség titka abban rejlik, hogy mindnyájan, egyenként elfogadják Krisztus szavait: »Nélkülem semmit

sem tehetek!» Felhívom minden munkás figyelmét Ésaías könyve 6. fejezetére. Olvassátok el Isten prófétájának tapasztalatát, amikor látta »az Urat ülni magas és felemelt székben, és palástja betöltötte a templomot«. Intézményeink minden alkalmazottjának erre az élményre van szüksége. Fennáll a veszély, hogy elmulasztják fenntartani az élő összeköttetést Istennel, s ezáltal azt, hogy megszentelődjenek az igazság által. Ekkor elveszítik képességüket, amellyel megkülönböztethetik a szent és közönséges dolgokat.”

„Intézményeink vezetőinek nem szabad annyira a munkába temetkezniük, hogy ne gondoskodhassanak a lelki érdekekről. *Minden Krisztus nevét valló alkalmazott a gyülekezet oszlopos tagja legyen.* Mindegyikük vegyen részt a gyülekezeti élet valamely rendszeres tevékenységében. Mindenki értse meg, hogy mint kereszténynek ez kötelessége! Keresztényi fogadalmuk kötelezi őket, hogy minden tőlük telhetőt megtegyenek Krisztus gyülekezetének építéséért. Az intézményben a különböző osztályok vezetőinek különös gondot kell fordítaniuk arra, hogy a fiatalok e téren is helyes szokásokat alakítsanak ki. Ha a fiatalok az istentiszteletről elmaradoznak, vagy a gyülekezeti munkát elvégezetlenül hagyják, a vezetőknek meg kell tudniuk, hogy mi ennek az oka. *Szerető, tapintatos erőfeszítéssel törekedjenek felébreszteni a nemtörődömöket, s feléleszteni a csökkenő érdeklődést.* Senki ne hagyja, hogy munkája kifogásul szolgáljon az Úr szent szolgálatának elhanyagolására. Sokkal jobb, ha félreteszik, amit végezniük kell, mint az, ha Isten iránti kötelességükben felületesek.

Soha ne adj helyet annak a gondolatnak, hogy visszahúzóda is keresztény lehetsz. Mindnyájan részei vagyunk az

emberiség nagy szövetének, s tapasztalataink minősége jó-részt azok tapasztalatától függ, akikkel érintkezünk. Jézus ezt mondja: »Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.« (Mt 18,20) *Összejöveleinkről tehát ne maradozzunk el*, mint némelyek teszik, hanem buzdítsuk egymást annál inkább, minél közelebb érezzük ama napot.»

„*A munkások lelki jóléte a legfontosabb szempont.* Minden reggel szakítsatok időt arra, hogy imával kezdjétek a napot. Ne gondoljátok, hogy ez elpazarolt idő. *Az eredmény és a lelki győzelem ezzel köszönt be.* A gépek is engedelmeskednek a Mester keze érintésének. Igazán érdemes Isten áldását kérnünk. *Jöjjenek össze kis csoportok, este, délben vagy kora reggel a Bibliát tanulmányozni.* Tartsanak imaórákat, imádkozzanak, hogy a Szentlélek erősítse, világosítsa és szentelje meg őket. Sokan mintha azt gondolnák, hogy az Úr keresésére fordított idő elfecsérelt idő. De amikor az Úr együttműködik az ember igyekezetével, amikor férfiak és nők együttműködnek Vele, akkor szembeszökő változás történik a munkában és az eredményekben. *A gépezet úgy működik majd, mintha megolajozták volna, mintha mesteri kéz irányítaná.* Amikor a munkás lelke olajat kap a két olajágtól (Zak 4. fejezet), kevesebb lesz a súrlódás. A kedvesség, gyöngédség, szeretet és bátorítás szent befolyása másokra is kihat. Az istenfélő evangélisták lelkesen fáradoznak az intézményben tanuló fiatalok megnyeréséért. Gondosan tanítják őket az igazságra. Buzdítsátok őket a Biblia mindennapos tanulmányozására, az oktató is olvasson, tanuljon velük.» (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VII., 98., 122–124., 126–127. o.)

3

Milyen legyen a légkör, az egymáshoz és a munkához való viszony az Istennek szentelt intézményekben?

Rm 12,6–11 | ...a hit szabálya szerint teljesítsük, akár szolgálat, a szolgálatban, akár tanító, a tanításban, akár intő, az intésben, az adakozó szelídségben, az előjáró szorgalmatossággal, a könnyörülő vidámsággal művelje! A szeretet képmutatás nélküli legyen! Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz! Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek! Az igyekezetben ne legyetek restek, lélekben buzgók legyetek, az Úrnak szolgáljatok!

Kol 3,23–24 | Valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek. Tudván, hogy ti az Úrtól vesztitek az örökségnek jutalmát, mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.

Ezsd 8,28–29 | [A templomi kincseket Babilonból Jeruzsálembé szállító papi fejedelmeknek mondta Ezsdrás:] „Ti az Úr szentjei vagytok, ezek az edények is szentek, és ez az ezüst és arany az Úrnak, atyáitok Istenének önkényesen adott ajándék. Vigyázzatok azért reá és megőriztétek, míg átméritek a papi fejedelmek, a Léviták és Izráel családjainak fejedelmei előtt Jeruzsálemben az Úr házának kamaráiba!

Ezék 44,23 | Az én népemet tanítsák, hogy mi a különbség szent és közönséges között, a tisztátalan és tiszta között való különbséget ismertessék meg velük.

„Sokan vannak, akik nem tudnak különbséget tenni egy közönséges üzleti vállalkozás – pl. műhely, gyár vagy

búzamező – s az olyan intézmény között, amelyet kifejezetten Isten ügyének szolgálatára alapítottak. Pedig most is ugyanaz a különbség, mint az ősidőkben volt, amikor Isten megkülönböztette a szent és a közönséges, az elkülönített és a világi dolgokat. Isten elvárja, hogy e különbséget intézményeink minden alkalmazottja felismerje és tisztelje.

Nem volna szabad megtünnünk a közönséges, üres beszédet! Bátorítsák, műveljék a hely szentségének tudatosítását! Isten szüntelenül vigyázva ügyel kijelölt eszközeire. A gépeket szakképzett emberek kezelhetik, de milyen könnyű valamely apró csavart lazán felejtetni, s mily végzetes következményekkel járhat. Ki akadályozza meg a baleseteket? Isten angyalai felügyelnek a munkára. Ha a gépkezelők szeme megnyílna, felismernék a mennyei vigyázókat. A kiadóvállalat minden dolgozószobájában tanú jegyzi fel a munka végzésének lelkiületét, s a megnyilvánuló hűséget, avagy az önelégültséget. Mind a gyülekezet tagjainak, mind kiadóink alkalmazottainak tudniuk kellene, hogy mint Isten munkatársainak részt kell venniük az Ő intézményeinek őrzésében. Tetteinknek soha nem szabad beszennyezniük Isten művének jó hírnevét, még meggondolatlan bírálattal vagy véleménynyilvánítással sem. Isten intézményeit tekintsük ránk bízott szent letéteménynek, amelyet féltőn kell őriznünk, mint Izrael védte a frigyládát.”

„Intézményeinknek a szó legszorosabb értelmében a hittérítés eszközeivé kell lenniük. Az igazi hittérítés mindig azokkal kezdődik, akik legközelebb állnak hozzánk. Az igazgatótól a legegyszerűbb munkásig mindenkinek felelősnek kell éreznie magát a soraik között lévő megtéretle-

nekért. Isten terve az, hogy kiadóhivatalaink mind üzleti, mind lelki téren sikeres *iskolák, nevelési intézmények* legyenek. Vessük minden munkás elméjébe azt, hogy nemcsak szakterületükön kell képzeteknek lenniük, hanem a lelki felelősségek hordozásában is. *Neveljük az alkalmazottakat úgy, ahogyan a fiatalokat a régi prófétáiskolában nevelték.* Az igazság elveiben mindenkinek meg kell alapozódnia és gyökeresednie, hogy megőrizze az Úr útját, igazságot és törvényt tévén.”

„A gyülekezet tagjai úgy segíthetik elő a leghatékonyabban intézményeink vezetőinek erőfeszítéseit, ha saját ott-honukban a rend és fegyelem helyes példájával járnak elől. Az ilyen tanításban részesült gyermekek nem lesznek intézményeinkben terhek, sem aggodalmak okozói, hanem a felelős testvérek segítőknek bizonyulnak majd.”

„*Isten kegyelme lehetővé teszi számunkra, hogy minden üzletkötésünkben bebizonyítsuk a mennyei elvek magasabbrendűségét, elsőbbségét, a világi elvek felett való voltát.* Meg kell mutatnunk, hogy magasabb színvonalon dolgozunk. Mindenben nyilvánítsuk ki a jellem tisztaságát, hadd lássák az emberek, hogy az igazság következtében becsületesek vagyunk az üzleti életben, s hűségesek, igazak és egyenesek az élet kis és nagy ügyeiben. *Isten elvárja, hogy az Ő jellemének tökéletessége láttassék meg munkánkban még műszaki téren is.* Elvárja, hogy a pontosságot, hozzáértést, tapintatot, bölcsességet vigyük mindenbe, amit az Ő szolgálatában végzünk, amint ezt a földi szent sátor építésénél is megkívánta. Isten azt kívánja, hogy lelkünket a menny elvei itassák át, s akkor – ha a világgal érintkezünk – önkéntelenül is a bennünk lakozó világságot mutatjuk meg.”

„Sokan úgy vélik, hogy munkájuk kizárólag rájuk tartozik, és senki más nem állhat elő arra vonatkozó javaslatokkal. Lehet, hogy pontosan ezek az emberek nem tudják, melyek a legjobb módszerek munkájuk végzéséhez. Ha valaki tanáccsal szolgál, megsértődnek, s még eltökéltebben követik saját elképzeléseiket. Másfelől akadnak olyan munkások, akik nem hajlandók segíteni, munkatársaikat tanítani. Mások, akik tapasztalatlanok, nem akarják, hogy tudatlanságuk kiderüljön. Nagy idő- és anyagi veszteséggel járó hibákat követnek el, mert túlságosan rá tartanak ahhoz, hogy kikérjék vagy elfogadják mások tanácsát. A dolgok ilyen állapota Sátán tetszésére van. Ne titkolózzunk, ne törekedjünk arra, hogy a tudás csak néhány ember kiváltsága maradjon. Ez a lelkület szüntelen gyanúsítgatást eredményez, és fékezi a munkát. Gonosz gondolatokat és gonosz feltételezéseket engedünk meg magunknak, s a testvéri szeretet kihal szívünkéből.

Minden alkalmazottnak érdeklődni kellene a munka minden területe iránt, s ha Isten értelmet, képességet és tudást adott neki, közölje azt bárhol, ahol elősegítheti a munkavégzést. Senki se dolgozzék a dicséretért vagy nagyraagyás miatt. Az igazlelkű alkalmazott Isten dicsőségére végzi kötelezettségét a lehető legjobban. Minden képességét igyekszik tökéletesíteni. Feladatát úgy végzi, mintha Istennek dolgozna. Egyetlen kívánsága az lesz, hogy Krisztust illesse a hódolat és a tökéletes szolgálat.”

„Isten összes intézményét mennyei angyalok látogatják és szolgálják. Az ilyen intézményekben a hűtlenség nagyobb bűn, mint máshol, mert befolyása is szélesebb körű. A hűtlenség, az igazságtalanság, a becstelenség, a szemhunyas a helytelenségek felett – mindez elállja a világosság

útját, amelynek Isten terve szerint elő kell ragyognia mindenből, ami Ővele kapcsolatban áll. A világ készenlétben figyel arra, hogy gúnyosan, szigorúan megbíráljon minden szót, minden tettet, minden üzletkötést. A lusta és hűtlen munkások felmérhetetlen kárt okoznak. Rossz példát adnak másoknak. Minden intézetben akadnak olyanok, akik odaadóan és vidáman szolgálnak, de nem hat-e majd rájuk a rossz kovász? Ha az alkalmazottak nem gyönyörködnek az igazságban, ha kapcsolatuk az intézménnyel nem teszi őket igazabbá, akkor megfelelő próbaidő után távolítsuk el őket az intézményből, mert vallástalanságuk és hitetlenségük másokat is befolyásol. Gonosz angyalok működnek általuk. Távolítsuk el a munkából a langymeleg, világias embereket, akiknek a pletyka a csemegéjük, akik mások hibáin rágódnak, míg saját hibáikat nem igyekeznek kijavítani.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII., 124–125., 93–94., 120–121., 90–91., 128–129., 131–132. o.)

4

Milyen veszélyeket rejt, ha nem törekszünk arra, hogy intézményeink alkalmazottai hívő emberek legyenek?

2Kor 6,14 | Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában, mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak, vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel?

.....

.....

.....

A következő idézetek különösképpen azzal szemben fogalmaznak meg igen határozott óvást, hogy nem hívők vezető pozíciót töltsenek be az Istennek szentelt intézményekben. Kívánatos, hogy intézményeink valamennyi alkalmazottja hívő legyen, mégpedig nem csupán a formai gyülekezeti tagság értelmében, hanem elvi meggyőződése, lelkülete, magatartása és a munkához való hozzáállása tekintetében is. Sok tennivalónk van azon a téren, hogy munkásokat képezzünk ki az intézményeinkben végzendő szolgálatra, és annak érdekében, hogy fiataljaink közül sokan kiváltságnak, életcélnak, szent hivatásnak és missziószolgálatnak tekintsék azt, ha Isten bármely intézményében dolgozhatnak.

„Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában. Ez bizonyos értelemben a házasságra vonatkozik, de még sok mindenre kiterjed: Istentől rendelt intézményeinkre, egészségügyi intézeteinkre, főiskoláinkra, kiadóhivatalainkra. *Féljetelek attól, hogy az Úr ügyével kapcsolatos dolgokat azokra bízatosok, akiknek semmi közük Istenhez, akik nem szeretik azokat, akik Isten igazságát szeretik. Figyelmeztetek, in-telek benneteket, főlemelem szavamat az ellen, hogy intézményeinkben a világiak keveredjenek, egyesüljenek a hívőkkel. Megkondítom a vészharangot!* Ha intézményeinkben emberek *bizalmi állásokat töltenek be*, akkor egyúttal nevelők is. Másokat is arra tanítanak, hogy feltekintsenek rájuk, tőlük tanuljanak, s ez tőr a gyanútlanok, vigyázatlanok számára, mert megzavarja őket, összezavarja eszméiket az éltszenség és az igazság tekintetében. Hallják, hogy az illetők, akik nem tisztelik az igazságot, gúnyolják és becsmérlik azt. Miközben a pénteki munkarendet összeállítják, az Úr szombatjára való tekintettel kellene

tenniük, ám Sátán dolgozik az engedetlenség faiban, s megnyújtják a szolgálatot a szent órákra is.”

„Ha nem hívők szeretnének beiratkozni iskoláinkba, hogy az egészségről szóló isteni üzenet misszionáriusainak képezzék magukat, s úgy gondoljátok, hogy befolyásuk nem vonja el a hallgatókat az igazságtól, akkor engedjétek be őket. Legjobb misszionáriusaink némelyike az ilyen emberek közül került ki. Sohasem hallottak az igazságról, s ha a Mester lelkületéről tanúskodó légkör veszi őket körül, néhányukat megnyerjük az igazságnak. Ne rejtjük el a Biblia egyetlen elvét sem az előadások során! Ha azonban azok befogadása, akik nem a mi hitünket vallják, arra vezet, hogy elhallgassuk a jelen és örök javukat érintő témákat – amelyeket mindig szem előtt kell tartanunk –, akkor ne vegyük fel őket. *Semmilyen körülmények között ne áldozuk fel elveinket*, se hitünk jellegzetességeinek bemutatását azért, hogy kívülálló hallgatókat engedjünk iskoláinkba.”

„Isten szándéka az, hogy egészségügyi intézményeinket kizárólag hetednapi adventisták *szervezzék és irányítsák*. Amikor hitetleneket fogadnak fel *vezető állásokba*, akkor olyan légkör uralkodik ott, amely súlyosan a kórház működése ellen hat.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 284–285. o., *Bizonyságtételek*, VIII., 156. o., IV., 556. o.)

5

Milyen elvek érvényesüljenek az intézmények igazgatásában?

Jn 15,5 | Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.

1Pt 5,3 | Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak.

.....

.....

.....

„A szőlőtő és a szőlővessző példázata Krisztus és követőinek kapcsolatát, s követőinek egymáshoz való viszonyát jelképezi. A vesszők rokonai egymásnak, mégis mindenkinek megvan a saját egyénisége, s ez nem olvad egybe a többivel. Mindenki összefügg a tőkével, belőle táplálkozik, növekszik, gyümölcsözik. A vesszők képtelenek éltetni egymást. Mindenkinek a tőkében kell összpontosulnia, hogy élhessen. S bár a vesszők hasonlítanak egymásra, mégis különbözőek. Egységük a tőkével alkotott közösségükből ered, s mindenkiben, bár nem egyformán, a szőlőtő élete nyilvánul meg. *E példázat tanítása nemcsak a keresztényekre, hanem az Isten szolgálatát végző intézményekre is vonatkozik.* Egymáshoz való viszonyukban mindenki tartsa meg az egyéniségét. Községük egymással abból ered, hogy közösségben vannak Krisztussal. *Az intézmények Őbenne egyek, ugyanakkor egyéniségük megmarad.*

Olykor sürgetik, hogy az ügy érdekét elősegítené, ha kiadóinkat összevonnák, s közös igazgatás alá helyeznék. Azonban az Úr megmutatta, hogy ennek nem szabad bekövetkeznie. Nem terve néhány ember kezében összpontosítani a hatalmat, vagy egyik intézményünket a másik ellenőrzése alá vonni. A munkának nem szabad egyetlen helyre összpontosulnia. Az emberi bölcsesség azt mondja,

hogy kényelmesebb intézményeinket ott felépítenünk, ahol munkánk már közismert és befolyásos. E téren azonban hibákat követtünk el. A teherhordozás adja az erőt, és fejleszt. *Ha különböző munkaterületeink munkásai válláról levesszük a felelősség oroszlánrészét, akkor olyan helyzetet teremtünk számukra, amelyben jellemük fejletlen marad, erejük elfogyatkozik.* Ez a mű az Úré, s nem egyezik akaratával, ha erőnket és hatékonyságunkat egyetlen helyre összpontosítjuk. *Minden intézmény maradjon független, dolgozzon Isten tervei szerint, az Ő irányítása alatt.*

Az összpontosítás tervének követése arra vezet, hogy Isten helyett az embert magasztalja föl. A különböző intézmények felelős vezetői a központi szervektől várják az irányítást és a támogatást. *Amikor a személyes felelősség tudata csökken, a vezetők elveszítik a legmagasabb rendű s legértékesebb emberi élményt: a lélek szüntelen függését Istentől.* Megelégednek azzal, hogy tévelygő, véges emberektől kérjenek tanácsokat, amikor a végtelen Istentől kaphatnának bölcsességet. *Az Úrnak nem szándéka, hogy intézményeink vezetői emberekre nézzenek, s emberekben bízzanak. Azt kívánja, hogy Ő legyen a központjuk.”*

„Könyvkiadóinknak soha nem szabad olyan viszonyba kerülniük egymással, hogy az egyik uralkodjék a másikon. Ha egy intézmény helytelen elgondolásokat követ, a másik ne hagyja megrontani magát, hanem maradjon hű az elvekhez, amelyeket megalapítása juttatott kifejezésre, s folytassa feladatát ezekkel az elvekkel összhangban. *Minden intézmény igyekezzék egyetértésben dolgozni a többivel, de csak addig, amíg az igazsághoz és az igazságosság-hoz hűen teheti. A központosítás irányában ennél tovább egyik se menjen.”*

„*Minden intézménynek kapcsolatban kell állnia a mű vezetésével és a gyülekezetekkel.* Legyenek bizottságok, amelyek minden területen kézben tartanak egy-egy részt. A múltban emberek egy csoportja megpróbálta saját kezében tartani a gyülekezetektől származó összes anyagi eszköz ellenőrzését, és ezeket a legaránytalanabb módon használták fel.”

„Némelyeknek, akik nagy világossággal rendelkeztek, szinte megfékezhetetlen kívánsága volt, hogy minden egészségügyi intézményünket egyetlen kéz ellenőrzése alá vonják. Azt az utasítást kaptam, hogy elmondjam: *ez az óhaj ugyanannak a léleknek a készítése volt, mint amely a világban az egyesítési törekvésekben megnyilvánul, hogy irányító hatalommá váljon.* Ugyanaz a szándék, amely napjaink egyesítési törekvéseiben megtalálható, létezett Noé korában is. Krisztus egyházának az Úr Jézussal való bensőséges kapcsolatra van szüksége. Akkor *Isten munkáit a szeretet fogja egységbe kovácsolni, nem pedig különféle megállapodások általi szövetségek.* Azt az utasítást kaptam, hogy annak az önkényes hatalomgyakorlásnak, amely egyszer Battle Creekben az összes kiadó ellenőrzésére irányult, többé nem szabad teret nyernie. Egy ilyen javaslat megétele ahhoz hasonlít, mintha Egyiptomba akar-nánk visszatérni ahelyett, hogy Kánaánba igyekeznénk. *A mű egyetlen területén se legyen senki, aki olyan hatalommal rendelkezik, hogy a kormánykereket forgathatja. Isten megtiltja ezt.*”

„Azt az utasítást kaptam, hogy mondjam el: az egészségügyi missziómunka vezetésével kapcsolatos minden intézkedésnek nem kell Battle Creekből származnia. Határozottan le kell szögeznünk, hogy minden egészségügyi

intézményünk *saját jogon létezik*. Össze kell törnünk minden bilincset. Intézményeink utasítsák el, hogy összekapcsolják őket a michigani egészségügyi szövetséggel. *Az Úr művének ezekben az utolsó napjaiban nem szabad, hogy egyfajta királyi hatalommal felruházott, Jeruzsálem-szerű központok létezzenek*. Isten kormányoz és irányít mindent. Ha bárki Isten fölé helyezi magát, és saját felügyelete alá vonja a munkát, Sion örállóinak meg kell látniuk a veszélyt, és hősiek közbelépésükkel meg kell menteniük az embert és az ügyet.” (Ellen G. White: *Bizonyoságtételek*, VII., 110–112. o., *Spalding–Magan Collection*, 173–175., 247., 249–250., 279., 301–302., 311–312. o.)

6

Hogyan segítsék egymást a különböző intézmények?

1Kor 11,16 | Ha pedig valakinek tetszik versengeni, nekünk olyan szokásunk nincsen, sem az Isten gyülekezeteinek.

1Kor 12,25.27 | Hogy ne legyen hasonlás a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok... Ti pedig Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.

Eféz 4,16 | Akiből az egész test szép renddel egyberakatván és egybeszerkesztetvén az Ő segítségének minden kapcsaival, minden egyes tagnak a maga mértéke szerint való munkássággal teljesíti a test növekedését a maga felépítésére, szeretetben.

.....

.....

.....

„Kiadóink között nem szabad vetélkedésnek támadnia. Ez megszorítja Isten Lelkét, s elűzi a szolgáló angyalokat. Minden gáncs, minden burkolt célzás, amely csökkenti valamely intézmény vagy munkásai befolyását, ellenkezik Isten akaratával. Ha egyszer helyet adunk ennek, rossz kovácsként megrontja a munkásokat és megghiúsítja Isten célját intézményeivel. Munkánk minden ágát, minden, az ügyvel összefüggő intézményt vezessünk előzékenyen, nagylelkűen. Minden munkaterület igyekezzék védeni, erősíteni és építeni az összes többi területet, ugyanakkor tartsa meg saját egyéniségét. Minden munkás különösen saját területén fejtse ki igyekezetet, de mindegyiknek előjoga, hogy elősegítse az egész terület egészséges működését és jólétét. *Isten terve intézményeinkkel nem a központosítás, nem a vetélkedés vagy a bírálgatás, hanem az együttműködés*, hogy az egész testet egybekapcsolja és összetartsa a különböző jellemvonások segítségével, minden tag arányos együttműködésével. Így növekszik a test és építi fel önmagát, szeretetben.”

„Bár széles körű terveket kell készítenünk, mégis nagyon ügyeljünk, hogy a mű minden ága összhangban legyen az összes többi területtel, tökéletes egészet alkotva. Túl gyakran mégis ennek az ellenkezője történik. *Egyetlen ember, aki valamelyik terület felügyeletét kapta, addig növeli felelősségeit, amíg véleménye szerint az ő osztálya áll mindenek fölött.* Amikor ilyen szűklátókörűség üti fel a fejét, ez erős hatással lesz arra, hogy a többiek is ugyanilyen szemszögből nézzék a dolgokat. Az ember természete ilyen, de ez semmi esetre sem Krisztus lelkiülete. Pontosan annyira szorítjuk ki Krisztust a munkából, amennyire ezt a lelkiületet követjük. Önzés veszi rá az embert, hogy

azt képzelje, az a legfontosabb, amit ő művel. Az is önzés, ha a munkás azt képzei, hogy az ő vélekedése a legmegbízhatóbb, s az ő munkamódszere a legkitűnőbb, vagy hogy előjoga lenne bárkinek is a lelkiismeretévé lenni. Ilyen volt Krisztus napjaiban a zsidó vezetők lelkülete. A papok a maguk dicsőítésétől sarkallva olyan merev szabályokat vezettek be, s annyi külsőséget és szertartást, hogy elterelték a nép gondolatait Istenről. Így szem elől veszítették Isten könyörületét és jóságát.”

„Ahogyan az igazság üzenete új területekre érkezik és ott előrehalad, Isten terve az, hogy alapítsunk új központokat. Régebbi intézményeink kiváltsága, sőt kötelessége, hogy részt vegyenek e munkában. Ezeket az intézményeket önfeláldozással alapították, Isten népének önmegtartó ajándékai és Isten szolgálóinak önzetlen fáradozása fejlesztették ki őket. Isten szándéka az, hogy most ők tanúsítsák az önfeláldozásnak ugyanazt a lelkületét, s fáradozzanak ugyanúgy a más területen alakuló központokért. *Az egyénekre és az intézményekre ugyanaz a törvény érvényes: ne legyenek önzők, énközpontúak. Amikor valamely intézmény megerősödött, gyökeret vert, s befolyásra tett szert, nem szabad szüntelenül arra törekednie, hogy jobb körülményeket biztosítson magának.* Minden intézetre – mint minden egyénre is – érvényes ez: azért kaptuk, hogy továbbadhassuk. Isten ad, hogy adhassunk. *Amikor valamelyik intézmény a saját lábára tud állni, segítő kezet kell nyújtania Istennek a rászoruló intézmények megsegítésére.* Lássák el anyagiakkal Isten új területekre küldött szolgálóit. Ahol a munkát jó alapokra helyezték, a hívők tartásuk kötelességüknek, hogy segítsék a rászorulókat. Még nagy áldozatok árán is adják át a saját környezetük-

ben évekkel ezelőtt befektetett összegeket, vagy az összegek egy részét. *Az Úr terve szerint így kell a műnek növekednie.*”

„*Ne gyűjtsék önzőn néhány helyre a rendelkezésre álló javakat, hanem gondoljanak számos más helyre is, ahol intézményeket kell alapítanunk.* Új kórházaink vezetőinek takarékoskodniuk kell, hogy segítsék a világ más részén megalapítandó, hasonló intézményeinket. *Még ha jelentős összegek vannak is a pénztárban, tervezzenek mindig úgy, hogy legyenek tekintettel Isten nagy megművelendő területének a szükségleteire.* Ha öntözés céljából vizet vezetünk egy kertbe, nemcsak egyetlen hely öntözéséről gondoskodunk, nem hagyjuk a kert többi részét szárazon és pusztán. Mégis így végeztük eddig a munkát, alig néhány területen, s a mező nagyobb részét elhanyagoltuk. Meddők maradjanak-e a pusztá helyek? Semmi esetre sem. Hadd folyjon a víz mindenhová, hadd fakasszon örömet és termékenységet!” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII., 112–113., 92–93., 110., 60–61. o., V., 726–727. o.)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Az Isten művének vezetőire és a bizottságok munkájára vonatkozó alapelvek

1

Mi legyen a vezetők és a bizottságok legfőbb törekvése?

Eféz 4,3 | Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békeesség kötelében.

1Pt 5,5 | Hasonlatosképpen ti ifjabbak, engedelmeskedjete a véneknek, mindnyájan pedig egymásnak engedelmeskedve, az alázatosságot öltsetek fel, mert Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ad.

.....
.....
.....

„Néhányan úgy gondolkodnak, hogy miközben az idők végéhez közeledünk, Isten minden egyes gyermeke mindenféle vallási szervezettől független legyen. Engem arra tanított az Úr, hogy művünkben ilyesmi nem létezhet: nem lehet mindenki független. Az ég csillagait törvények uralják, Isten akarata szerinti törvények, amelyek sza-

bályozzák a mozgásukat. *Annak érdekében, hogy az Úr műve egészségesen és biztosan haladhasson, népének szorosán össze kell tartania.*

Vannak, akik keresztényeknek tartják magukat, viselkedésük mégis olyan szeszélyes, olyan görcsös, hogy csak az erős, de idomítatlan lovakéhoz hasonlíthatjuk. Ha az egyik előre húz, a másik hátrafelé, a lovászmester szavára az egyik előre tart, a másik csökönyösen megáll. (...) A helyett, hogy elszigetelnék magukat, egyesüljenek egyetértésben munkatársaikkal. Ha nem így tesznek, akkor tevékenységük rossz irányt vesz. Gyakran éppen ellene dolgoznak annak, amit Isten elvár tőlük, így munkájuk kárba veszett. (...)

Éppen korunkban, amikor Sátán Isten törvényének eltörlésére törekszik az áltudomány felmagasztalása által, ügyeljünk gondosan arra, hogy elkerüljük mindazt, ami gyengítheti hitünket, és szétforgácsolja erőinket. *Mint Isten munkatársai, legyünk összhangban az igazsággal és hittestvéreinkkel! Tanácskozzunk és működjünk együtt.* (...) Az Úr néhány testvérünket különösen megáldotta olyan tapasztalatokkal, amelyek bölcs tanácsadókká teszik őket. Különböző munkájuk végzése során egymás segítségére szorulnak.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 457–458. o.)

Mely testületnek legyen a legnagyobb tekintélye az egyházban Isten népe között? Milyen tekintély álljon még e fölött is?

2

Ap csel 6,2–3 | Annakokáért a tizenkettő *egybegyűjtván a tanítványok sokaságát*, mondta: Nem helyes, hogy mi az Isten

Igjét elhagyjuk és asztalok körül szolgáljunk. *Válasszatok azért, atyámfiai, közületek hét férfit, akiknek jó bizonyáguk van, akik Szentlélekkel és bölcsességgel teljesek, kiket erre a foglalatosságra beállítsunk.*

Mt 18,17 | Ha azokra nem hallgat, mondd meg a *gyülekezetnek*.

Ap csel 4,19 | Péter és János pedig felevén, mondták nékik: Vajon igaz dolog-e Isten előtt reátok hallgatnunk inkább, hogysen Istenre. Ítéljétek meg!

Ap csel 5,29 | Felevén pedig Péter és az apostolok, mondták: Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek.

Gal 1,8 | De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok.

Lk 8,21 | Ő pedig felevén, mondta nékik: Az én anyám és az én atyámfiai ezek, akik az Isten beszédét hallgatják, és megcselekszik azt.

.....

.....

.....

„Sohase tekintsünk egyetlen embert vagy embercsoportot elég bölcsnek és hatalmasnak a munka irányítására, és arra, hogy előírja vagy előírják, milyen elgondolást kell követnünk. De amikor a világtanácsban [a generálkonferenciái ülésszakon] a mű minden területéről összegyűlt testvérek döntést hoznak, akkor ne ragaszkodjunk csökönnyösen egyéni függetlenségünkhöz, egyéni ítélőképességünkhöz. (...) Időnként – amikor a generálkonferencia nevében a munka általános irányításával megbízott emberek

kis csoportja oktalan terveket igyekezett nyélbe ütni, s Isten munkáját korlátok közé szorítani – azt mondtam, hogy a kis csoport képviselte világtanács (generálkonferencia)* hangját nem tekinthetem többé Isten hangjának. *De ezzel nem azt mondtam, hogy ne tiszteljük a világtanács határozatait, amikor az a kijelölt, a mű minden ágát képviselő emberekből áll.* Isten rendelése, hogy amikor a világ minden részéből összegyűlt képviselők a világtanácsban összejönnek, akkor tekintéllyel legyenek felruházva. Néhányan elkövették azt a veszélyes tévedést, hogy *egyetlen embernek vagy egy kis embercsoportnak – értelmüket és ítélőképességüket felmagasztalva – a hatalom és befolyás teljes mértékét tulajdonítják, amelyet Isten az egyházára ruházott,* amikor a világtanácsban Isten munkájának fejlődését tervezik. Amikor *a hatalmat, amelyet Isten az egyházára ruházott,* egy embernek tulajdonítják, s tekintéllyel ruházzák fel, hogy mások helyett ítéljen, akkor megváltoztatják a helyes bibliai elvet. (...) *Bízunk az egyház legmagasabb szervezeti tekintélyére azt, amit egyetlen emberre vagy kis csoportra vagyunk hajlamosak ráruházni.* (...)

Isten nem helyezett semmiféle királyi hatalmat a hetedik napot ünneplő adventista egyházba, az egész testület vagy a mű bármely ága ellenőrzésére. *Nem rendelte el, hogy a vezetés terhe alig néhány ember vállalt nyomja. A felelősség nagyszámú rátermett férfi között oszlik meg.* A gyülekezet tisztviselőinek megválasztásába minden tag beleszól.

* A generálkonferencia végrehajtó bizottságáról van szó, a generálkonferenciai ülésszakon megválasztott főtisztviselők testületéről, amelyet szintén generálkonferenciának szokás nevezni, noha ez a név (magyarul: általános konferencia) eredetileg az ülésszakra, az ott összejött küldöttek vagy képviselők testületére vonatkozik.

A gyülekezet választja – küldöttein keresztül – a területi bizottság tisztviselőit. A területi értekezletek küldöttei választják az egyházszerkezeti egység (unió) bizottságának tisztviselőit, s az egyházszerkezeti egység értekezletének küldöttei választják az általános értekezlet (világtanács) tisztviselőit. Ennek az elrendezésnek az értelmében minden testület, minden intézmény, minden gyülekezet és minden egyén – közvetve vagy küldötteken át – hallatja szavát a választásokon, azok megválasztásában, akik a generálkonferencia fő felelősségeit viselik. (...)

Az Ige a legnagyobb tekintély. (...) Isten szavát minden emberi törvényadás felett valónak kell elismernünk. *Az »így szól az Úr« nem állhat mögötte annak, hogy »így szól a gyülekezet«, vagy »így szól a földi hatalom«.* (...)

[Az apostoli zsinaton, vö. Ap csel 15. fej.] jelen voltak a jeruzsálemi vének és az antiókhiai küldöttek, végül a legbefolyásosabb gyülekezetek képviselői. A gyűlés az Isten által megvilágosított határozat alapján és az Isten akarata szerint alapított gyülekezethez méltóan járt el. Tanácskozásuk eredményeként mindnyájan belátták, hogy Isten maga döntötte el a kérdést, amikor a Szentleket a pogányokra is kiárasztotta. *Így világossá vált előttük, hogy nekik is kötelességük a Szentlélek vezetését követni. A keresztények összessége nem kapott felszólítást arra, hogy ezt a kérdést szavazással döntse el.* (...)

Sem a tudósok véleménye, sem a tudomány következtetései, *sem az egyháztanácsok hitvallásai vagy döntései, (...) sem a többség szava, sem egyik, sem összességük nem bizonyíték a vallásos hit bármely pontja mellett vagy ellen. Mielőtt bármilyen hittételt vagy szabályt elfogadnánk, támogatására, illetve igazolására kívánjuk meg az »így szól*

az Úr» bizonyítékot. (...) Krisztus előre látta, hogy a tekintéllyel való visszaélés – ahogyan a farizeusoknál és írástudóknál szokás volt – nem szűnik meg a zsidók szétszóródása után sem. Profétai szemmel a jövőbe tekintve az emberi hatalomnak és tekintélynek olyan felmagasztalását látta, amely a lelkiismeretet is feltétlenül uralta, ami pedig az egyháznak minden korszakában rettenetes átkot jelentett. Félelmetes vádjait a farizeusok és írástudók ellen, s a népnek szóló figyelmeztetéseit, hogy ne kövessék vak vezetőiket, a jövendő nemzedékek intelmére jegyezték fel.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, IX., 260–261. o.; VIII., 236–238. o.; *Az apostolok története*, A templom kapujában, Zsidó és pogány c. fejj.; *A nagy küzdelem*, A Szentírás védőpajzs c. fejj., 412–413. o.)

Kik vezessék Isten művét (összhangban az előbbiekkal) egy-egy területen, és milyen szellemben?

3

1Kor 4,2 | Ami pedig egyébiránt a sáfároknak megkívántatik, az, hogy mindegyik hívnek találtassék.

Mt 20,25–28 | Jézus pedig előszólítván őket, mondta: Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. De ne így legyen közöttetek, hanem aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az életét váltságul sokakért.

.....

.....

„Az Isten művével való kapcsolat nagy felelősséggel jár. Minél fontosabb a bizalmi tisztség, annál nagyobb ez a felelősség. *Valóban alázatos és őszinte legyen az az ember, aki ilyen tisztséget tölt be!* Mennyire féljen, milyen gondosan ügyeljen arra, hogy a dicséret és a hála Istent illesse! (...)

Minden országban bízunk meg valakit az ügy általános érdekeinek képviselésével. Nem szükséges, hogy prédikátor vagy diplomáciai képességekkel rendelkező (policyman) legyen. Önzetlen ember legyen, aki szereti, tiszteli és féli Istenét. Egész idejét az ügynek szentelje. Önzetlenül tervezzon Isten félelmében. *Legyen annak az országnak a fő ügyvivője, és álljon kapcsolatban a legjobb embereinkből álló tanáccsal,* hogy együtt tanácskozzanak és intézzék az ügyeket határaikon belül. (...)

Ez [a testület] legyen az irányító és ellenőrző erő. Olyan képviselőkből álljon, akik felelősségteljes tisztségeket töltenek be oktatási érdekeltségeinknél, szanatóriumainkban, *akik benne dolgoznak, benne élnek intézményeinkben,* állandóan munkálkodva. (...)

Szűk látókörű emberek, akik csak az asztal körül szolgáltak, akiknek nincs áttekintésük, *nem alkalmasak arra, hogy a művet igazgassák.* (...)

Isten azt akarja, hogy (...) értekezleteinkre választott küldöttek jöjjenek össze. Ezek az emberek legyenek kipróbáltak, beváltak és megbízhatóak. *Az értekezletek küldötteinek kiválasztása fontos ügy.* Ők fektetik le a mű fejlesztésének terveit, ezért értelmes embereknek kell lenniük, akik látják az összefüggést az ok és az okozat között.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 289., 322. o.; *Spalding–Magan Collection*, 163. o.; *Bizonyágtételek*, IX., 262. o.)

Milyen tulajdonságaik legyenek a területi vezetőknek, intézményvezetőknek, gyülekezetvezetőknek? Megválasztásuk előtt kell-e rendelkezniük a bemutatott tulajdonságokkal, vagy abban bízunk, hogy megválasztásuk nyomán lesznek alkalmassá feladatukra? Miért fontos komolyan segítségül hívnunk Istent egy-egy választásnál?

2Móz 18,17–21 | Mózes ipa pedig mondta néki (...): Szemelj ki magad az egész nép közül *derék, istenfélő férfiakat, igazságos férfiakat, akik gyűlölik a haszonlesést*, és tedd őket közöttük előljárókká, ezredesekké, századosokká, ötvenedesekké és tizedesekké.

1Tim 3,1–13 | Igaz ez a beszéd. (...) Szükséges, hogy a püspök *feddhetetlen legyen, egyfeleségű férfiú, józan, mértékletes, illedelmes, vendégszerető, a tanításra alkalmas*. Nem borozó, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó, hanem *szelíd, versengéstől ment, nem pénzsóvárgó, ki a maga házát jól igazgatja*, gyermekeit engedelmességben tartja, minden tisztességgel. (Mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mi módon visel gondot az Isten egyházára?) *Ne legyen új ember*, nehogy felfuvalkodván, az ördög kárhozatába essék. *Szükséges pedig, hogy jó bizonyossága is legyen a kívülválóktól.* (...) Hasonlóképpen a diakónusok *tisztességesek legyenek, nem kétnyelvűek*, nem sok borivásba merültek, nem rút nyereségre vágyók, *kiknél megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel. És ezek is először megpróbáltassanak*, azután szolgáljanak, ha feddhetetlenek. Feleségeik hasonlóképpen tisztességesek, nem patvarkodók, józanok, mindenben hívek legyenek. A diakónusok egyfeleségű férfiak legyenek, akik gyermekeiket és tulajdon házaikat jól igazgatják. Mert akik jól szolgálnak, szép tisztességet szereznek maguknak, és sok bizodalmat a Jézus Krisztusban való hitben.

Tit 1,5–9 | Avégett hagytalak téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, amiképpen én néked meghagytam. Ha van feddhetetlen, egyfeleségű férfiú, akinek hívő, nem kicsapongással vádolt avagy engedetlen gyermekei vannak. *Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint Isten sáfára, nem akaratos, nem haragos, nem részeges, nem verekedő, nem rút nyereszkedő, hanem vendégszerető, jönak kedvelője, mértékletes, igaz, tiszta, magatűrtető, aki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát,* hogy inthessen az egészséges tudománnyal és meggyőzhesse az ellenkezőket.

2Móz 4,10–12 | És mondta Mózes az Úrnak: Kérlek, Uram, nem vagyok én ékesszóló sem tegnaptól, sem tegnapelőttől fogva, sem azóta, hogy szólottál a te szolgáloddal, mert én nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok. Az Úr pedig mondta néki: Ki adott szájat az embernek? Avagy ki tesz némává vagy siketté, látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr? Most hát eredj, és én leszek a te száddal, és megtanítlak téged arra, amit beszélned kell.

Ap csel 1,15.21–25 | Azokban a napokban felkelvén Péter a tanítványok között, mondta (volt pedig ott együtt mintegy száz-húsz főnyi sokaság) (...): Szükség azért, hogy azok közül a férfiak közül, akik velünk együtt jártak... egy az Ő feltámadásának bizonyosága legyen mivelünk egyetemben. Állítottak azért elő kettőt, Józsefet, kit Barsabásnak hívtak, kinek mellékneve Justus volt, és Mátyást. És imádkozván mondták: *Te Uram, ki mindeneknek szívét ismered, mutasd meg a kettő közül egyiket, akit kiválasztottál,* hogy elnyerje az osztályrészét e szolgálatnak és apostolságnak...

.....

.....

„Mindazok, akiket Isten gondviselése felelősségteljes állásokba helyezett, szenteljék idejüket és erejüket azoknak a fontos ügyeknek, amelyek bölcsességet és lelki nagyságot igényelnek. Istennek nem az a terve, hogy az ilyen vezetőktől kívánja a csekélyebb jelentőségű ügyek intézését, melyeket mások is tökéletesen rendezhetnek. (...) Amikor Mózes a hetven vént kiválasztotta, hogy vele a vezetés felelősségét megosszák, nagyon gondosan járt el. Méltó férfiakat választott, *akik tiszta életűek, egészséges ítélőképességű és tapasztalt emberek voltak*. Midőn felavatta ezeket a véneket, felsorolta előttük azokat a tulajdonságokat, amelyek őket a gyülekezet bölcs vezetésére képesítik. »Hallgassátok ki atyátokfiat, s ítéljetek igazságosan mindenkit, az ő atyafiaival és jövevényeivel egyben« – mondta Mózes. »Ne legyetek személyválogatók az ítéletben, kicsinyt úgy, mint nagyot, hallgassatok ki, ne féljetek senkitől, mert az ítélet az Istené...« A vezetőknek az újszövetség hívó gyülekezeteiben is az életszentség ugyanazon elveit kell követniük, amelyek Isten népének vezetőit Mózes és Dávid napjaiban irányították. Az ügyek rendezésénél az összes gyülekezetben, valamint a megfelelő tisztviselők kinevezésénél *az apostolok az ószövetségben megkövetelt magas erkölcsi színvonalat alkalmazták mértékegységül* (5Móz 1,16–17). (...)

Az apostolok cselekedetei 1. fejezetében is utasításokat találunk azok kiválasztására vonatkozóan, akik a gyülekezetben a felelősséget hordozzák. (...) Ezekből a szövegekből tudhatjuk, hogy *az Úr bizonyos állások betöltésére*

bizonyos embereket tartogat. Isten megtanítja népét megdólgatni és bölcsen kiválasztani olyan személyeket, akik nem árulják el a szent bizalmat. *Ha Krisztus idején a hívőknek megfontoltan kellett kiválasztaniuk a felelős állásokra a vezetőket, akkor nekünk is, akik most élünk, bizonyára nagy körültekintéssel kell cselekednünk. Isten elé kell vinnünk minden ügyet, s buzgó imával kérnünk, hogy válasszon Ő.*

A menny Ura tapasztalt embereket választ ügye felelőségének hordozására. (...) Akiket Isten munkájában terhek viselésére választunk, azok ne legyenek megdólgatlanok, elbizakodottak vagy önzőek. Példájuk vagy befolyásuk sohasem erősítse a gonoszt. (...) Isten munkájának egyre szentebbé kell válnia népünk szemében. (...) *Az egész munka jóléte azoknak a hűségétől függ, akiket megbízunk, hogy a gyülekezetekben Isten akaratát hajtsák végre.* Olyanokat kell vezető állásokba helyezni, akik növekedő lelki életet értek el. (...) Hallgassanak Krisztus hangjára, s engedelmeskedjenek szavainak! (...)

Intézményeinkben senki ne viseljen felelős tisztséget, aki nem tartja fontosnak, hogy hűszíve vagy köszíve van-e. Vannak, akik azt hiszik, hogy Isten igazságszolgáltatását szemléltetik, ám nem képviselik gyengédségét, nagy szeretét, amellyel minket szeret. (...)

Sokan, mihelyt szent bizalmi tisztségeket foglalnak el, nagy embereknek tekintik magukat. Ha pedig e gondolatnak helyt adnak, az nyomban véget vet a mennyi világgosságnak utáni vágyuknak, pedig ez az egyetlen, ami az embert valóban nagyvá teszi. Akik így tekintik a dolgokat, kiirtják önmagukból a nagyság minden lehetőségét, mert az igazság napja nem világítja meg őket. (...)

Az alázat völgyében, ahol az ember Istentől függ, hogy tanítsa és vezesse minden lépését, viszonylagos biztonságban vagyunk. De *mindenki, aki élő kapcsolatban van Istennel, imádkozzon azokért, akik felelősségteljes tisztségeket töltenek be*, azokért, akik fennkölt magaslatokon állnak, és azokért, akiknek magas tisztségük miatt nagy bölcsességgel kell rendelkezniük. Ha nem érzik, hogy az emberinél sokkal erősebb karra van szükségük, amelyre támaszkodjanak, ha nem Istenben bíznak, akkor eltorzul a látásuk, és elesnek. (...)

Magatartásuk feletteseikkel, beosztottaikkal, vagy a velük egyenrangúakkal szemben igazolta-e, hogy Isten félelme él bennük? (...) *Aki teljes tudatában él annak, hogy Jézus Krisztus szolgálatában áll, megalázza magát Isten előtt, hogy önmaga szinte megsemmisüljön, és Isten legyen számára minden mindenebben. Az ilyen ember Krisztus munkatársa, alkalmas a területi elnökségre.* Ha körültekintőnek bizonyul, ha tapasztalatai és képességei alapján alkalmas a tisztségre, akkor a gyülekezetek az ilyen emberben bízhatnak, tehát támogassák. Az ilyen ember sohasem érzi képesnek magát arra, hogy Isten állandóan áradó kegyelme nélkül vezesse a művet, vagy annak akár csak egy területét is. Nem törekszik arra, hogy önmaga végezze a munkát és vállalja a felelősséget. Bölcs belátással másokban is felfedezi a tehetségeket, segíti őket, miközben ők is megosztják, hordozzák terheit. (...)

A hirtelenkedő természetű, nyers, uralomvágyó lelkület is azt mutatja, hogy az illető nem alkalmas bizalmi tisztségek betöltésére, ahol Isten örökségét illető fontos kérdésekben kell határozni. (...) Ha mégis vállalkozik emberek vezetésére, csak kárt és bajt okoz, mert nincs kellő tapintata,

gyengéd érzései, amelyek Krisztus kegyelmének gyümölcsei. (...) Akik ilyen helytelenül képviselik Krisztust, azok a műre is rossz befolyást gyakorolnak. Ugyanis hasonló eljárásra bátorítják a velük összeköttetésben állókat. (...) Az általuk okozott lelki kár szinte felmérhetetlen. Az Úr művében csak azok maradjanak és töltsenek be bizalmi tisztségeket, akik *bizonyságát adták, hogy az igazság megszentelte szívüket*. (...) Testvéreim! Kezeljétek az embereket emberként, nem pedig tetszésetekre bízott szolgálóként. Aki nyers, hatalmaskodó lelkületű, legyen inkább juhok pásztora, mint Mózes volt, s tanulja meg, hogy mit jelent jó pásztornak lenni. (...)

Saul után *Isten saját »szíve szerint való embert« hívott a trónra, nem olyat, akinek hibátlan a jelleme, de olyat, aki nem önmagában bízott, hanem Istenre támaszkodott és elfogadta Lelke vezetését, s ha vétkezett, elfogadta a fedést és az intést*. (...)

Soha ne feledjék el, hogy *az állás nem változtatja meg a jellemet*, s nem teszi csálhatatlanná az embert. (...) *A hivatal sohasem kölcsönöz szentséget és jellembeli kiválóságot*. (...) Ezt a kérdést kell alázatosan felvetni mindenkinek: »Képes vagyok-e erre a munkára? Megtanultam-e megőrizni az Úr útját, igazságot és törvényt tévén?« Az Üdvözítő földi példáját kaptuk, hogy ne járjunk a saját erőnkben bízva, hanem tartsuk magunkat – amint Salamon kifejezte – kicsiny gyermeknek.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A hét diakónus c. fejj., 74–76. o.; *Bizonyságtételek*, IX., 263–265., 282–283. o.; *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 355., 293., 327., 270–274. o.; *Spalding–Magan Collection*, 249. o.; *Pátriárkák és próféták*, 673., 703–704. o.)

A jellembeli alkalmasság megléte tehát már a megválasztáskor szükséges, illetve ez feltétele kell hogy legyen a megválasztásnak. Ami a képességeket illeti, itt viszont számítani lehet Isten kegyelmére: Isten felfokozza azok természetes adottságait, és megáldja erőfeszítéseiket, akik alázattal és teljes szívvel szolgálatára szentelik magukat. Akik Isten kegyelmében bízva és az Ő hívása alapján fogadnak el olyan megbízatást, amelyre – Mózeshez hasonlóan – egyáltalán nem tartják magukat alkalmasnak, azokat az Úr nevelni és segíteni fogja, hogy megfelelhessenek feladatuknak.

„Az isteni parancs Mózeset olyan lelkiállapotban találta, amelyben már mentes volt minden önhittségtől, s meg gondolt, sőt félnék volt. Áthatotta a félelem, hogy képtelen lesz Isten szavait méltóképpen átadni Izráelnek. De miután elfogadta a megbízatást, teljes szívvel látott munkához, teljesen az Úrban bízva. Küldetésének magasztos volta megelevenítette szellemi képességeit. Isten megáldotta Mózes készséges engedelmességét, ékesszólóvá, bizakodóvá és higgadtá tette, alkalmassá a legnagyobb megbízatásra, amelyet ember valaha kapott. Legyen példa előttünk is arra, hogy mit tesz Isten azok jellemének megerősítésére, akik tökéletesen bíznak Őbenne, és maradéktalanul engedelmeskednek parancsainak.

Az ember erőt és rátermettséget nyer, amikor elfogadja a felelősséggel járó feladatokat, amelyeket Isten ruház rá, és teljes erejével igyekszik azokat teljesíteni. Bármily szerény legyen is a tisztsege, vagy korlátozottak a képességei, az az ember ér el igazi nagyságot, aki Isten erejében bízva hűségesen törekszik a munka elvégzésére. Ha Mózes saját erejére és bölcsességére támaszkodott volna, és mohón fogadja

a nagy felelősséget, ezzel alkalmatlanságát bizonyította volna. Az a tény, hogy az ember érzi saját gyengeségét, bizonyítéka annak, hogy tudatában van a rábízott munka horderejének, és Istentől kér majd tanácsot és erőt.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 263. o.)

5

Miért adta az Úr ismét azt a tanácsot, hogy ne egyes vezetők döntsenek a művét érintő ügyekben, hanem istenfélő, tapasztalt hívőkből álló bizottságok? Milyen körülmények és lelki ismeretesség jellemezze a tanácskozásokat?

Péld 20,18 | A gondolatok tanácskozással erősek, és bölcs vezetéssel folytass hadakozást.

Péld 24,6 | Mert az eszes tanácsokkal viselhetsz hadat hasznodra, és a megmaradás a tanácsosok sokasága által van.

Eféz 5,10.17 | Meggondolván, mi legyen kedves az Úrnak. (...) Megértésétek, mi legyen az Úr akarata.

.....

.....

.....

„Senki se érezze úgy, hogy minden tőle függ, mindent ő végez. Bármennyire tapasztalt és tehetséges legyen is, *mások tehetségére, képességeire is szükség van, azért, hogy egymást kiegészítsék.* (...) Különböző képességű, lelkületű emberekre van szükség. (...) A legnagyobb munka vár ránk. A hasznavehetőségünket fenyegető egyik legnagyobb veszély, ha terveinket, véleményünket, munkánkat

túl sokra becsüljük, és hittestvéreinktől függetlenül cselekszünk. »Tanácskozzatok!« – hangzott az angyal szava újból és újból. Sátán befolyásolhatja egy ember gondolatvilágát, hogy rossz irányba vezesse a dolgokat; sikert érhet el kettővel is, akik az ügyet ugyanúgy látják. *Ám többek együttes tanácskozása nagyobb biztonságot nyújt* Sátán cselvetéseivel szemben. Minden tervet több oldalról vizsgálhatnak, tekinthetnek át, minden javaslatot gondosabban tanulmányozhatnak, tehát a vállalkozás megvalósítását kevésbé fenyegeti a kudarc, és kevesebb vereség éri művünket. Egységben az erő, széthúzásban a gyengeség és vereség. (...)

Senki ne próbálja saját ambiciózus terveit kivitelezni anélkül, hogy ne tárná fel testvérei előtt, és ne kérne tanácsot, hogyan lehetne a munkát továbbvinni. (...)

A mű előbbrevitelét célzó tanácsüléseken ne egyéni hatalmi szó legyen a döntő, azaz egy hang az összes nevében – kivéve, ha mindannyian felismerik, hogy az adott tanács helyes. A módszerek és tervek gondosan mérlegelendők, hogy mindannyian megérthessék, s eldönthessék, melyiket alkalmazzuk missziómunkánkban az előttünk megnyílt területen. (...)

Az egyházterületeken *nem szabad sietve elfogadni a javaslatokat* anélkül, hogy a testvéreknek időt adnánk, hogy gondosan mérlegelhessék a kérdést. Mivel a területi titkár javasolt valamely tervet, olykor szükségtelennek tartják, hogy megkérdézzék az Urat. Javaslatokat fogadnak el így, amelyek nem szolgálgják a hívők lelki jólétét, s amelyek sokkal nagyobb területre hatnak ki, mint első pillantásra látszik. Az ilyen javaslatok nem Isten rendje szerint valóak. Sok, nagyon sok ügyet felvetettek és szavazással elfogadtattak, amelyek sokkal fontosabbak voltak, mint

feltételezték, sokkal többet öleltek fel, mint amihez a szavazók hajlandók lettek volna hozzájárulni, ha idejük lett volna megfontolni a kérdés minden oldalát. (...)

A munka fejlesztéséről tanácskozva ne gyakoroljon ellenőrző hatalmat senki. (...) Gondosan vegyék fontolóra a javasolt módszereket, hogy minden testvér felmérhesse azok előnyeit és hátrányait, és döntsenek, melyiket kell követni.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 222. o.; *Spalding–Magan Collection*, 334. o.; *Bizonyságtételek*, IX., 278. o., VII., 170. o.)

Csodálatos példa számunkra, hitbeli utódok számára az ún. szombatkonferenciákról szóló feljegyzés, amikor úttörőink mintegy bizottsági munkával (30–50-en voltak jelen ezeken az alkalmakon 1848-ban, összesen hat ízben) törekedtek arra, hogy a hitpontokat illetően egységre jussanak. Nyilvánvaló, hogy az Isten ügyét érintő bármely más kérdésben is lehetséges, illetve szükséges hasonló szellemben tanácskozni. Ellen G. White visszaemlékezését idézzük:

„Aggódó lélekkel jöttünk össze, s imádkoztunk, hogy hitben és tantételekben egységre jussunk. Tudtuk, hogy Krisztus oszthatatlan. Minden esetben egy-egy pontot vizsgáltunk meg. Tisztelettel vettük kezünkbe és nyitottuk fel a Szentírást. Gyakran böjtöltünk, hogy az igazságot jobban megérthessük. Ha egy pontot nem értettünk, komoly ima után megtárgyaltuk, s mindenki szabadon elmondta véleményét, majd ismét imában borultunk Isten színe elé, s komolyan könyörögtünk az egységért, hogy egyek lehessünk, ahogyan Krisztus és az Atya egy. Gyakran sírva imádkoztunk. (...) Mindannyiunk szíve-lelke egy volt.

A legkomolyabban törekedtünk arra, hogy a Szentírást el ne fordítsuk. Nem akartuk, hogy az Írás alkalmazkodjon emberi véleményhez. Arra is törekedtünk, hogy amennyire lehet, csökkentsük a nézeteltéréseket, nem foglalkoztunk a kevésbé fontos véleménykülönbségekkel. Minden egyes lélek legfőbb vágya volt, hogy a testvéri közösség megfelelően Krisztus imájának: hogy tanítványai egyek legyenek, amint Ő és az Atya egy.

Néha egy-két testvér csökönnyösen ellenállt az eléjük tárt meglátásnak, s utat engedtek feltörő érzelmeiknek, ám ha ez a lelkiület mutatkozott, tanulmányunkat megszakítottuk, összejövetelünket elnapoltuk annak érdekében, hogy mindenkinek alkalma legyen imában elmélyülni, s így járulni újból Isten elé. Mindenki tanulmányozhassa egymágában a nézeteltérést, a különbséget, miután mennyei világoságért esedezett. Barátságunkról biztosítva egymást tértünk haza, hogy mielőbb ismét összejöjjünk az Írás további kutatására. Isten ereje néhányszor feltűnően megnyugodott rajtunk, s amikor az igazság világosan feltárult előttünk, együtt sírtunk és ujjongtunk. Szerettük Jézust, szerettük egymást.” (*Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 6–7. o.)

Milyen legyen a bizottsági üléseken a légkör, a hangnem és a beszédstílus?

6

Eféz 5,21 | Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében.

Fil 1,27 | A Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat.

Ezék 44,23 | Az én népemet tanítsák, hogy mi a különbség a szent és a közönséges között, a tisztátalan és a tiszta között való különbséget ismertessék meg velük.

1Pt 4,7 | Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok.

.....
.....
.....

„Akik bizottsági ülésen vesznek részt, *ne feledjék, hogy Istennel üléseznek*, s Ő bízza rájuk a munkát. Tisztelettel és megszentelt szívvel gyűljenek egybe. (...) Minden tettük azt tükrözze, hogy a munka fejlesztésével kapcsolatban Isten akaratát kívánják megérteni. *Egy percet se pazaroljanak üres beszélgetésre*, mert az Úr dolgát komolyan, tökéletesen kell végezniük. Ha a bizottság néhány tagja hanyag és tiszteletlen, jusson eszükbe, hogy olyan tanú jelenlétében vannak, aki minden tettet mérlegre tesz. Tudtomra adták, hogy a bizottsági ülések nem mindig kedvesek Isten előtt. Néhányan hideg, kemény, bíráló és szeretetlen lelkülettel érkeznek a gyűlésre. Nagy kárt okoznak, mert a gonosz jelenléte kíséri és a rossz oldalon fogva tartja őket. Közönyük a szóban forgó elképzelések iránt gyakran tanácsatlanságot idéz elő, halogatja a szükséges határozatokat. *Mielőtt a testvérek az igazgatósági vagy bizottsági ülésre összejönne, mindenki jelenjék meg Isten előtt*, kutassa gondosan szívét, s vizsgálja meg indítékait. Imádkozzatok, hogy az Úr felfedje magát előttetek, nehogy balga módon bíráljatok s vessetek el javaslatokat. (...) Írja szívébe e sza-

vakat mindenki, aki bizottsági üléseken vesz részt: »Tetteim indítóokaival Istennek kell elszámolnom.« Legyen imájuk a zsoltáráró könyörgése: »Tégy Uram, závárt az én számra, őriztesd az én ajkaim nyílását. Ne engedd szívemet rosszra hajlani!« (Zsolt 141,3–4) (...)

Isten Lelke tanácsadásra késztet, testvéreim: egyesüljeteK egymással a munkában! SzeresséteK egymást mint hittestvéreK, legyetek elnézőek, udvariasak és őszinték egymáshoz! Nyomjátok el a felsőbbtség érzetét munkatársaitokkal szemben, mert bennük kisebbrendűségi érzést okoz, hogy nem tudnak veleteK lépést tartani. Senki se érezze úgy, hogy minden tőle függ, mindent ő végez. Bármennyire tapasztalt és tehetséges legyen is, *mások tehetségére, képességeire is szükség van, azért, hogy egymást kiegészítsék.* (...) Különböző képességű, lelkületű emberekre van szükség. (...)

A bizalmi állásokat betöltőknek naponta olyan határozatokat kell hozniuk, amelyektől nagyon fontos események függnék. Gyakran sürgős döntéseket hoznak, s erre csak a szigorúan mértékletes ember képes. Ha testi, szellemi erőinkkel helyesen bánunk, akkor értelmünk megerősödik. Ha a megterhelést nem visszük túlzásba, akkor értelmünk minden igénybevétellel új lendületre tesz szert. (...)

Sokszor okoz emésztési zavarokat a túl sok evés, vagy a sokféle étel fogyasztása. (...) Valaki feltehetné a kérdést: Mi köze ennek a bizottsági üléshez? Nagyon is sok! *A helytelen étkezés hatását a bizottsági ülésekre is magukkal hozzák.* A gyomor állapota kihat az agyra, az elrontott gyomor leromlott, bizonytalan elmeállapotot okoz, s gyakran csökönýössé tesz téves vélemények fenntartásában. (...) A gondos tanulmányozást igénylő kérdésekről kevésse

gondolkodnak el, s elkapkodva hoznak meg fontos döntéseket. Gyakran, amikor egyöntetűen kellene támogatni valamit, a határozott helytelenítés teljesen megváltoztatja a gyűlésen uralkodó légkört. Ezeket a következményeket újra meg újra bemutatták nekem. Utasítottak, hogy így szóljak testvéreimhez: A mértéktelen evéssel gátoljátok magatokat abban, hogy tisztán lássátok a különbséget szent és közönséges között. (...)

Nincs jogunk túlhajszolni magunkat, visszaélni akár szellemi, akár testi erőnkkel, hogy könnyen fellobbanjunk, s olyan szavakat szóljunk, amelyek szégyent hoznak Istenre. Isten azt kívánja, hogy mindig nyugodtak és türelmesek legyünk. Bármit tesznek is mások, nekünk Krisztust kell képviselnünk, és úgy kell cselekednünk, ahogyan Ő tenne hasonló helyzetben.” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek*, VII., 169–170., 130. o.; *Bizonyosságtételek a prédikátoroknak*, 261–262. o.)

*Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.
– Hozzájárulás a rászorulóknak anyagi vagy természetbeni támogatásához.*

A tized és az adományok rendeltetése

Hogyan hangzik az alapvető útmutatás a tized rendeltetéséről?

1

4Móz 18,21 | Ímé a Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izráelben, az ő szolgálatukért való osztályrész ez, amellyel teljesítik a gyülekezet sátorának szolgálatát.

Mal 3,10 | Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok rátok áldást bőségesen.

1Kor 9,13–14 | Nem tudjátok-é, hogy akik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből élnek, és akik az oltár körül forgolódnak, az oltárral együtt veszik el részüket? Ekképpen rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek.

Mal 3,8.10 | Avagy az ember csalhatja-é az Istent? Ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldoznivalóval. (...) Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregek Ura...

.....
.....
.....

A tized rendeltetése: a szüntelenül előrehaladó és mindjobban kiterjedő evangéliumhirdetés fenntartása, valamint megfelelő számú, illetve mind nagyobb számú munkás biztosítása ehhez.

„Isten külön utasításokat adott a tized felhasználásáról. Nem terve az, hogy az anyagiak hiánya megnyomorítsa munkáját. (...) Nagyon világossá tette kötelességünket. *Azt a részt, amelyet Isten magának tart fenn, ne fordítsuk semmilyen más célra, csak arra, amit Ő meghatározott.* Senki ne tekintse jogának visszatartani a tizedet, hogy saját elgondolása szerint használja fel. (...) Isten azt kívánja, hogy intézői pontosan kövessék útmutatásait. Ne akadályozzák Úr terveit azzal, hogy valamely ajándékot vagy áldozatot akkor és úgy használnak fel, ahogyan emberi eszközök jónak látják. Nagyon rossz módszer az, ha emberek igyekeznek »javítani« Isten tervén. (...)

Az Úr közölte Mózesrel Izráelnek szánt utasításait: »Parancsold meg Izráel fiainak, hogy hozzanak zúzott bogyból készült tiszta olajat a mécsekbe, hogy a mécsek állandóan égjenek.« (2Móz 27,20) Ennek szüntelen adakozásnak kellett lennie, hogy Isten házat megfelelően ellássák a szolgálathoz szükséges eszközökkel. Isten népe ma se feledje, hogy az istentisztelet háza az Úr tulajdona, s arról lelkiismeretes pontossággal gondoskodnunk kell. De az ehhez szükséges összeget ne a tizedből vegyük el. (...)

Nagy hibát követünk el, ha elvonjuk a tizedet rendeltetési céljától: az igehirdetők eltartásától. *Száz jól kiképzett lelkésznek kellene lennie ott, ahol ma csak egyetlenegy tevékenykedik. A tized szent, az Úr magának tartja azt fenn. Be kell hoznunk kincstárába, s az evangélium munkásainak eltartására fordítanunk.* (...) Olvassátok el figyelmesen Malakiás könyve 3. fejezetét, s lássátok meg, mit mond az Úr a tizedről. *Ha hűségesen befizetitek a tizedet az Úr kincstárába, több munkást buzdítotok a munkába lépésre.* (...) Ne kössük meg tovább a mű kerekét azzal, hogy más csatornába tereljük a tizedet, ahelyett, hogy ott hagynánk, ahová az Úr rendelte. *Gondoskodnunk kell más területekről is, el kell tartanunk ezeket, de nem a tizedből.* Isten nem változott meg. A tizedet még mindig a lelkészek eltartására kell felhasználnunk. *Az új területek megnyitása hatékonyabb lelkészi kart kíván, mint amilyenel rendelkezünk, s ehhez pénzre van szükség.* (...)

Isten egyértelmű utasítást adott arra vonatkozóan, hogy a tizedből kellene támogatni azokat, akik iskoláinkban szolgálnak, Isten Igéjét tanítják, az Írásokat magyarázzák és Isten dolgaira nevelik a tanulókat. Ezt az utasítást régen kaptam, és a közelmúltban újra és újra megismétlődött. Néhány hónapja azonban teljesen egyértelmű kijelentést kaptam ezzel kapcsolatban. (...)

Iskoláinkban a legtehetségesebb igehirdetőknek a Bibliát kell tanítaniuk. Ismerjék alaposan a Szentírást, éljenek mély lelki életet, s *fizessük őket a tizedből.* Isten terve az, hogy minden intézményünk eszközzé váljék olyan munkások nevelésére és fejlődésük elősegítésére, akikkel Isten nem vall szégyent, akiket képzett hittérítőként küldhetünk ki a Mester szolgálatára. (...)

A tized azokat illeti, akik az Ige szolgálatában vagy hittételek tanításában munkálkodnak, akár férfiak, akár nők.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IX., 247–251. o., VI., 134–135. o.; *Spalding–Magan Collection*, 151. o.; *Evangelizálás*, 229. o.)

2

Milyen felhívások szólnak hozzánk a tizedadáson felüli önkéntes adakozásról és áldozatokról?

Péld 3,9 | Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengéjéből.

2Móz 25,1–2 | Szólt az Úr Mózeshez, mondván: Szólj az Izráel fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat; minden embertől, akit szíve hajt arra, szedjete nékem ajándékokat.

5Móz 16,16–17 | Minden esztendőben háromszor jelenjen meg közüled minden férfiú az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt. A kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén, és a sátorok ünnepén. De üres kézzel senki se jelenjen meg az Úr előtt! Ki-ki az ő képessége szerint adjon, az Úrnak, a te Istenednek áldása szerint, amelyet ad néked.

1Krón 29,1/a.3.9 | Azután monda Dávid király az egész gyülekezetnek: ...mivel nagy kedvem van az én Istenem házához, ami kincsem, aranyam és ezüstöm van, odaadom az én Istenem házának szükségletére, azok mellett, amelyeket szereztem a szent ház számára. (...) És örvendezett a sokaság, hogy szabad akaratukból adtak, mert tiszta szívükből adakoztak az Úrnak. Dávid király is nagy örömmel örvendezett.

2Kor 9,7,11–12 | Ki-ki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból vagy kényteleniségből, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten. (...) Hogy mindenben meggazdagodjatok a teljes jó-

szívűségre, amely általunk hálaadást szerez az Istennek. Mert e tisztnek szolgálata nemcsak a szentek szükségét elégíti ki, hanem sok hálaadással bőséges az Isten előtt.

2Kor 8,12–13 | Mert ha a készség megvan, aszerint kedves az, amiye kinek-kinek van, és nem aszerint, amiye nincs. Mert nem úgy, hogy másoknak könnyebbségük, néktek pedig nyomorúságtok legyen...

.....

.....

.....

„Az ószövetségi üdvrendben (...) aratáskor, szüretkor a mező első termését – a gabonát, a szőlőt, az olajat – az Úrnak kellett szentelni áldozatul. A tallózást és a mezők sarkait a szegényeknek hagyták meg. (...) A juhokról lenyírt első gyapjat, az elsőnek kicsépelte búzát az Úrnak kellett ajánlaniuk. Az Úr megparancsolta Izráel gyermekeinek, hogy amikor lakomát tartanak, hívják meg a szegényeket, az özvegyeket, az árvákat és idegeneket. (...) *A jótékonyágnak ezzel a rendszerével mindig szemük előtt volt, hogy kegyelmes Mesterük a tényleges tulajdonosa mezőiknek, nyájaiknak és csordáiknak, hogy a menny Istene küldi nekik a napfényt, esőt a vetésre, az aratáshoz, s hogy minden, amijük volt, az Ő teremése.* Minden az Úré volt, s Ő vagyonkezelőivé tette Izráel gyermekeit.

A zsidók bőkezűsége, amikor a szent sátor emelték és amikor a templomot építették, az adakozásnak azt a lelkületét szemlélteti, amelyet *a keresztények egyetlen későbbi időszakban sem értek el.* (...) Izráel gyermekei épp csak

kiszabadultak az egyiptomi fogságból, és vándorok voltak a pusztában, mégis az Úr hangja szólította Mózeszt: »Parancsold meg az Izráel fiainak, hogy gyűjtsenek adományokat. Mindenkitől fogadjátok el, aki önként adja.« Isten népének nem sok vagyona volt... mégis nagyszerű cél lebegett előttük: Istennek szent helyet építeni. (...) Nem sajnáltak semmit sem. Mindannyian szíves-örömezt adakoztak. Nem csupán jövedelmük bizonyos hányadát, hanem tényleges tulajdonaik tetemes hányadát is... Nem kellett őket unszolni. A nép többet hozott, mint amennyire szükség volt. Ki kellett hirdetni, hogy ne hozzanak többet...

Adhatnak-e kevesebbet a hébereknél a keresztények, akik pedig nagyobb világossággal rendelkeznek? Elégnek találják-e az idők végéhez közel élő keresztények, ha feleannyit sem adakoznak, mint régen a zsidók? A zsidók bőkezűsége nemzetük javát szolgálta, de az utolsó időkben végzett munka az egész világra kiterjed. (...) Tehetségünk, javaink, tudásunk ne csak a magunk érdekeit szolgálja, hanem használjuk fel a lélekmentésre. (...)

A tizeden kívül az Úr igényt tart minden gyarapodásunk első gyümölcsére. Ezeket azért tartja fenn magának, hogy bőségesen elegendő legyen földi munkájára. (...) Ha mindenki pontosan fizetné a tizedet, és az Úrnak szentelné termésének zsongéját, akkor teljesen ellátnánk anyagiakkal az Úr munkáját. (...)

Sokan többre tartják pénzüket, mint azokat a férfiakat és nőket, akikért pedig Krisztus az életét adta. (...) Ha mindnyájan megértenénk a megváltás tervét, és akár csak egyetlen ember üdvösségének értékét, akit Jézus a tulajdon vérével vásárolt meg, akkor minden más szempontot jelentéltelennek tartanánk.

Akiknek kevés jutott a világ javaiból, azok az egytálen-tumosak. Mégis ugyanakkora veszély fenyegeti őket is, mint a gazdagabbakat, ha túlságosan szeretik azt a keveset, és önzőn visszatartják az Úr ügyétől. (...) A megrázó megrovásokat, amelyeket Isten szavában olvasnak e világ szerelmesei ellen, kizárólag a gazdagokra értelmezik, pedig lehet, hogy őket fenyegeti nagyobb veszély, mint a gazdagokat. (...) *A szegényebbeknek is fenn kell tartaniuk önmagukban és ügyeikben az Isten iránti odaszentelődésüket, és azt, hogy önzetlenül a szívükön viseljék Isten ügyét és munkáját.* Keressék elsősorban Isten országát és annak igazságát, s higgyenek az ígretnek, hogy a szükséges dolgokat is mind megkapják, ráadásul. (...)

Hívó szülők gyakran átadják birtokukat hitetlen gyermekeiknek, és ezzel kiengedik kezükből a lehetőséget, hogy megadhassák Istennek, ami az övé. *Leteszik a felelőséget, amelyet Isten rájuk ruházott.* (...) Nem Isten rendje szerint való az, ha a szülők, akik igazgatni tudják ügyeiket, átadják birtokuk ellenőrzését akár a velük egy hiten élő gyermekeiknek is. A gyermekek nem mindig olyan odaadók a mű iránt, mint kellene, nem járták ki a nehézségek és próbák iskoláját. (...)

Sokaknak eszükbe sem jut végrendelkezni, amíg látszólag jó egészségnek örvendenek. Testvéreink mégis tegyék meg ezt az elővigyázatos gondoskodást. (...) Úgy rendezék vagyoniukat, hogy bármikor hátra tudják hagyni. Úgy készítsék el végrendeletüket, hogy jogerős legyen a törvény előtt. (...) Amikor szétosztjátok vagyoniokat családotok közt, ne feledkezzetek meg Isten művéről. (...) Magától értetődő, hogy ne hagyjátok pénz nélkül feleségeket, gyermekeiteket: gondoskodjatok róluk, ha erre rászorulnak.

Mégse végrendelkezzetek – csak mert ez a szokás – sok olyan rokon javára, aki nem szenved hiányt semmiben. A keresztények legyenek reformerek, s törjék meg a mai szokást, teljesen új szempontot véve figyelembe a végrendelkezéskor. (...)

Isten minden gyülekezetében megengedi, hogy néhányan szegények legyenek. Az Úr gyülekezetünk tagjaira személyes kötelességként bízva, hogy gondoskodjunk róluk. Ne hárítsuk kötelességünket másokra! Ugyanazt a szeretetet és együttérzést kell gyakorolnunk, amit Krisztus tenne a helyünkben. Ha valamely gyülekezet túlterhelt ezen a téren, más gyülekezetek siessenek segítségére. A gyülekezetek legyenek tapintatosak és találékonyak Isten szegény gyermekeinek gondozásában, hogy tűrhetővé tegyék a szenvedők életét. Gyakorolják Ésaías 58. fejezetének utasításait, s az ott felsorolt áldásokat nyerik cserébe. (...) *Úgy kell beírnunk lelkiismeretünkbe, mintha vastollal vésnénk sziklába: aki semmibe veszi a könnyörületet, a szánalmat és az igazságos tetteket, aki elhanyagolja a szegényeket, a szenvedőket, aki rideg és udvariatlan, az viselkedésével kizárja magát Isten kegyelmes jellemformáló munkájából.* (...)

Minden gyülekezeti tag tartsa kötelességének, hogy munkálkodjék a közelében lakó emberekért. *Vegyétek fontolóra, hogyan segíthetnétek azokon, akik nem érdeklődnek a vallásos dolgok iránt. Amikor barátaidat látogatod, érdeklődj lelki és testi jólétük felől.* Töltsük a testet és lelket nem felüdítő szórakozás óráit inkább a szegények, a betegek és a szenvedők látogatásával, vagy azzal, hogy igyekszünk segíteni azoknak, akik rászorulnak. (...) Isten nemcsak jótekonyságot vár el tőled, hanem vidám arcot,

reményt keltő szavakat és kézszorítást. (...) Segítsük azokat a nagycsaládos embereket, akik szüntelenül gyöngéldéssel és nyomorral küzdenek. (...) Bízunk meg éles eszű, bölcs, istenfélő férfiakat és nőket, hogy törődjenek a szegényekkel és nyomorgókkal – kezdve a hívő családokon. Számoljanak be a gyülekezetnek, s tanácskozzák meg, mi a teendő. (...) *Isten szándéka az, hogy a szeretet és segítség köteleke szorosán összekösse a gazdagokat és szegényeket. Felszólít, hogy érdeklődjünk a szenvedés és ínség minden tudomásunkra jutó esete iránt.* (...)

Tagadjatok meg magatoktól valamit a szegények javára! Emellett tizedetek és hálaáldozatotok se legyen kevesebb. Legyen ez többletáldozat. (...) Ha vizsgálgattok (...) valamilyen költséges bútordarabot, vessétek fel a kérdést: Helyes lenne-e ekkora összeget arra költeni, ami nélkül meglennénk, vagy pedig olcsóbb tárgy is ugyanúgy megfelelne a célnak? (...)

Ne költsetek magatokra többet, mint ami elkerülhetetlen. *Legyen otthonotokban »lemondópersely«,* amelybe beleteszitek az önmegtagadás apró tetteivel megtakarított pénzt. (...)

Irtsunk ki életünkéből minden fényűzést, mert rövid a hátrálévő idő a munkára. (...) Míg felebarátaik éheznek, szenvednek a napi élelem hiánya miatt, addig ők sokat költenek élelemre, és sokkal többet esznek, mint amennyire szükségük van. (...)

Megtudtam, hogy rossz következményei voltak annak, hogy a tábor-összejöveteleken sürgető felhívások hangzottak el adakozásra. Túlzásba vitték a dolgot. (...) A szegényeket mélyen érintette a felhívás, és őszinte lélekkel ígértek meg olyan összegeket, melyektől szívesen megvál-

nának ugyan, de amelyeket nem képesek előteremteni. Sok esetben rossz benyomást tett az emberekre az efféle sürgető felhívás. Némelyek azt gondolták, hogy üzenetünk lényege a pénz volt. (...) Vannak jobb módszerek is: *gyűjtsünk önkéntes adakozással, nem pedig népes összejöveteleinken elhangzó, unszoló felhívások segítségével.* (...) A sürgető felhívás nem a legjobb módja az anyagiak megszerzésének. Közönyösen veszik a szegények ügyének kivizsgálását és az összegeknek azzal a céllal való visszaadását, hogy a szegényeknek ne kelljen nyomorral küszködniük. Ha elhanyagoljuk a kötelességet, hogy meggyőződjünk az szűkölködők szükségleteiről, és azzal enyhítsünk nyomasztó ínségükön, hogy visszatérítjük nekik az Isten ügyére felajánlott összegeket – akkor ez Üdvözítőnk elhanyagolása a részünkről, szentjei személyében. (...)

Senki se használja ki a tábor-összejöveteleket, amikor sok embert elérhetünk, hogy más témát vessen fel, vagy pénzt gyűjtsön a különféle jótékony célokra. Isten munkája az igazszolgálat, az igazság hirdetése... ezeket kell népünk elé tárni a tábor-összejöveteleken.” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek*, IV., 77–80., 482–484., 511. o.; VI., 384–385., 272., 262., 276–279., 213–215., 385., 70. o.; II., 654–660. o.; I., 490–491. o.; IX., 131. o.; III., 510–511. o.)

3

Milyen tanácsot kaptunk a nem hívők által felajánlott adományokkal kapcsolatban?

Ezsdr 8,24–25 | Ekkor különválasztottam a papi fejedelmek közül tizenkettőt Serébiához és Hasábiához, és hozzájuk atyukfiai közül tízet. És átmértem nekik az ezüstöt és aranyat,

és az edényeket, a mi Istenünk házának ajándékait, amelyeket a király, tanácsosai, fejedelmei és minden Babilóniában élő izraeliták ajándékoztak.

.....

.....

.....

„Azt kérdezed, hogy helyes-e, ha a pogányoktól adományokat, ajándékokat fogadunk el. A kérdés helyénvaló. Ám én is megkérdem: Kié a mi világunk? Ki a házak és földek valóságos tulajdonosa, ura? Vajon nem Istené-e minden? A bőség tőle származik, amelyet emberekre bízott. (...)

Az Úr adakozásra készíti a világiakat, sőt még a bálványimádókat is, hogy bőségükből az Úr ügyének támogatására adakozzanak, ha mi helyesen, bölcsen közeledünk hozzájuk, ha alkalmat adunk nekik, hogy megtegyék azt, amit kiváltságuk megtenni.

Isten indítja őket, hogy népe érdekében sok mindent megtegyenek. Ha megfelelő emberek tárnák fel Isten művének szükségleteit a vagyonos és befolyásos emberek előtt, az illetők sokat tennének Isten ügye előmozdításának érdekében az egész világon. Megfosztottuk magunkat kiváltságainktól, pedig jótéteményeik részesei lehettünk volna, csak azért, mert függetlenítettük magunkat a világtól. Az igazságnak egyetlen elvét sem kell feláldoznunk azért, hogy megragadjunk minden kínálkozó alkalmat Isten ügyének előmozdítására, javára. Az Úr akarata szerint népe a világban van, de nem a világból való. (...) Battle Creek-i hittestvéreink nem a helyes megvilágításban látják

a dolgokat. Nem bölcs és nem helyes buzgalom vagy lelkiismeretesség, hogy a szanatórium és a kápolna után adót akarnak fizetni. (...) Olvassák el Nehémiás könyvét alázatos, Szentlélektől érintett szívvel, (...) s változtassanak a dolgok jelenlegi rendjén. Nehémiás Istenhez imádkozott segítségért, és Isten meghallgatta imáját. Az Úr befolyásolta a pogány királyokat, hogy Nehémiásnak segítsenek. Mialatt ellenségei áskálódtak ellene, az Úr a királyok szívére hatott, hogy tervét megvalósítsa. (...) *Lehet, hogy nem rokonszenveznek ezzel a feladattal, nem hisznek Krisztusban, nem élnek Igéje szerint, de emiatt adományaitak nem utasíthatjuk vissza.* Nem tudom belátni, miért tegyünk különbséget az adományok között, amelyeket a kívülállók juttatnak el hozzánk.” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek a prédikátoroknak*, 201–202., 205–206., 208–209., 215–216. o.)

Figyeljük meg, hogy itt Isten házának, valamint művének építésére szánt személyes, önkéntes adományokról van szó, kívülállók részéről. Ezt elfogadhatjuk az Ige és a bizonyosságtételek tanúsága szerint. Más dolog az állami költségvetésből való rendszeres támogatás a hitéleti tevékenység fenntartására. Ez nem fogadható el, mert sérti egyrészt az állam és az egyház szétválasztásának elvét (Mt 22,21), másrészt a lelkiismereti szabadság elvét (a lelkészi és hitoktatói munkát olyan állampolgárok adójával tartanánk fenn, akik nagyrészt egyáltalán nem támogatnák munkánkat önként), valamint Jézusnak azt a rendelkezését, hogy „*akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek*” (1Kor 9,14), tehát hogy az evangélium hirdetésére szánt önkéntes, hitből való adományok tartsák fenn az evangélium-hirdetés művét.

Milyen tanácsot kaptunk az imaházak építésére vonatkozóan, még ha kicsiny, szerény kezdetről van is szó egy új területen? Milyen áldást nyernek azok, akik nem csupán a fölöslegükből adnak, hanem igazi áldozatot hoznak, Isten háza és műve iránti szeretetből?

Agge 1,4–9 | Ideje-é néktek, hogy ti mennyezetes házakban lakozzatok, holott ez a ház romban áll? (...) Menjetek fel a hegyre, és hordjatok fát, és építsétek e házat, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsem, azt mondja az Úr. Sokat vártatok, de ímé kevés lett. Haza is hordtátok, de én ráfuvallok arra! Mi okért? – azt mondja a Seregek Ura. Az én házamért, amely ím romban áll, ti pedig siettek, ki-ki a maga házához.

Mal 1,7–8 | Megfertőztetett kenyeret hoztok oltáromra, és azt mondjátok: Mivel fertőztetünk meg téged? Azzal, amikor azt gondoljátok, hogy az Úrnak asztala megvetni való. Hogyha vakot hoztok áldozatul: nem bűn-é az? Vagy ha sántát hoztok és bénát: nem bűn-é az? Vidd csak azt a te fejedelmednek: vajon kedvvel fogad-é, avagy reád tekint-é? – azt mondja a Seregek Ura.

Lk 21,1–4 | És mikor feltekintett, látta, hogy a gazdagok hányják az ő ajándékaikat a perselybe. Látott pedig egy szegény özvegyasszonyt is, hogy abba két fillért vetett. És mondta: Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vetett. Mert mindezek a fölöslegükből vetettek Istennek az ajándékokhoz, ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, amije volt, oda vetette.

.....

.....

„Amikor valamely kis- vagy nagyvárosban felkeltettük az érdeklődést, keményen kell dolgoznunk, míg szerény imaház nem áll. (...) Ezeknek az emlékműveknek az igazság tanújaként ott kell állniuk sok-sok helységben. (...) *Ha valahol megalakul a hívők csoportja, építsünk imaházat is.* A munkások ne hagyják el a helységet, mielőtt el nem érik e célt.

Számos helyen hirdettük az igazságot, s néhányan elfogadták. A szűkös körülmények miatt mégis alig tehetnek valamit, hogy biztosítsák mindazt, ami szilárd jelleget ad a munkának. Gyakran ez nehezíti meg tevékenységünk kiterjesztését. Amikor az emberek érdeklődni kezdenek az igazság iránt, a többi egyház lelkészei azt mondják nekik (amit aztán egyháztagjaik is visszhangoznak): »Ezeknek nincs imaházuk, nincs istentiszteleti helyük. Kicsiny nép ez, szegény és tanulatlan. Lelkészeik rövidesen továbbmennek, akkor majd lelohad az érdeklődés. Akkor majd kiveritek fejetekből ezeket az újmódi elgondolásokat.«

Erős kísértés ez azoknak, akik elfogadják hitünk megalapozottságát, s akiket Isten Lelke meggyőz a jelenvaló igazságról. Gyakran elismételjük, hogy kicsiny kezdetből széles körű érdeklődés támadhat. Ha bölcsességet, megszentelt ítélőképességet és rátermett vezetést tanúsítunk, (...) szerény imaházakat fogunk építeni, ahol azok, akik elfogadták az igazságot, lelkiismeretük szerint imádhadják Istent. Amikor csak lehetséges, adósságoktól mentesen szenteljük fel Istennek imaházainkat. (...) Mondjuk

ki: »Feltétlenül szükség van imaházra«, s a tagok dolgozzanak a maguk két kezével. Olykor mégis előfordul, hogy az ifjú gyülekezet nem tudja azonnal vállalni az imaház építésének egész terhét. *Ilyen esetekben más gyülekezetekből segítsék őket a testvérek. Olykor jobb, ha inkább kölcsönvesszük a pénzt, mint hogy egyáltalán ne építsünk.* Ha valakinek van pénze, s miután adakozott, kölcsönadna valamilyen összeget – kamatmentesen vagy alacsony kamatra –, akkor helyes lenne felhasználni ezt a pénzt, amíg ki nem tudjátok küszöbölni az adósságot. Azonban – ismétlem – hacsak lehetséges, adósságmentesen szenteljük fel az imaházakat... *Minden héten igyekezz félretenni valamit e célra a tizeden kívül.* Tarts kéznél valamilyen dobozt. Magyarázd meg gyermekeidnek, hogy ebbe a lemondásdobozba teszel minden forintot, amire nincs feltétlenül szükséged. Az Úr házának javára teszed, hogy megszabaduljunk az istentisztelet házáat terhelő adósságoktól. Ezen az áldozaton át családot minden egyes tagja áldásban részesül. (...)

Amikor imaházat emelünk, komolyan gyakorolnunk kell a hitet és az Istenbe vetett bizalmat. *Üzleti ügyekben keveset halad előre, aki semmit sem kockáztat: miért ne legyen hát hitünk az Istenért végzett vállalkozásban, miért ne ruháznánk hát be az Ő ügyébe? (...)*

Isten elvárja követőitől, hogy *szaporítsák a gyülekezetek számát mindenütt, ahol lelkeket az igazság ismeretére vezethetnek. Isten népe soha ne tömörüljön nagy közösségekbe, mint ahogyan Battle Creekben tette. (...)*

Néhányan kidobott pénznek tartják, amit arra a helyiségre költenek, ahol a Magasságos meglátogatja őket. Az ilyen áldozat nyomorék, nem kedves Istennek. (...) Isten

megparancsolta Izráel fiainak, hogy áldozataik hibátlanok és szeplőtlenek legyenek, a nyáj legjava. (...) *Ha házat építesz az Úrnak, ne kicsinyeld le nyomorult áldozataiddal. Hozd el a legjobbat Isten épülő házába!* Legyen az mindannak a legjava, amid van. Viseld szíveden, hogy az imádság háza megfelelő és szép legyen. Néhányan úgy vélik, hogy ez lényegtelen, mert az idő rövid. Ez esetben tedd ugyanezt otthon és minden más világi dologban is! Láttam, hogy Isten fejleszteni tudná művét az ember bármiféle hozzájárulása nélkül is, de ez nincs szándékában. (...) Elvárja, hogy az emberek építsék művét. Terve az, hogy amit rájuk bízott, használják fel értelmesen. (...) Isten művének terjeszkednie kell, és ha népe megfogadja tanácsát, nem marad kezükben nagy vagyon, hogy megeméssze a végső tűzözön.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VI., 100–103. o.; IV., 77. o.; I., 188–189. o.; *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 204. o.)

5

Hogyan ügyeljünk Isten művében az anyagi források helyes, igazságos elosztására? Mi az, amit nem szabad elnézni soraink között?

1Kor 12,25–27 | Hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. (...) Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.

Nehem 5,1–10 | Lett pedig nagy kiáltása a népnek és feleségeiknek az ő atyjokfiai, a zsidók ellen. (...) Voltak, akik ezt mondták: Kölcsönvettünk pénzt a király adójáért mezeinkre és szőlőinkre. Ímé bár a mi testünk éppen olyan, mint a mi atyánkfiainak teste, s a mi fiaink olyanok, mint az ő fiaik, még-

is rabságba kell adnunk fiainkat és leányainkat. (...) Magamba szállva gondolkodtam erről, és megfeddtem az előjárókat és főembereket. (...) Ezt mondtam: Nem jó dolog ez, amit cselekszettek. Hát nem fogtok a mi Istenünk félelmében járni? (...) Hiszen én atyámfiái és legényeim is pénzt és gabonát kölcsönöztünk nekik...

2Kor 6,3 | Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék.

„A múltban emberek egy csoportja megpróbálta saját kezében tartani a gyülekezetektől származó összes anyagi eszköz ellenőrzését, és *ezeket a legaránytalanabb módon használták fel.* (...) Bátorítás és támogatás nélkül hagytak nehézségben lévő területeket. (...)

Helytelen intézkedés, hogy minden pénz Battle Creeken keresztül forogjon, néhány ottani ember igazgatása alatt. (...) Gondoskodjunk arról, hogy megerősítsük azt az intézményt, amely súlyos nehézségekkel küzd. A Battle Creeki nagy gyülekezet megerőltetés nélkül küldhetne anyagi segítséget a szegényebb, az adósságok terhe alatt csaknem összeroskadó gyülekezeteknek! Miért van az, hogy magukra hagyják a testvérgyülekezeteket, szegénységgel és adósságokkal küzdve? Az önzés lelki halált okoz. *Jólétben élő gyülekezeteink milyen sok jót érhetnének el, ha segítenék a testvérgyülekezeteket.* (...) Ha valamely intézmény vezetője vagy, és intézményeket látsz bátran élethalálharcot

vívni, inkább nyesd vissza nagy terveid némelyikét, a küzdőket azonban segítsd, hogy meg tudják valósítani legalább egyik-másik tervüket. Ne használj minden fillért a magad berendezésének bővítésére, a magad fontosságának növelésére. Fordítsd javaid egy részét kórház és iskola alapítására más területeken. (...) Mindenki törekedjék eredményessé tenni a gondjaiba helyezett intézményt. Összes intézményünk tartsa ezt szem előtt, s törekedjék az eredményességre. Ugyanakkor ne feledjék, hogy eredményességük bőkezűségükkel lesz arányos, ha megosztják javaikat a talpalatnyi földért küzdő intézményekkel. (...)

Végezzük az Úr munkáját, tekintettel a szőlőskert minden részének szükségleteire! Mindnyájan egyetlen család tagjai, egy Atya gyermekei vagyunk, s az Úr jövedelmét használjuk fel úgy, hogy számba vesszük az ügy érdekeit az egész világon. Az Úr a mező egészére tekint. Műveljük szőlőjét osztatlan egészként! Nem szabad kincstárunk összes pénzt csupán néhány helyen felhalmoznunk, hanem igyekezzünk, hogy a munkát sok helyen építsük. Csatoljunk Isten országához újabb területeket. (...)

Isten megengedi, hogy többé ne legyenek hallhatók az olyan vélemények, melyek szerint minden, a munkába befektetett pénznek a kijelölt csatornán keresztül Battle Creekbe* kell kerülnie. Azok az emberek, akiknek Isten javakat adott, egyedül az Ő illetékessége alá tartoznak. Kiváltságuk, hogy közvetlenül a missziókhöz juttassák el segítségüket és támogatásukat. (...)

Levelt kaptam Buster atyafitól Chicagóból. Röviden leírta gondjait és próbáit, s azt, hogy nem tudja eredmé-

* A mű központja Ellen G. White korában.

nyesen végezni munkáját, nem tudja eltartani családját. Amint írta, mély meggyőződése, hogy kötelessége fáradozni saját (színes) népéért, csakhogy kölcsönöket kell fölvennie. A testvérek, akikkel megbeszélte a dolgot, azt javasolták, hogy mindaddig folytassa könyvterjesztő munkásságát, amíg ki tudja fizetni adósságait. Ez nagyon helyénvaló tanács, ha egyáltalán valószínűnek látszik, hogy kivitelezhető. Nehogy elfeledjük azonban, hogy volt idő, mikor fehér bőrű testvéreinken is jelentős mértékben segítenünk kellett, nem csupán pusztá szavakkal: melegedj meg, öltözz fel! Többet kellett tennünk, mint csupán megáldanunk őket és azután útjukra bocsátanunk, hogy küszködjenek a nyomorral és az aggodalmakkal. Nem mindig tekinthetjük az ügyetlenség, élheterlenség és tehetetlenség jelének, ha valaki kénytelen volt kölcsönkérni, hogy ne szűkölködjék élelemben és ruházatban, és nem tudta megfizetni adósságait, bármilyen keményen igyekezett is.

A lehető legjobbakat hallottam erről a testvérünkről, őszinteségéről, képességeiről, hogy jó munkát végezzen. (...) Némelyek, akik nem Istentől kaptak tanácsot, javaslatot készítettek elő, amit azután el is fogadtak, hogy senki se munkálkodjék lelkipásztorként, ha előzőleg eredményes könyvterjesztő nem volt. Ezt a határozatot nem az Úr Lelke ihlette. Olyan emberekben született meg, akik szűk látókörűen gondolkodtak Isten szőlőskertje és annak munkásai felől. (...) Tanácsolni lehet őt, meg lehet beszélni vele a dolgokat, az utasítást azonban mégis Istentől kell vennie, aki és akit szolgál. (...) Vajon az Úr tartogat-e munkát számára, hogy testvéreiért fáradozzék? Ha az Úr azt akarja, hogy az atyafi a testvéreiért fáradozzék, hogyan merészel bárki korlátokat emelni ez elé, avagy elállni az útját? (...) Amikor

valaki becsületesen törekszik arra, hogy eltartsa családját, s mégsem képes erre, akkor az Úr nem mondja igazszolgálatot végző testvéreinket büntelennek, ha közönyösen tekintenek testvérük gondjaira, s olyan feltételeket írnak elő számára, amelyeknek jóformán képtelenség eleget tenni. (...)

Meglátogattad-e feleségeddel ezt a családot? *Fáradságot nem kímélve, körültekintően megvizsgáltad-e az esetet?* Beszéltél-e a testvér feleségével? Megismerkedtél-e velük a levélváltáson kívül? Átgondoltad-e, átérezted-e az ügyüket? Attól kértél-e tanácsot, akinek szíve gyengéd szánakozással és önzetlen szeretettel van tele? *Ha az ügynek adunk minden forintot, de közben meglopjuk testvérünket azoktól a lehetőségektől, melyekkel kenyeret adhatna családjának, ez nem az a fajta hithűség, amely elnyerné Isten tetszését.* (...)

R. testvér azt mondja, egy testvérnő felajánlotta az atyafinak, hogy ő majd kifizeti az adóságait, de te nem engedted meg neki. Hogyan tudhattad, hogy nem az Úr munkálkodott a testvérnő szíven és értelmén, hogy pontosan ezt tegye? (...) *Kutasd át az eget és a földet, mégsem találász annál erőteljesebben kijelentett igazságot, mint hogy a kereszténység az éppen azok iránt tanúsított irgalomban nyilvánul meg, akik a legjobban rá vannak utalva együttérzésünkre, segítségünkre.* (...)

Azt a buzgalmat, amelyet némelyek az ügy iránt táplálnak, ürügyként használják arra, hogy elhanyagolják egyesek szorongató szükségleteit, pedig ők a testvéreink. (...) Ha akár egyetlen esetet is elhanyagolnak, amely a tudomásukra jutott, és ezáltal valaki öltözék és táplálék hiányában szenved, Isten bizonyosan a rovásukra írja ezt. (...) *Isten ügye igenis megengedheti magának, hogy méltányos és igazságos legyen.* (...)

Ha megengedik, hogy az önzés és a hidegség szelleme éljen bármelyik tagjukban a szerencsétlen, az özvegy, az árva, a vak, a sánta és mindazok iránt, akiknek beteg a testük vagy az elméjük, akkor *elrejtí arcát népe elől, míg eleget nem tesznek kötelességüknek*, míg el nem távolítják soraikból a gonoszszágot. (...) *Aki az Úr oldalán áll, mindig is könyörületes, szánakozó, és együtt érez a szenvedőkkel*, amint Jézus életének példája mutatja. Az Úr elvárja tőlünk, hogy az Ő példáját kövessük. (...) Egyetlen ember bűne vereséget okozott Izráel egész hadseregének. *Egyetlen embernek a testvérével szembeni helytelen útja elfordítja Isten világosságát a néptől.* (...)

Valamilyen módon gondoskodnunk kell a lelkészekről és Isten más hűséges szolgálóiról. (...) Akik Krisztus művéért lemondtak világi lehetőségeikről, s a szegénységet választották az élvezetek és a gazdagság helyett, akik feledve énjüket, buzgón fáradoztak a lelkekért, akik bőkezűen adakoztak Isten ügyének támogatására, s azután betegen, megélhetési lehetőség nélkül maradtak – *ezeket a hűségeseket nem szabad magukra hagynunk, hogy nyomorban és szenvedésben küszködjenek, vagy koldusoknak érezzék magukat.* (...) Bőkezűen gondoskodjunk az öreg katonákról, akik hazájukért harcoltak. Ezek az emberek magukon viselik a sebhelyeket. (...) Adjunk nekik kényelmes ott-hont, földet, ahol gazdálkodhatnak, ne érezzék, hogy testvéreik alamizsnájára szorulnak... A gyülekezetek legyenek lelki belátással, hogy megértsék, mire van szükségük ezeknek az agyondolgozott munkásoknak, és mit érdemelnek. (...)

Isten évekkel ezelőtt megmutatta nekem, hogy tizedemmel támogatnom kell azokat a fehér és színes bőrű

lelkészeket, akiket mellőztek és nem kaptak elegendő fizetést, hogy megfelelően eltarthassák családjukat. Amikor felhívták figyelmemet idős lelkészeinkre (fehérekre és feketékre), kötelességem volt, hogy megvizsgáljam szükségleteiket és támogassam őket. Ez az én különleges feladatom volt, és számos esetben cselekedtem hasonlóképpen. Senki sem kifogásolhatja, hogy *rendkívüli esetekben* a tizedet így használjuk fel.” (Ellen G. White: *Spalding–Magan Collection*, 173., 175., 177., 215–216. o.; *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 321. o.; *Bizonyágtételek*, VIII., 136–137. o.; VII., 56–57., 191–195. o.; III., 511., 517–519. o.; *1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?*, 1268–1279. o.)

6

*Hogyan ügyeljünk a megfontoltságra, valamint a takarékos-
ságra, ugyanakkor a méltányosságra is minden vonatkozás-
ban?*

Ezsd 8,25–29 | Átmértem nékik az ezüstöt, az aranyat és az edényeket, a mi Istenünk házának ajándékait. (...) És mondtam nékik: Ti az Úrnak szentjei vagytok, az edények is szentek és az ezüst és arany is az Úrnak, atyáitok Istenének önkéntesen adott ajándék. Vigyázzatok azért reá és megőriztétek!

Jn 6,12 | Amint pedig beteltek, Jézus mondta a tanítványainak: Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen.

1Tim 5,17–18 | A jól forgolódó presbiterek kettős tisztességre méltattassanak, főképpen akik a beszédben és tanításban fáradoznak. Mert azt mondja az Írás: A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját, és méltó a munkás a maga jutalmára.

„Vezetőink legyenek mindenben hűséges intézők. Őrizték lelkiismeretesen a tőkét, amelyet népünk összegyűjtött. *A szükségtelen kiadásokat akadályozzuk meg!* Ha építkezünk, ha eszközöket szerzünk be a munkához, óvakodjunk, nehogy fölösleges kiadásokba keveredjünk, mert ez mindig lehetetlenné teszi a terjeszkedést más területeken. (...) A hívők közül sokaknak alig van betevő falatjuk, mégis behozzák tizedüket és áldozataikat az Úr kincstárába. Sokan, akik tudják, milyen keserves Isten ügyét nehéz és súlyos körülmények között fenntartani, javaikat kiadóvállalatainkba ruházták be. Szívesen viselték a nélkülözéseket, virrasztottak és imádkoztak a munka sikeréért. Ajándékaik és áldozataik forró hálájukat fejezik ki annak, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívta ki őket... Ennél jobb illatú áldozat nem szállhat az égbe. (...)

Vigyázzatok az »apró« kiadásokra! Tömjetek be minden rést. A kis veszteségek válnak végül súlyosakká. Szedjétek össze a maradékot, hogy semmi el ne vesszen. Ne pazaroljátok a perceket beszélgetésre! Az elpazarolt percek megcsonkítják az órákat. (...) Néhányan rangon alulinak tartják, hogy apróságokkal foglalkozzanak. Azt képzelik, hogy ez a szűk látókörűség és szűkmarkúság jele. *Pedig kis szivárgások sok hajót süllyesztettek már el.* Semmit ne pazaroljunk el, ami valamire felhasználható. A takarékoság hiánya – semmi kétség – adósságokat zúdít intézményeink

nyakába. Bevételeink lehet jelentős, pazarlással mégis elveszíthetjük. A takarékoság nem fősვნისეგ. (...) Óvakodjunk a képzelt szükségletektől, amelyek nagy kiadásokat követelnek. Van, aki jobban megél évi 400 dollárból, mint más 800-ból. Ugyanez vonatkozik intézményeinkre is. Van, aki sokkal kevesebb tőkével képes vezetni azokat, mint mások. Isten elvárja, hogy mindnyájan takarékoskodjatok, s hogy hűségesen számoljatok el. (...)

Órizzük magunkat, mintha szöges drótkerítéssel ten-nénk, az adósságba keveredéstől! Fogadjuk meg: »Mától kezdve nem törünk előre gyorsabban, mint ahogyan az Úr jelzi és a kezünkben lévő anyagiak megengedik, még akkor sem, ha a jó munkánkkal kis ideig várni kell. Amikor új barázdákba akasztjuk az ekét, inkább nélkülözünk, de nem keverjük adósságba az Úr ügyét.« (...)

Végigszenvedtem az éjszakát, majd délelőtt 11-kor elutaztunk Washingtonból. Hálókocsit béreltünk, de csak egy ágyat, három és fél dollárért. Sarah nem akart fizetni másik ágyért, így a nappali kocsiban utazott, megtakarította a három és fél dollárt. Meleg italt próbáltunk szerezni, mert étkezőkocsi is volt a vonaton. (...) Nem tetszett nekik, hogy nem az étkezőkocsiban ebédelünk, én azonban minden utazásomnál megtakarítom az ilyen költségeket. Magunkkal visszük egyszerű ebédünket, és tökéletesen elégedettek vagyunk vele. Összes utazásom során csupán kétszer étkeztem étkezőkocsiban. Kötelességemnek tartom, hogy csökkentsem kiadásaimat, és ne terheljem az egyházterületet étkezésem költségeivel. Egyszerű ebédünk, a száraz kenyér nagyon megfelel nekem. (...)

Intézményeink minden munkása kapjon megfelelő fizetést. Ha az alkalmazottat rendesen fizetjük, megadjuk

annak örömét, hogy adakozhasson. Nem helyes, ha néhányan nagy fizetést kapnak, míg mások, akik elengedhetetlenül szükséges és hűséges munkát végeznek, nagyon keveset!

Mégis vannak esetek, amikor különböző fizetést kell adnunk. Vannak, akik súlyos felelősséget hordoznak, s tevékenységük hatalmas érték az intézmény számára. Sok más állásban jelentősen könnyebb lenne a terhük és magasabb a fizetésük. Mindenki belátja, hogy igazságtalanság lenne ugyanannyi fizetést adni nekik, mint annak, aki csupán gépeket kezel. Ha női munkást alkalmazunk, értéke szerint becsüljük meg munkáját. Van, aki helyesnek tartja s megengedi, hogy valaki kárpótlás nélkül adja idejét és munkáját. Isten az ilyen rendszert nem áldja meg. (...) *Üzleti ügyek intézése során ne préseljének ki minden fillért. Az ilyen módszerekre Isten megvetéssel tekint.*

A munkásokat fizessük munkaóra szerint. Aki egész nap dolgozik, eszerint részesüljön fizetésben. Ha valaki értelmét, lelkét és erejét a teherviselésre fordítja, eszerint kell megfizetnünk.

Túl magas fizetéseket senki ne kapjon, még akkor sem, ha rendkívül tehetséges vagy képzett. Az Isten ügyéért végzett munkát ne helyezzük zsoldosalapokra. (...)

Ha az intézmény felvirágzott, a vezetők ne ragaszkodjanak többé az alacsony fizetésekhöz, amelyekre a korábbi években szükség volt. (...)

Amikor Isten valamelyik gyermeke kórházi ápolásra szorul, s csak költségeinek kicsiny részét tudja maga fizetni, akkor a gyülekezet vállalja a nemes szerepet és pótolja ki a hiányt. (...) Küldjétek vele ígéreteiteket és pénzeteiket, kifizelve költségeit. (...) Az ilyen intézmény fenntartása

sokba kerül, ezért ne várjuk el, hogy ingyenesen kezeljék a szegényeket. (...) Testvéreim! *Ne hárítsátok szegényeitek terhét a Battle Creek-i gyülekezetre és intézményeinkre, hanem vállaljátok és teljesítsétek a kötelességeiteket!*” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII., 141., 56–57., 134–135., 154–155., 135–137. o.; VIII., 142. o.; IV., 508–511. o.; I., 214–215. o.)

*Az e heti adomány
az Útjelző Alapítvány által fenntartott
internetes televízió működését támogatja.
– Hozzájárulás a közösség szellemiségében szerkesztett
és működtetett Light Channel Magyarország
(www.vilagossagot.hu) internetes televízió működési költségeihez.*

A lelkeszi munkára és a lelkeszképzésre vonatkozó alapelvek

Mi a lelkesz feladata? Mit foglal magában elhívása és megbízatása?

1

Mt 4,19 | Mondta [Jézus] nékik [elsőként elhívott munkatársainak]: Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok.

Mt 28,19 | Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében.

Jn 21,15 | Mondta Jézus Simon Péternek: (...) Legeltesd az én bárányaimat!

Ap csel 20,17–28 | Milétusból küldvén Efézusba, [Pál] magához hívatta a gyülekezet véneit. Mikor pedig hozzá mentek, mondta nékik: (...) Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.

Mal 2,7 | Mert a pap ajkai őrzik a tudományt, és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Urának követe ő.

1Kor 4,1 | Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait.

2Tim 4,1–2 | Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az Ő eljövetelkor és az Ő országában, hirdesd az Igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.

.....

.....

.....

A lelkész vagy prédikátor alapvető feladata a lélekmentés. Ebbe beletartozik az „emberhalászás”, az igazságkeresők, a „jobb után vágyakozók” megkeresése, Krisztushoz vezetése, majd az Ő hívő népéhez kapcsolása, továbbá a folyamatos tanítás és lelkigondozás. A három feladatkör nem különíthető el egymástól. E szolgálatok mindegyikét igazi pásztorként Jézus, a jó Pásztor példáját követve kell betölteniük.

„Krisztus szolgái a gondviselésükre bízott emberek lelki őrei. (...) A Sion falain álló örök kiváltsága, hogy oly közel állhatnak Istenhez és Lelke befolyása iránt annyira érzékennyé válhatnak, hogy Isten rajtuk keresztül munkálkodhat. Így figyelmeztetik a bűnösöket a veszélyre, ugyanakkor feltárják előttük a menekülés útját. (...) Munkájuk megkívánja egész teljesítőkéességük latba vetését. (...)

Pál Isten ítélőszéke előtt kéri fel Timótheust, és úgy parancsolja meg neki, hogy az Igét hirdesse, ne pedig emberek beszédeit és szokásait. Legyen kész minden kínálkozó alkalommal bizonyosságot tenni Istenről, akár nagygyűléseken, akár családi körben, úton vagy otthon, barátoknak vagy ellenségnek, biztonságban vagy nehézségek között,

veszélyek, gyalázat és veszteségek közepett. (...) A bűnt gyűlölni és feddeni, egyszersmind részvétet és gyengédséget mutatni a bűnös iránt nagyon nehezen megvalósítható feladat. (...) Bánkódva a bűn miatt, türelmes szeretettel dolgozzanak a munkások, ahogyan Krisztus tette, határozottan, állandóan kitartva erőfeszítéseikben. (...) *Szükség van a hit embereire, akik nemcsak prédikálni, hanem szolgálni akarnak a népnek.* Olyan férfiakra van szükség, akik állandóan Istennel járnak, eleven összeköttetésben állnak a mennyyel, s szavaik oly erősek, hogy szívbéli meggyőződéshez vezetnek. A prédikátorok ne azért dolgozzanak, hogy képességeiket és ismereteiket fejlesszék, hanem hogy *az igazság, mint a Mindenható nyila, utat törhessen az emberi szívhez.* (...)

Az evangélium hirdetőjének az a feladata, hogy tanítsa az Írásokat, együtt imádkozzon a családokkal, s igehirdetéssel kapcsolja össze e kettőt. Ha kihagyják az első két feladatot, az igehirdetés jórészt hiábavaló lesz. (...) Az igehirdető munkájának fontos része a házról házra járás. Igyekezzen elbeszélgetni a család valamennyi tagjával, akár hisznek az igazságban, akár nem. Az a kötelessége, hogy *ismerje mindannyiuk lelkiállapotát, s éljen annyira közel Istenhez, hogy tanácsolni, inteni, kérlelni tudjon, nagy türelemmel és hozzáértéssel.* (...)

Egyetlen lelkipásztort sem ítéltünk meg kizárólag a szónoki képessége szerint. *A nehezebb rész akkor kezdődik, amikor lejön a szószékről – az elvetett mag öntözése. Személyes munkával kell ébren tartanunk a felébredt érdeklődést* – látogatásokkal, Biblia-olvasással, a Szentírás kutatására való neveléssel, a családokkal és érdeklődőkkel imádkozva, s azzal az igyekezettel, hogy elmélyítsük

a rájuk gyakorolt hatást. (...) *Nagyobb szükség van ilyen munkásokra, mint azokra, akik csak szentbeszédeket tartanak. A két hivatásnak mégis egybe kell olvadnia.* A hittérítés mezején bebizonyosodott, hogy lehet valaki kitűnő szónok, de ha (...) nem neveli munkára a tagokat – összejövetelük vezetésére, hittérítésben való részvételre, az emberek hozzáértő megközelítésére –, akkor a munka csaknem sikertelen lesz. Sok javítanivaló akad a szombatiskola körül is, hogy ráébredjünk a tagokat kötelességükre s buzdítsuk őket a részvételre. (...)

Lelkészeink legyenek olyan nevelők, akik megértik és szívükön viselik az emberiség szükségleteit. *Buzdítsák a gyülekezet tagjait, hogy sajátítsák el a hittérítés minden ágazatának gyakorlati ismeretét.* (...) Segítsenek a szervezésben, hogy különböző természetű, foglalkozású és hivatású férfiak, nők, fiatalok lássanak az elvégzésre váró munkához. (...)

Az igehirdetők, akik kis- és nagyvárosokban fáradoznak, hogy hirdessék az igazságot, ne nyugodjanak addig, s ne gondolják, hogy teljesítették kötelességüket, amíg azok, akik elfogadták az igazság elméletét, nem ültetik át azt valóban az életükbe – amíg nem térnek valóban Istenhez. *Isten elégedettebb volna, ha munkásságunk nyomán hatan ténylegesen megtérnének az igazsághoz, mint hogy hatvanat tegyünk névleges hitvallókká, akik nem tértek meg igazán.* (...)

Isten szeretete lakozzon feltétlenül az igazság tanítójának szívében! A saját szíve legyen átítatva a mély, izzó, krisztusi szeretettel.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgái*, 6–7., 16–17. o.; *Bizonyságtételek*, VI., 76., 302. o.; II., 338. o.; V., 255–256. o.; IV., 317. o.)

Milyen odaszánást és áldozatkészséget kíván ez a munka, s ki alkalmas rá?

2Kor 6,3 | Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék.

1Tim 4,12 | Légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.

Ap csel 20,24 | Semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csak hogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.

2Kor 6,4–7 | Ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói, sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban. Vereségben, tömlöcben, háborúságban, küszködésben, virrasztásban, böjtölésben, tisztaságban, tudományban, hosszú-tűrésben, szívességben, Szentlélekben, tettetés nélkül való szeretetben, igazmondásban, Isten erejében, az igazságnak jobb és bal felől való fegyvereivel.

2Kor 4,8 | Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítatunk, kétségesskedünk, de nem esünk kétségbe.

2Kor 11,26–29 | Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyóvizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt. Fáradtságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való böjtölésben, hidegben és mezítelenségben. Mindezen kívül van az én naponkénti zaklattatásom, az összes gyülekezetek gondja. Ki beteg, hogy én is beteg ne volnék? Ki botránkozik meg, hogy én is ne égnék?

„Elizeusnak számolnia kellett az áldozattal, és döntenie, hogy elfogadja-e, vagy visszautasítja a hívást. Ha szíve otthonához köti és a vele járó előnyökhöz ragaszkodik, jogában áll otthon maradni. Elizeus azonban megértette, mit jelent a hívás. Tudta, hogy Istentől van, és nem tanakodott, hogy engedelmeskedjen-e. *Semmilyen világi előnyért nem akart lemondani arról a lehetőségről, hogy Isten hírnöke legyen.* (...) Tétovázás nélkül elhagyott egy olyan családot, ahol szerették, hogy elkísérje a prófétát (Illést) bizonytalan életútján. Ha Elizeus megkérdezte volna Illést, mit kell tennie, mi lesz a feladata, ezt a választ kapta volna: az Úr tudja. Ő majd megismerteti veled. Ha az Úrra vársz, Tőle választ kapsz minden kérdésedre. *Velem jöhetsz, ha biztos vagy abban, hogy Isten hívott el.* Győződj meg magad, hogy Isten áll mögöttem, és az Ő hangja az, amit hallasz! *Ha kárnak ítélsz mindent, hogy Isten tetszését megnyerd, akkor jöjj!* (...) Elizeus elfogadta a szolgálatra szóló meghívást, és egyetlen pillantást sem vetett hátra. (...)

Akik Krisztus nevében kérlelik az embereket, hogy béküljenek meg Istennel, azoknak az elvek hirdetésével, példamutatással, lankadatlan igyekezettel kell menteni a veszendőket. *Lelkiismeretességük, szívósságuk és áldozatos lelkületük úgy szárnyalja túl a földi nyereségre török szorgalmát és buzgalmát, amint az üdvösség is értékesebb, mint a földi dolgok.* (...) A lélekmentéshez képest minden földi vállalkozás elenyésző semmisség. (...) Legyen izzó a

szeretetük, buzgalmuk pedig lángoló. Ha közönyösen és érzéketlenül hirdetik az igazságot, soha fel nem rázzák az embereket halálos álmukból. (...)

Akik elfogadják az igazságot, általában nem emelkednek magasabbra azoknál, akiktől tanultak. Ugyanazok a hiányosságok látszanak meg a hitre jutottakon, mint megtérítőiken. (...) Akik Igével és tanítással szolgálnak, azoknak a jótettek példaképeivé kell válniuk. Legyenek példásan megszentelődöttek, tiszták és rendszeretők. Isten szolgájának megjelenése – a szószéken és másutt – életerős lelkipásztor benyomását kell hogy keltse. Sokkal többet elérhet Isten-féltő példamutatásával, mint ha csak igét hirdet a szószékről, a szószéken kívül pedig nem nyújt követendő példát. (...)

Akik Isten szolgálatát végzik, azoknak lendületet és határozott szándékot kell mutatniuk az emberek megnyerésének munkájában. Ne feledjük, hogy vannak, akik elvesznek, ha mi, akik Isten eszközei vagyunk, nem fáradozunk valóban határozott szándékkal, lankadatlanul, nem veszítve kedvünket. (...) Ha ugyanolyan igyekezet és önfeláldozás nyilvánulna meg a munka jelenlegi szakaszában, mint művünk kezdetén, százszor annyi eredményt látnánk, mint amit eddig elértünk. (...) A mai munkásoknak a jámborságban, erőfeszítésben és állhatatosságban az úttörőkhöz hasonlóvá kell válniuk. (...)

Napjainkban értelmes, művelt lelkipásztorokra van szükség. (...) A hamis tanítások gombamód szaporodnak, miközben a világ évről évre tanultabbá válik. A bűn, a hitetlenség, a kételkedés egyre jobban teret hódít, és mind mérészebb lesz, amint az emberek tudása növekszik. *A dolgok ilyen állapota megköveteli az értelem teljes erejének*

latba vetését, mert Sátán uralma alatt álló, éles elmékkel kell szembeszállnunk. (...) Lelkészeink legyenek teljesen Istennek szentelt férfiak, széles látókörűek és műveltek. Gondolkodásuknak izzania kell a lelkesedéstől. Gyűjtsek isteni sugarakat a mennyből, és világítsanak be a Földet borító sötétségbe. (...)

A lelkész eredményessége jórészt attól függ, hogyan viselkedik a szószéken kívül. Amikor befejezte a szentbeszédet, munkája nem ér véget, hanem csak ekkor kezdődik: meg kell valósítania, amit hirdet. Ne legyen meggondolatlan, vigyázzon magára, nehogy az ellenség kihasználhassa, amit tesz vagy mond, ne hozzon szégyent Krisztus ügyére. (...) A lelkészek ne feledjék, hogy példájukkal Krisztus életének szemléltetőivé kell lenniük. »Istennek vagyunk munkatársai.« Tartózkodniuk kell mindentől, ami gonosznak látszik. (...)

Krisztus szolgálói, ha testvéreik vagy barátaik vendégszeretetét élvezik, tartsák kötelességüknek, hogy áldást hagyjanak maguk után. *Bátorítsák és erősítsék a vendéglátó család tagjait.* (...) A lelkész barátkozzon össze a család minden tagjával, hogy ismerje valamennyiük lelkiállapotát, és úgy fáradozzon külön mindegyikükért, amint helyzetük megköveteli. (...)

Aki a szószékről szól, hatást tesz az emberekre viselkedésével, magatartásával és beszédmodorával. (...) *Fontos, hogy az igehirdetőnek szerény és komoly legyen a modora, összhangban azzal a szent és felemelő igazsággal, amelyet tanít.* (...) Fontos a gondos öltözködés is. (...) Felhívták a figyelmemet az ősi idők izraelitáira: Isten pontos utasítást adott, milyen anyagból és milyen szabású ruhában járjanak azok, akik előtte szolgálnak. (...) Tudtunkra adta

ezzel, hogy tisztességet vagy gyalázatot hozhat Istenre a szolgálattevők megjelenése. (...) *Ha azok, akik a szent szolgálatot ellátták, nem lettek volna gondosak, nem tanúsítanak tiszteletet Isten iránt a megjelenésükkel és magaviseletükkel, akkor a nép sem közeledett volna félelemmel egyes tisztelettel Istenhez és szent szolgálatához.*” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 139. o.; *Bizonyságtételek*, II., 335–337., 610–613. o.; I., 411–415. o.; VI., 418–420. o.; V., 528. o.; I., 356–357. o.; III., 233. o.)

Milyen felelősségük van a lelkészfeleségeknek is? Milyen szolgálatra lehet képességük, amelyet meg kell becsülnünk? Milyen munkát végezhetnek nők is Isten művében?

3

1Kor 9,5 | Nincsen-é arra jogunk, hogy keresztyén feleségünket magunkkal hordozzuk, mint a többi apostolok is, és az Úrnak atyjafiai, és Kéfás?

Rm 16,1–3 | Ajánlom pedig néktek Fébét, a mi nénénket, ki a kenkhréabeli gyülekezetet szolgálója, hogy fogadjátok őt az Úrban szentekhez illendően, és legyetek mellette, ha valami dologban rátok szorul. Mert ő is sokaknak pártfogója volt, nékem magamnak is. Köszöntsétek Priscillát és Akvilát, akik nékem munkatársaim Krisztus Jézusban.

„Ha lehetséges, az evangélium szolgája és felesége dolgozzanak együtt. A feleség gyakran nemes munkát végezhet férje oldalán. Meglátogathatja a családokat, s oly módon

segíthet a családok nőtagjainak, ahogyan férje nem tehetné. (...) Az Úr a tanításban felhasználja az intelligens asszonyokat. Senki ne gondolja, hogy azoknak a nőknek, akik képesek a tanításra, nem jár fizetés a munkájukért. Ugyanúgy jár nekik is fizetés, mint férjüknek. (...) Női tapintattal, Biblia-ismerettel, bölcsen olyan nehézségeket háríthatnak el, amelyekre férfiak nem vállalkozhatnak. Szükségünk van az asszonyok munkaerejére, arra, hogy férjükkel együtt munkálkodjanak. (...) Világunkban nagy munkát kell végeznünk, s minden tehetséget fel kell használnunk a helyes elvek szerint. *Ha Isten nőket bízott meg bizonyos munka végzésével, munkájukat értékük szerint kell becsülnünk.* (...) Ismét és ismét megmutatta nekem az Úr: nőkre éppoly szükség van, hogy végezzék kiszabott munkájukat, mint férfiakra. (...)

Ha ma ott, ahol csak egy nő dolgozik, húszan munkálkodnának, akiknek szívügyük ez a szent küldetés, akkor sokkal többen térnének meg. Keresztény nők nemesbítő, szívet lágyító befolyása szükséges az igazság hirdetésének nagy művében. (...) Egyes összejöveteleken, ha a lelkészeknek máshol akadt dolguk, *X. testvérnő felállt és megtartotta az előadást.* (...) *Testvérnőm, (...) beszélj a tömeghez, ahányszor csak teheted.* (...) A szolgálat széles mezeje áll nyitva mind a nők, mind a férfiak számára. (...)

A mai időkben minden munkás minden talentumát szentnek kell tekinteni, amelyet az Úr fel akar használni a munka kiterjesztésére. *Az Úr utasított engem, hogy testvérnőink, akik olyan kiképzést nyertek, amely alkalmassá teszi őket felelős helyek betöltésére, szolgáljanak hűséggel és elhívásuknak megfelelően.* Dolgozzanak együtt hittestvéreikkel, bölcsen érvényesítve befolyásukat, szerezzenek

olyan tapasztalatot, amely alkalmassá teszi őket még nagyobb szolgálatra. (...) Csodálatos munkát végzett az Úr a régi időkben is olyan megszentelt nők által, akik egyesítették erőfeszítéseiket a férfi munkatársakkal Isten művében, akiket Ő választott ki arra, hogy képviselői legyenek. Isten nagy és döntő győzelmek megnyeréséhez használt fel nőket. Ő küldte őket a frontvonalra, és munkálkodott általuk sok lélek megmentésére.”

(Ellen G. White: *Evangelizálás*, 228–229. o.; *Bizonyosságtételek*, 219–220. o.; *Welfare Ministry*, 157–158. o.)

Hogyan viszonyuljanak a gyülekezetek, illetve a gyülekezeti tagok a hivatásukat hűségesen betöltő lelkészekhez?

4

1Thess 2,13 | Ugyanazért mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Isten általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét (aminthogy valósággal az is), amely munkálkodik is tibennetek, akik hisztek.

1Thess 5,12–13 | Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, akik fáradoznak közöttetek, előljáróitok az Úrban, intenek titeket, és az ő munkájukért viseltessetek irántuk megkülönböztetett szeretettel. Egymással békességben éljétek!

.....

.....

„Az igehirdető nem csalhatatlan, Isten mégis azzal tisztelte meg, hogy az Ő hírnöke legyen. Ha úgy hallgatjátok, mintha nem volna felülről származó megbízása, akkor

nem fogjátok tiszteletben tartani szavát, és nem fogadjátok el Isten üzeneteként. Így nem táplálkoztok a mennyei mannával, kételkedni kezdtek azokban az igazságokban, amelyek nem kellemesek a természetes szív számára, s megítéletek az igehirdetést, mintha valami előadót vagy politikust hallgatnátok. (...) Istennek mindig vannak emberei, akikre rábízta üzenetét. Az Ő Lelke munkálja szívüket, készíteti szólásra őket. A szent cél által ösztönözve, az isteni indíttatás erejétől sarkallva, anélkül kezdenek kötelességük teljesítéséhez, hogy szavaik következményeit fontolgatnák: mi történik, ha hirdetik az embereknek az ígéket, amelyeket az Úr ad szájukba? Isten szolgálja azonban hamarosan rájön, hogy kockázatot vállal. Bírálatt éri őt is, az üzenetet is. A hívek nagyítóüveg alá teszik életét, modorát, mindent, amije van, és megjegyzéseket tesznek rá. (...) Soha ne feledjük, hogy szolgálói által Krisztus tanít minket. Lehet, hogy van, aki megtér az igehirdetés szolgálata nélkül. Ha valaki olyan körülmények között él, amely megfosztja a kegyelem összes eszközétől, akkor Isten Lelke munkálkodik benne, s meggyőzi az Ige olvasása által. Azonban Isten kijelölt eszköze a lélekmentésre: az igehirdetés. (...)

Sok szülő bírálhatja otthon a hallott prédikációt. Ily módon Isten üzenetét bírálják, kételyeket támasztanak iránta, és könnyelműen kezelik. Milyen befolyást gyakorolhatnak vajon ezek a könnyelmű és tiszteletlen megjegyzések a fiatalokra? Kérdés, hogy az a fiatal, aki az efféle rossz nevelés hatása alatt áll, igaz tisztelettel és megbecsüléssel tekint-e majd valaha is a prédikátori hivatásra, amelyet Isten rendelt eszközül a lelkek megmentésére? Ha az istentisztelet prédikátora esetleg valami hibát követett is el, ne beszélje-

tek erről gyermekeitek előtt!” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V., 217–218. o.; *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 207–208. o.)

Milyen kijelentéseket kaptunk a lelkészképzés fontosságára és alapelveire vonatkozóan?

5

2Tim 2,2 | Amiket tőlem hallottál sok bizonyság által, azokat bízd hű emberekre, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.

Mt 9,37–38 | Akkor mondta a tanítványainak: Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába.

.....

.....

.....

„Átfogóbb terveket kell kidolgoznunk az üzenetet közvetítő munkások nevelésére. Akik hiszik és szeretik az igazságot, azok nemes bőkezűséggel adják javaikat intézményeink fenntartására. *A rátermett munkások hiánya égető.* (...)

A Biblia-munkás eredményessége nem annyira természetes vagy megszerzett képességeivel, hanem a megszentelődés és önfeláldozás fokával lesz arányos. A lehető legbuzgóbban, megállás nélkül igyekezzenek megszerezni a hasznos munkára való képesítést, de ha Isten nem segíti az ember erőfeszítését, akkor az eredmény elmarad. (...)

Az ember legteljesebb és legbuzgóbb törekvéséhez is isteni kegyelem közreműködése kell. (...) Isten ügyének tiszta erkölcsű, mások tanításában megbízható emberekre van szüksége, akiknek hite nem ingadozik, akik gyengédek és türelmesek. Olyanokra van szükség, akik Istennel járnak, s a gonoszok még a látszatát is messze kerülnek. Akik szorosán Isten mellett állnak, röviden szólva: becsületes keresztények. (...) *Ebben a munkában nincs helye sem a restnek, sem az elpuhultnak, sem azoknak, akik az élet egyetlen területén sem sikeresek.* Nincs helyük a lanyháknek, akiknek nem lángol a lelkük, akik nem hajlandók elviselni Krisztusért a nehézségeket, az ellenzést, a szidalmazást, vagy a halált. Nincs helyük a keresztény lelkészi szolgálatban az élösködőknek. (...)

Szemléletmódszertan szükség van a nevelés magasabb fogalmaira, színvonalára, s arra, *hogy több képzett lelkészt állítsunk munkába.* (...) Még így is mindenkinek folytatnia kell a művelődést, miután a munkába lépett. Isten Igéjének kell lakoznia bennük. Több pallérozott elmét, kifinomultságot és lelki nemességet várunk el munkásainktól. A magas színvonalra törekvés majd az örökkévalóságban mutatja meg eredményeit.

»Írtam nektek, atyák, mert megismertétek azt, ami kezdettől fogva van. Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok: él bennetek Isten tanítása és legyőztétek a gonoszt.« Az apostol összekapcsolja az apák tapasztalatát a fiatalokéval. Ugyanígy összefüggés van a régi és új tanítványok között. A fiatalok nem élték át az üzenethirdetés korábbi eseményeit. Akik akkor voltak fiatalok, amikor az üzenet elkezdődött, azoknak *az öregebb zászlóvivőktől kellett tanulniuk.* Ezek a tanítók ne felejtsek, hogy a fiataloknak

a szent bizalomra való nevelése megér minden fáradságot. (...)

Szeretnénk, ha akadnának erős fiatalok, hitben meggyökerezettek és megalapozottak, akik már most olyan élő kapcsolatban állnak Istennel, hogy ha a vezető testvérek javasolnák, beiratkozhatnának a felsőbb iskolákba, ahol a művelődés és a tapasztalatszerzés sok lehetősége kínálkozna. A különféle gondolkodású emberekkel való érintkezés, a nevelés módszereinek és a módszerek hatásosságának ismerete, a hittudomány elsajátítása, amint azt a nevelés fő intézeteiben tanítják, nagy hasznukra lenne az ilyen munkásoknak. *Megtanítaná őket a műveltebb osztályok közötti munkálkodásra, és koruk fő tévedéseinek ellenére.* Ez volt a hajdani valdensek módszere is. Fiataljaink, ha hűek Istenhez, jó munkát végezhetnének addig is, ameddig tanulnak. Vethetik az igazság magját. (...)

Az igehirdető legyen kiegyensúlyozott, növekedjen a kegyességben és az Úr Jézus Krisztus ismeretében. Túl sok rendszertelen munkát végeztünk, és szellemi erőinket sem aknáztuk ki teljesen. Lelkészeinknek védelmezniük kell az igazságot a közönséges hitehagyásokkal szemben, de a tetzetős tévelygés képviselőivel is össze kell mérniük a Szentírás bizonyítékait. (...) Egyre inkább elharapózik az erkölcstelenség és a bűn valamennyi válfaja. A Biblia átható ereje megmutatja az ellentétet igazság és hamisság között. Komolyabb előkészület kell ahhoz, hogy elfogadható szolgálatot végezzünk a Mesterért. (...)

Iskoláink egyik célja az, hogy szolgálatra nevelje a fiatalokat különböző intézményeink számára és az evangéliumhirdetés különböző munkaterületeire. (...) Buzgó erőfeszítésekre hívunk fel intézményeinkben mindenkit

– nemcsak iskoláinkban, de kórházainkban és kiadóvállalatainkban is –, hogy megfelelő képesítéssel lássanak el férfiakat, nőket és ifjakat, hogy Isten munkatársaivá váljanak. (...) Isten terve az, hogy minden intézményünk eszközzé váljon olyan munkások nevelésére és fejlesztésére, akikkel Isten nem vall szégyent, akiket képzett hittérítőként küldhetünk a Mester szolgálatába. Idáig nem tartottuk fontosnak ezt a szempontot. Sok mindenben lemaradtunk e téren. (...) *Igen helytelen az, ha a tanítók elirányítják a fiatalokat, más foglalkozásokat javasolnak azoknak, akik pedig Istennek tetsző szolgálatot végezhetnének lelkész-ként.* (...) Sok tehetséges ember akad közöttük. Ha igába hajtánák képességeiket, *húsz lelkészünk lehetne ott, ahol ma egy van.* (...) Mindeddig nem ezt a munkatervet követjük. *Nem szenteltünk elég figyelmet a fiatalok lelkészé nevelésére.* Nincs sok évünk hátra, amíg dolgozhatunk. (...)

Helyes, ha a fiatalok azt tartják, hogy el kell érniük értelmi képességük legmagasabb fokát. Isten nem szabott határt a nevelésnek, ezért nekünk sem szabad azt korlátok közé szorítanunk. De tudásunk mit sem ér, ha nem használjuk Isten dicsőségére és az emberek javára. (...) *Szívünk nevelése fontosabb, mint a könyvekből nyert tudás. Jó, sőt elengedhetetlen megismernünk a világot, amelyben élünk, de ha számításainkon kívül hagyjuk az örökkévalóságot, olyan vereséget szenvedünk, melyet soha ki nem heverünk.* (...) Ha mint Dániel, hallják és cselekszik Isten szavát, akkor nagy léptekkel haladhatnak a tanulás összes területén. (...) Összes értelmi képességük életre kel. Annyira fejleszthetik és fegyelmezhetik magukat, hogy körülöttük mindenki megláthatja, mivé lehet és mit tehet az, aki kapcsolatban áll a bölcsesség és erő Istenével. (...)

Nem okos dolog, ha túl alacsonyra szabjuk a tandíjat. Legyen elég ahhoz, hogy fedezze a kiadásokat. (...) *Amikor a főiskola először nyitotta meg a kapuit, alapítvány hoztak létre a Review and Herald kiadóhivatalából azok javára, akik tanulni szerettek volna, de nem volt rá pénzük.* Néhány hallgató igénybe is vette azt. Ők később eleget kerestek, s visszafizették a kölcsönt, hogy mások is igénybe vehessék.

Gondoskodjunk most olyan alapról, amelyből kölcsönvehetnek a méltó, de szegény hallgatók, akik a hittérítésre szeretnének felkészülni. Vannak köztük kitűnő képességű fiatalok, akik jó szolgálatot végezhetnének a műben, ha gondoskodnánk róluk és bátorítanánk őket. *Ha egy tehetséges fiatal túl szegény ahhoz, hogy a főiskolánkra járjon, a gyülekezet tartsa kiváltságának, hogy fedezheti a költségeit.* Meg kell mondanunk a fiataloknak, hogy *ha csak lehetséges, dolgozzanak, hogy ellássák magukat.* Ami kevésbe kerül, kevésbé becsülik meg. De amiért csaknem annyit fizetünk, amennyit ér, azt jobban megbecsüljük. (...)

Sok esetben, ha az ígéretes fiatalokat bölcsen serkentjük és helyesen irányítjuk, megkereshetik iskoláztatásuk költségeit a *Krisztus példázatai* és *A gyógyítás szolgálata* című könyveink árusításával. A könyvárusítás a fiatalokat hittérítővé teszi, mert az értékes igazságokra hívják fel az emberek figyelmét. Egyúttal pénzt is keresnek iskoláztatásukra, s az iskolákban alaposan felkészülhetnek, hogy sokoldalúbbak és eredményesebbek legyenek az Úr szolgálatában. (...) Mire iskoláikat elvégzik, gyakorlati nevelésben is részesülnek. (...) *Ha az önfenntartás tervét követjük, számos előnyre tehetünk szert.* A hallgatók részben vagy teljesen adóságmentesen hagyják el intézményeinket. (...) Tervezzünk

bölcsen, hogy a szorgalmas hallgatók, ha akarják, e könyvekkel megkereshessék iskoláztatásuk költségeit. (...)

Isten figyelmeztetést figyelmeztetés után küldött, hogy iskoláinkat, nyomdáinkat és szanatóriumainkat alapítsuk a városokon kívül, ahol az ifjúság a leghatékonyabban nevelhető az igazságra. (...) A városokat külső telephelyekről kell elérni. Isten küldötte így szól: »Figyelmeztessük-e a városokat? – Igen, de nem bennük lakozva.« (...) A városokban épüljenek imaházak Isten emlékezetére, de *az irodalmunk nyomtatására, betegeink gyógyítására, és a munkások kiképzésére szolgáló intézményeket alapítsuk a városokon kívül.* (...)

Ha iskolát alapítunk, elegendő területet kellene biztosítani arra, hogy a tanulóknak lehetőségük legyen mezőgazdasági ismeretek megszerzésére. *Ha valahol csökkenteni kell a költségeket, tegyük ezt az épületeknél. Sehol sem volna szabad elmulasztani a megfelelő területek biztosítását.* (...)

Jó lenne, ha gondoskodnánk a főiskola számára művelhető földről és műhelyekről, ahol megfelelő szaktanítók vezetésével a tanulók elsajátíthatnák a különféle kétkézi munkákat. *Kárt okozunk azzal, ha nem kapcsoljuk össze a szellemi és a testi munkát.* (...)

Kinyilatkoztatást kaptam az iskolánk és kápolnánk körül fekvő földekre vonatkozólag. (...) Ne építsetek ide semmi mást, csak ami a tanítóknak s a tanulóknak kell. *Az iskola körül elterülő földet tartalékoljátok* a földművelés és kertészkedés céljára. (...) Maguk a tanulók építsék fel a szükséges lakó- és iskolaépületeket. (...) Többször utasítottak arra, hogy az iskola körül fekvő földet az Úr gazdaságának céljaira kell fordítanunk. E gazdaság ré-

szeit különleges értelemben magasan kell művelnünk. Ne adogassuk el az iskola és a kápolna körül fekvő földet. (...) Az egész terület *váljon farmmá és díszkertté*, amelyet ilatozó virágok és díszfák szépítenek. Gyümölcsöst is telepítsünk ott, s termeljünk mindent, amit a föld megterem, hogy ez a hely szemléltető oktatás legyen a közel és távol élő emberek számára. Tartsunk tehát távol mindent, ami nem feltétlenül szükséges az iskola működéséhez, nehogy a családok és az épületek közelsége megzavarja az iskola szentségét. Az iskola csak hadd álljon magában. Jobb lesz, ha a családok – bármilyen odaadók is Isten szolgálata iránt – az iskolaépületektől bizonyos távolságokra telepednek le.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V., 581., 586., 385–386., 555–556., 23. o.; VI., 133–136., 181–187. o.; VIII., 307–323. o.; IX., 77–80. o.; *Selected Messages/ Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II., 337–339. o.; *Spalding–Magan Collection*, 237. o.)

Milyen bátorítás szól a hűséges igehirdetőknek, minden önkéntes evangélistának, mindazoknak, akik szeretettel és odaadással dolgoznak Isten művéért?

Ésa 49,4 | Mondtam: Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet; de az Úrnál van ítéletem, és jutalmam Istenemnél.

Zsolt 126,5–6 | Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jön elő, kévét emelve.

Jn 15,20 | Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolgálata az ő uránál. Ha engem

üldöztek, titeket is üldöznek majd, ha az én beszédemet megtartotát, a tiéteket is megtartját majd.

.....

.....

.....

„Istenért végzett munkánk ebben az életben gyakran csaknem gyümölcstelennek látszik. Jótettre való igyekezetünk komoly és kitartó lehet, legtöbbször mégsem látjuk meg az eredményeit. Úgy tűnhet, kárba vész az igyekezetünk. Az Üdvözítő azonban biztosít, hogy a mennyben felfigyelnek tetteinkre, s a jutalom nem marad el. (...)

Bár az örök, végső jutalom csak Krisztus eljövetelekor lesz elérhető, az igaz szívből Istennek végzett szolgálat már ebben az életben jutalmat nyer. (...) Akik átadják magukat Istennek az emberekért végzett önzetlen szolgálat által, azok a dicsőség Urával működnék együtt. Ez a gondolat megédesíti fárasztó munkájukat, megedzi akaratukat, megacélozza lelküket. (...) Mivel Isten, Krisztus és a szent angyalok közösségében élnek, mennyei légkör veszi őket körül, amely egészséget áraszt a testre, élénkíti gondolkodásukat és örömtelivé teszi a lelküket. *Aki Isten szolgálatára szenteli testét, lelkét és szellemét, az szüntelenül a testi, szellemi és lelki erő új adományait kapja.* (...)

Krisztust, a világ Megváltóját szüntelenül a látszólagos sikertelenség kísérte. Keveset látszott elvégezni a munkából, amelyre vágyott: fölemelni és megmenteni az embereket. Az ellenfél mindig szembeszegült vele, hogy eltorlaszolja az útját. Ő azonban elhárította magától a csüggedést.

Mindig szeme előtt volt küldetésének gyümölcse. Tudta, hogy a gonosszal vívott küzdelemben az igazság végül is diadalt arat. (...) Krisztus tanítványainak élete olyan legyen, mint az Övé, a győzelmek szakadatlan sora, amely itt ugyan jelentéktelennek tűnik, de igazi értéke szerint ismerik majd el a boldog örökkévalóságban.

Akik másokért fáradoznak, azok a mennyei angyalokkal dolgoznak együtt. Övék az angyalok állandó társasága, de szakadatlan szolgálata is. A világosság és hatalom angyalai mindig közel állnak hozzájuk, hogy védjék, megnyugtassák, gyógyítsák, tanítsák és ihlessék őket. Övék a lehető legkitűnőbb nevelés, a legmagasabb műveltség, s a legmagasztosabb szolgálat, amely a Földön lehetséges. Mennyei Atyánk gyakran azzal bátorítja gyermekeit, azzal erősíti hitüket, hogy látni engedi nekik kegyelme hatalmának bizonyítékát azok szívében és életén, akikért fáradoznak. (...) Eszközökké teszi gyermekeit a munkájában és annak eredményességében, s ezáltal már ebben az életben is értékes jutalmat nyernek. Mi ez azonban ahhoz az örömhöz képest, amely a végső megismerés dicső napján vár rájuk? (...) Munkásai is ujjongani fognak, amikor megpillantják fáradozásuk gyümölcseit. Pál apostol írja a thesszalonikai megtérteknek: »Ki volna a mi reményünk, örömünk és dicsékvésünk koronája Urunk Jézus Krisztus előtt eljövetele napján, ha nem ti? Hiszen ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.« (1Thess 2,19–20)» (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek*, VI., 305–310. o.)

Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.

– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.

11. tanulmány – szeptember 10.

Missziószolgálatunk kiemelkedő területe: a könyvkiadás és -terjesztés

1 *Miért olyan nagy jelentőségű a könyvkiadás és könyvterjesztés? Mi hordozza ma Isten szavát? Milyen irodalomra van szükség a Biblián kívül?*

Ésa 34,16 | Keressétek meg majd az Úr könyvében, és olvassátok: ezeknek egy híjuk sem lesz, egyik a másiktól el nem marad, mert az Ő szája parancsolta, és az Ő lelke gyűjtötte össze őket!

Ap csel 8,30–31 | Filep azért odafutamodván, hallotta, amint Ésaías prófétát olvassa. És mondta: Vajon érted-é, amit olvasol? Ő pedig mondta: Mi módon érthetném, hacsak valaki meg nem magyarázza nékem? És kérte Filepet, hogy felszállván, üljön mellé.

Rm 10,13–14.17 | Mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mi módon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mi módon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mi módon hallanának pedig prédikáló nélkül?

.....

.....

.....

Az igehirdetés hangozhat szóban, de éppúgy hordozhatja a nyomtatott irodalom is.

„A könyvkiadást Isten utasítására, az Ő különleges felügyelete alatt alapítottuk. Célja határozott. A h. n. adventistákat Isten saját népének választotta, elkülönítette a világtól. Az igazság nagy vésőjével vágta ki a világ kőbányájából, összeköttetésbe hozta őket önmagával, képviselőjévé tette és elhívta őket, hogy a lélekmentés utolsó nagy munkájában eszközei legyenek. Az igazság legnagyobb gazdagságát adta nekik, amit valaha is halandóra bízott, s a legkomolyabb és valóban életbevágó üzenetet bízta rájuk, amit hirdetniük kell a világnak. *E munka végzésében a leghatékonyabb eszközök között szerepelnek a könyvkiadók.*

Mint veszélyes parton a világítótorony hatalmas lámpása, úgy kell fényt árasztaniuk a világ sötétségébe, figyelmeztetve az embereket a veszélyekre, amelyek pusztulással fenyegetik őket. A nyomdáinkból kikerülő kiadványoknak az Istennel való találkozásra kell elkészíteniük az embereket. *Azt a feladatot kell elvégeznünk az egész világon, amit Keresztelő János végzett a zsidó nemzet soraiban. Isten prófétája a figyelmeztetés megdöbbentő üzenetével riasztotta fel az embereket világi álmukból.* (...) Tanításai örök érvényű bizonyosággként emelkedtek ki a kor hamis eszméi közül. (...) Könyvkiadásunknak fel kell magasztalnia Isten letiport törvényének követelményeit. (...) *Mindezen intézmény azoknak az eszközöknek az egyike, amelyet »az ég magasán szálló angyal« jelképez.*

Kiadóink vállán komoly felelősség nyugszik. Isten felelősnek tartja embertársaik lelkéért ezeknek az intézményeknek a vezetőit, s a folyóiratok kiadóit, akik iratainkat

kiadásra előkészítik. (...) *Akár az Ige szolgálóra, rájuk is a régi prófétáknak adott isteni üzenetet alkalmazzák: »Te, embernek fia, örállóul adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, megintsd őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: hitetlen, halálnak halálával halsz meg, és te nem szólsz, hogy visszatérítsd a hitetlent az Ő útjáról, ez a hitetlen vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom.« (Ésa 33,7–8)* A Föld lakóinak gonosz-sága már majdnem betöltötte a mértéket. A világ majdnem elérte már azt a pontot, amikor Isten megengedi a pusztítónak, hogy azt tegyen, ami neki tetszik. (...)

Sátán gyakorolja a maga csaló hatalmát, mint soha ez előtt, hogy félrevezessen és elpusztítson minden vigyázatlan lelket. (...) Figyelmeztessük a romlás szélén állókat! Isten népe minden erejével szálljon szembe Sátán hamisságával, rombolja le Sátán erődjeit. A széles világon minden emberi lény előtt – aki csak ezt figyelembe veszi – világossá kell tennünk a nagy küzdelemben kockán forgó elveket, amelyekről emberek örök sorsa függ. (...) Ez a munka vár ránk. *Ezzel a céllal alapítottuk kiadóinkat.* Isten ezt a munkát várja el tőlünk. (...) *Kiadóvállalataink Isten meghatalmazott központjai. Ezeken át kell a munkát végeznünk, melynek nagyszabású voltát még fel sem ismertük.*” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VII., 87–89., 91. o.)

Ellen White gyakran hivatkozott arra, hogy nagy megpróbáltatások között, de isteni bátorítás mellett létesült felekezeti könyv- és lapkiadásunk. Egy rövid kivonat visszaemlékezéséből:

„1849 júliusában lehetőségünk nyílt, hogy Rocky Hillt nevezzük valameddig otthonunknak. (...) Itt vált férjem

meggyőződésévé, hogy kötelessége írni a jelenvaló igazságról, s kiadni írásait. Amikor ezt elhatározta, nagyon neki-bátorodott. De azután újra kételyei támadtak. Bizonytalanlanná vált, mert semmi pénze sem volt. (...)

Ekkor kezdte kiadni a kicsiny lapot a jelenvaló igazságról. A kiadó Middletownban volt, 13 kilométerre Rocky Hilltől, és gyakran gyalog ment át, bár akkoriban sántított. Amikor az első számot hazahozta a nyomdából, mindnyájan a lap köré térdeltünk, és alázatos szívvel, sok könnyhullatással kértük az Urat, hogy nyugodjon meg áldása szolgálái erőtlén igyekezetén. Azután megcímezte a lapokat, s mindenkinek elküldte, akiről gondolta, hogy majd el is olvassa. Minden számot hazahozott Middletownból Rocky Hillbe, s mindig, mielőtt postára készítette volna elő, az Úr elé terítettük és buzgó imával könyörögtünk, hogy kísérje áldás a csendes hírnököt. Rövid időn belül levelek érkeztek, bennük az anyagiak, amellyel kiadhattuk a lapot, és a jó hír, hogy sokan elfogadták az igazságot. (...)

1852 áprilisában Rochesterbe költözünk. Hit által kellett megtennünk minden egyes lépést. Még mindig nyomasztó nyomor volt az osztályrészünk. Kénytelenek voltunk a legszigorúbb takarékoságot és igénytelenséget gyakorolni. Röviden idézek Howland testvér családjához írt levelünkéből, amely 1852. április 16-án kelt: »Most rendezkedtünk be Rochesterben. Kibéreltünk egy öreg házat, évi 175 dollárért. A nyomda a házban van. Ha nem itt lenne, ha irodahelyiséget bérelnénk, évi 50 dollárba kerülne. Mosolyognátok, ha látnátok bútorainkat. Két öreg ágyat vetünk, 25 centért darabját. Férjem hat széket hozott haza, mindegyik más-más alakú, egy dollárba került a hat, majd még négy lyukas széket vett, ez 62 centbe került. A keretek

erősek, az üléseket pedig forgáccsal töltöttem meg. A vaj olyan drága, hogy nem veszünk, s krumplira sem telik. Rántást használunk vaj helyett, krumpli helyett pedig répát. Első ebédünket két üres liszteshordóra fektetett deszkáról ettük. Szívesen tőrjünk az ínséget, ha elősegíthetjük az Úr munkáját. Hisszük, hogy az Úr vezetett minket ide.»

Időről időre értekezletre utaztunk. (...) Férjem hirdette az Igét, könyveket árusított, és igyekezett kiterjeszteni a folyóirat vevőkörét. Magánfuvarral utaztunk, délben megálltunk megetetni a lovakat és ebédelni. Ebéd után férjem elemózsiás kosarunkon vagy kalapja tetején cikkeket írt a lapba. Az Úr nagyon megáldotta munkánkat, és az igazság sok szívet megérintett.” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek*, I., 83–86., 92–100. o.)

2

Milyen útmutatást kaptunk a könyvek és folyóiratok tartalmát illetően?

Jer 23,28 | A próféta, aki álomlátó, beszéljen álmot, akinél pedig az én Igém van, beszélje az én Igémet igazán. Mi köze van a polyvának a búzával? – azt mondja az Úr.

.....

.....

.....

„Munkánk hatalma és hatékonysága főképpen a nyomdáinkból kikerülő irodalom jellegétől függ. Ezért *a világ szemé elé kerülő anyagot nagy körültekintéssel kell meg-*

választanunk és előkészítenünk. Ezen a téren a legnagyobb elővigyázatosságra és választékosságra van szükség. Olyan irodalom kiadásának kell szentelnünk erőnket, amelynek minősége a legtisztább, jellege a legmegfelelőbb. Folyóirataink olyan igazságokat hordozzanak, amelyek az emberek életbevágó lelki érdekei. (...)

Folyóirataink ne tartalmazzanak se éles döféseket, se keserű bírálatot, se maró gúnyt. (...) Cikkíróink a lehető legkevesebbet időzzenek ellenfeleink kifogásainál és érveinél. Összes tevékenységünkben állítsuk szembe az igazságot a hamissággal. (...) Kizárólag mennyei »valutával« kereskedjete! Csak olyan pénzzel fizessetek, amin rajta van Isten képmása és felirata. Helyezzük előtérbe a meggyőző igazságot annak érdekében, hogy a tévedést leleplezzük. (...) Isten azt akarja, hogy mindig nyugodtak és türelmesek legyünk. (...) Üdvözítőnk hatalma nem az éles szavak erejében rejlik. Gyengédsége, önzetlen, szerény lelkülete tette a szívek meghódítójává. Eredményességünk titka abban rejlik, ha mi is ilyen lelkülettel közeledünk az emberekhez. (...) Zakariás jövendöléseiben olvassuk, hogy Sátán egész zsinagógájával kiállt, hogy támadja Józsuá főpap imáit és Krisztust, aki készen állt, hogy határozottan Józsuá mellé álljon. Az Úr ezt mondta Sátánnak: »Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán...« (Zak 3,2) Az Úr eljárásának, amelyet még a lelkek ellenségével szemben is tanúsított, példaként kell állnia előttünk. (...) Soha ne álljunk elő harsány bírálattal senki ellen! Még kevésbé alkalmazunk kemény szigort azokkal szemben, akik talán ugyanúgy szeretnék megismerni a helyes utat, mint mi.

Akiket tanítással és példamutatással az igazságban neveltek, azoknak nagyon elnézőeknek kell lenniük azok

*íránt, akiket hagyományokra és mesékre tanítottak. (...) Amikor megismerik, meglepő számukra az igazság. Új kijelentésként hat rájuk, s nem tudják elhordozni a teljes igazságot, mert amikor első ízben hallanak róla, megdöbenteti őket. (...) Mutassuk be nekik az igazságot, ahogyan az Jézusban él, sorról sorra, elvről elvre, »itt egy kicsit, ott egy kicsit« (Ésa 28,13). Ha a tévelygők álláspontját nevetéssé tesszük, azzal nem nyitjuk meg a vakok szemét, s nem vonzzuk őket az igazsághoz. Amikor valaki szem elől téveszti Krisztus példáját, s nem Krisztus tanítása szerint alakítja jellemét, önelégültté válik, és Sátán módszereivel támadja Sátánt. (...) **Kötelességünk kigyomlálni összes beszédünkből és fejtegetésünkből mindent, ami bosszú- és kihívásizű, ami támadja az egyházakat vagy az egyéneket, mert ez nem Krisztus eljárása és módszere.** (...)*

Folyóiratainkat töltjük meg valóban értékes anyaggal. Olyan témákkal, amelyek *örök érdekektől súlyosak.* (...) Legyen több tanítani-, írni- és kiadnivalónk azokra a dolgokra vonatkozólag, melyeknek most kell beteljesedniük, amelyek emberek örök jólétét érintik. (...) Ne pazaroljuk az időt nélkülözhető dolgokra, sem olyanokra, amiknek az emberek mostani szükségleteihez nincs közük. Olvassatok el Jelenések könyve első három versét, s lássátok meg, milyen munkára szólítja fel Isten azokat, akik állítják, hogy hisznek szavában. (...)

Szenteljünk több időt a jelenvaló igazságot tartalmazó könyvek kiadására és terjesztésére. Hívjuk fel a figyelmet a gyakorlati hitről és Isten-félelemről szóló könyvekre, s azokra, amelyek a bibliai jövendöléseket magyarázzák. Neveljük az embereket a biztos próféciai beszéd olvasására. (...) *Egyedül Isten teheti sikeressé kiadványaink előkészíté-*

sét és azok terjesztését. Ha Isten elveit hittel fenntartjuk, együttműködik velünk abban, hogy e könyvek azok kezébe kerüljenek, akiknek javukra válnak. (...) A rátok bízott talentumokat használjátok arra, hogy hirdessétek az igazságot annak egyszerűségében. Az evangéliumot juttassátok el a világ minden részére, ébresszétek fel a megterhelt lelkeket, hogy ezt kérdezzék: »Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?»

Új területen, tudatlan, félig művelt emberek között kis könyvekre van óriási szükség, amelyek egyszerű szavakkal mutatják be az igazságot, s bővelkednek szemléltető ábrákban. Ezeket olcsón kell árusítanunk.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII., 95., 99–102. o.; IX., 239–244. o.)

Milyen intést közvetített Isten szolgálja könyvkiadónk vezetőinek a múlt század elején, a kiadó és a nyomda leégése előtt? Mi adott okot a szigorú megrovásra?*

3

Mt 21,13 | Meg van írva: Az én házam imádság házának mondatik. Ti pedig latrok barlangjává tettétek azt.

.....

.....

.....

„Még a templom megszenteltelenítésénél is rosszabb a kiadó megszenteltelenítése olyan irat kiadásával, amelyet

* A kiadóhivatal 1902. december 30-ai leégésével kapcsolatban Ellen White bizonyságtételeit lásd a *Bizonyságtételek* VII. kötetében.

sohasem lett volna szabad a munkások kezébe adni Isten intézményeiben. Lábbal tapossátok Isten törvényét, eláruljátok ügyét, s rablóbarlanggá teszitek intézményeit. (...) Ezt a világosságot hozom: utasítsátok vissza a végzetesen bomlasztó irat akár egyetlen sorának a kinyomtatását is. Akik beengedték kiadóinkhoz, azoknak lelkük töredelmével kell bűnbánatot tartaniuk Isten előtt, mert haragja felgerjedt ellenük. (...)

Kiadóvállalatainkat ne szenteljük elsősorban külső kereskedelmi tevékenységre! Ha ez nyeri el a főhelyet, az alkalmazottak szem elől tévesztik az eredeti célt, s a munka hanyatlásnak indul. Fennáll a veszély, hogy (...) a nyereség kedvéért kétes értékű irat kiadására kötnek szerződést, (...) s a kiadót közönséges kereskedelmi vállalkozásnak tekintik. Ez a felfogás Istent gyalázza meg. Néhány kiadónál a kereskedelmi munka szükségessé teszi a drága gépállomány és más felszerelések állandó növelését. Ez a költsékezés nagyon megterheli az intézmény bevételét. A sok munkával nemcsak a felszerelés növelése jár együtt, hanem több munkaerőt is kell alkalmaznunk, mint ahány munkást megfelelően nevelhetünk. Azt mondják, hogy a külső kereskedelmi munka pénzügyi hasznot hajt a kiadóknak. (...) Ez a munka azonban állandó kapkodásra kényszeríti az alkalmazottakat. A sietség, sürgés-forgás és világiasság légkörében az áhítat és az odaadás elsovad. (...)

Amikor kiadóink nagy mennyiségű kereskedelmi munkát végeznek, nagy a veszély, hogy kifogásolható irodalmat hoznak be. A világot elborítják a könyvek, amelyeket jobb lenne elégetni, mint terjeszteni. A sátáni cselekedeteket ecsetelő könyvek a gonosztettek hirdetései. (...) A szerelmi történetek és a könnyű, izgató történetek (...) átok

minden olvasónak. A szerző biggyeszthet erkölcsi tanulságot a végére, s vallásos gondolatokat szőhet a történetbe elejétől a végéig, mégis a legtöbb esetben az angyalruhába bújt sátáni termékekről van szó. (...) Nincs engedélyünk az Úrtól, hogy ilyen könyvek nyomtatásában vagy árusításában részt vegyünk, mert ezek sok lélek megsemmisítésének az eszközei. (...) Van az irodalomnak még egy fajtája, amely jobban fertőz, mint a lepra. Ne találjanak helyet kiadóinknál a hipnózis, a spiritizmus, a katolicizmus (...) lélekpusztító elméletei.

Alkalmazottaink semmit se érintsenek, ami a Szentírás tekintélyére és tisztaságára vonatkozóan a kételynek akár egyetlen magját is elvetné. Ha megengedjük, hogy intézményeinkbe ilyen jellegű munka férközzék be, ugyanaz, mintha az alkalmazottak kezébe s a világ elé a jó és gonosz tudása tiltott fájának gyümölcsét helyeznénk. (...) Az ilyen irat kiadása olyan, mintha az ellenség fegyverét megtöltenénk, és a kezébe adnánk, hogy tessék, használja az igazság ellen. (...) A betűszedők utasítsák vissza, hogy ilyen anyag egyetlen mondatát is kiszedjék. A korrektorok utasítsák vissza az olvasását, a nyomdászok a nyomását, a könyvkötők a kötést. (...) Az intézmény vezetői állíthatják, hogy nem vagytok felelősek, s hogy ez az igazgatók dolga. De akkor is felelősek vagytok szemetek, kezetek, eszetek használatáért. (...) Azért érintkezünk a világgal, hogy Isten eszközei az igazság kovászát vigyék a világba, nem pedig azért, hogy a világ hamissága erjessen meg minket. (...)

Nagyobb körültekintéssel kellene megválasztanunk a könyvbizottságok tagjait. Így a bírák, akik a kiadásra ajánlott könyveket megítélik, kevesebben lennének, de jól választott személyek volnának. *A felelősséget csak tapasztalt*

szerző képes ellátni. Csak azokat válasszuk, akiknek szíve Isten Lelke ellenőrzése alatt áll. (...) E fontos állás betöltésére csakis az alkalmas, aki nem önmagában bízik, akit az isteni bölcsesség vezet.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII., 104–108., 103. o.; VIII., 92–93. o.)

4

Hogyan ügyeljenek a könyvkiadók az igazságos eljárásra minden tekintetben? Hogyan bánjanak például a szerzőkkel?

1Kor 9,7–9 | Kicsoda katonáskodik valaha a maga zsoldján? Kicsoda plántál szőlőt, és nem eszik annak gyümölcséből? Vagy kicsoda legeltet nyájat, és nem eszik a nyájnak tejéből? Vajon emberi módon beszélem-e ezeket? Vagy nem ezeket mondja-é a törvény is? Mert a Mózes törvényében meg van írva: Ne kösd fel a nyomtató ökörnek száját. Avagy az ökrökre van-e az Istennek gondja?

.....

.....

.....

„Isten (...) mindenben elismeri a személyes felelősség elvét. (...) Emberekre mint egyénekre bízza ajándékait. Minden embert szent felelősséggel ruházott fel, mindenkinek Istennel kell elszámolnia munkájáról. (...)

Néhányan azt hangoztatják, hogy a szerzőknek nincs joguk a saját művükkel kapcsolatos ügyintézéshez, és át kellene engedniük műveiket a kiadók vagy a területi bizottság ellenőrzése alá, és a kézirat megírásának költségein

kívül nem kellene haszonrészesedést kérniük. A hasznot a területi bizottságra, vagy a kiadókra kellene hagyniuk, hogy belátásuk szerint felhasználják a mű különböző szükségleteire. Így a szerzői jog másokra szállna át. *Isten más-képpen látja a dolgot.* A könyvírás képessége, mint minden más is, tehetség, Tőle kapott ajándék, amelynek felhasználásáért a szerzőnek kell elszámolnia Istennel, s a kamatokat Isten utasítása szerint kell beruháznia. (...) Ugyanilyen alapon a területi bizottság vagy a kiadó átvehetné az ellenőrzést az olyan bevétel fölött is, amelyhez egy testvér házaiból vagy földjéből jut. A rosszat nem ellensúlyozza az, hogy a hasznot Isten ügyének szentelik. (...) Ne kötelezzük a szerzőket, hogy engedjék át vagy adják el szerzői jogukat. Adjuk meg nekik munkájuk hasznának jogos részét, a szerzők pedig tekintsék javaikat Isten bizományának, amelyet az Isten által nekik adott bölcsesség szerint kell kezelniük. Akik könyveket tudnak írni, azoknak tudniuk kell, hogy az ő dolguk beruházni a hasznot. (...) Kötelességük megismerkedni a munka szükségleteivel, és Istenhez imádkozva bölcsességért, személyesen úgy osztani el javaikat, hogy adományuk oda kerüljön, ahol a legnagyobb a hiány. (...)

Akkor alkalmazzuk a helyes elveket, ha elismerjük az egyén önrendelkezési jogát, a jogot saját értelmének ellenőrzésére, a tehetségeivel kapcsolatos ügyek intézésére, arra, hogy megkapja és szétossza munkájának gyümölcseit. Intézményeink csak akkor lesznek erősek, akkor lesznek hatalommá a jóra, ha mindenkor elismerik ezeket az elveket, ha ügyintézésükben követik Isten utasításait. (...) Minden ember béklyótól mentesen álljon kötelessége örhelyén. Mindegyikünk szolgálja alázatosan az Urat, mindegyikünk legyen felelős a saját munkájáért. (...)

A szellemi munkásoknak Istentől kapott tőkájuk van. Kutatásuk gyümölcse is Istené, nem pedig emberé. Ha valaki hűségesen munkaadójának adja az idejét, amiért fizetést kap, akkor a munkaadó nem támaszthat további igényt rá. S ha a percek szorgalmas és alapos kihasználásával más értékes anyagot is készít kiadásra, az az övé, hogy arra fordítsa, ami szerinte a legjobban szolgálja Isten ügyét. (...) *Ne léptessük elő mindenható hatalommal a kiadóállalatot. Tartsuk tiszteletben az egyén tehetségét és jogait.* Ha úgy rendeznék a dolgokat, hogy a tehetségek összes gyümölcset a kiadótársulatba ruháznák be, akkor más, fontos érdekeket hagynának figyelmen kívül. (...) Íróinknak van lelkiismeretük, s Istennek tartoznak számadással a rájuk bízott tőkéért, azért, hogy mire használták fel. (...) A szerzők maguknak szerezték meg a kiváltságot, hogy ők ruházzák be a javakat, amit kemény munkával kerestek. Ott, akkor, és ahogyan Isten Lelke tudtukra adja.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VII., 113–116. o.; V., 563–566. o.)

5

Milyen elvet kövessenek és milyen ígéretekben bízzanak azok, akik a könyvterjesztés sokszor küzdelmes munkájában tevékenykednek?

Préd 11,5–6 | Miképpen hogy nem tudod, melyik a szélnek útja, és miképpen vannak a csontok a terhes asszony méhében, azonképpen nem tudod az Istennek dolgát, aki mindeneket cselekszik. Reggel vesd el a te magodat, és este se pihentesd kezedet, mert nem tudod, melyik jobb, ez-é, vagy amaz, vagy ha mind a kettő jó lesz egyszersmind.

Zsolt 126,5–6 | Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jön elő, kéréit emelve.

.....

.....

.....

„Olyan könyvek hevernek eladatlanul, amelyeket pedig széles körökben terjeszteni kellene, csak mert senki sem viseli eléggé szívén a terjesztésüket. A sajtó hatalmat képvisel ugyan, de ha termékei halva születnek olyan emberek hiányában, akik – megvalósítva a terveket – széles körben terjesztenék, akkor ez a hatalom elveszett. Gyors előrelátással felismerték, hogy anyagi javakat fektessünk be olyan felszerelésbe, mellyel megsokszorozhatjuk irataink és könyveink számát, azokat a terveket viszont elhanyagolták, amelyekkel megtérülhetnének az így beruházott javak, hogy más kiadványokat is előállíthassunk. (...)

Nagyszerű eszközök állnak most rendelkezésünkre, hogy terjesszük az igazságot, népünk mégsem él a kiváltságokkal. Nem tartják szükségesnek minden gyülekezetben, hogy lélekmentésre használják fel a képességeiket. *Nem gondolják meg, hogy kötelességük előfizetőket szerezni folyóiratainkra,* beleértve egészségügyi lapunkat is, és hogy ismertetnünk kell könyveinket, röpiratainkat. Olyanoknak kellene munkálkodniuk, akik hajlandóak megtanulni, mi a legmegfelelőbb mód az egyének és családok megközelítésére. (...) *Kiadóinknak fel kell virágozniuk. Fenn tudjuk tartani őket, ha népünk a szívén viseli, hogy*

terjedjenek a kiadványaink. (...) Minél szélesebb körben terjesztjük iratainkat, annál nagyobb lesz az igény az olyan könyvek iránt, amelyek érthetővé teszik az igazság Igéjét. (...)

Sokan vannak, akik keresik a világosságot. Ha széles körben terjesztenénk lapjainkat, röpiratainkat és könyveinket, akkor sok ember felismerné, hogy éppen ez az, amit keres. Sok testvérünk mégis úgy viselkedik, mint ha az emberek kötelessége lenne felkeresni őket, vagy a világ dolga lenne könyvkiadónkhoz fordulni kiadványainkért, pedig ezrek és ezrek arról sem tudnak, hogy kiadóink léteznek. (...)

Ha bárhol is népünk elé tárjuk a könyvterjesztés ügyét, együtt mutassuk be nekik az egészségügyi és vallásos könyveket. (...) Az egészségügyi munkának megvan a maga helye a harmadik angyal üzenetének terjesztésében, pártfogóinak mégsem, semmi esetre sem szabad arra törekedniük, hogy elfoglalja az üzenet helyét. Az egészségügyi könyvek töltsék be az őket megillető helyet, de e könyvek terjesztése csak egyetlen ága annak a sokoldalú munkának, amelyet végeznünk kell. (...)

Az eredményes könyvevangélistát – akár az igehirdetőt – megfelelően meg kellene fizetni szolgálatáért, ha hűségesen végzi munkáját. Ha van olyan munka, ami fontosabb a többinél, akkor ez kiadványaink eljuttatása az emberekhez, hogy így a Szentírás kutatására serkentsük őket. (...) Nem mindenki alkalmas erre a feladatra. Azokat kell választanunk – a legjobb képességűeket –, akik értelmesen és módszeresen látnak feladatukhoz, majd szorgalmasan, lendülettel folytatják is. (...) Könyvevangélistákra van szükség, hogy a hittérítés mezején fáradozzanak. Rossz modo-

rú emberek nem alkalmasak erre a munkára. *Azok a férfiak és nők lehetnek ebben eredményesek, akik ismerik az udvarias viselkedés művészetét, kellemes beszédűek, éleslátással megáldottak, értelmeseek, s akik tudatában vannak az emberek értékének.* (...)

Némelyek alkalmasabbak egy-egy munkakörre, mint mások. *Helytelen azt gondolnunk, hogy mindenki lehet könyvevangélista. Némelyekből hiányzik e munkához szükséges különleges alkalmazkodóképesség.* (...) A lelkészi pályára készülők keresve sem találnak megfelelőbb munkát, ahol komolyabb tapasztalatra tehetnének szert, mint a könyvterjesztésben. (...)

A könyvevangélista munkája sokkal fontosabb, mint amilyennek sokan tartják. Ezért ugyanolyan körültekintéssel és gonddal kell megválasztani őket, mint az igehirdetőket. (...) Olyan férfiakra és nőkre van itt szükség, akik akkor is elvégzik feladataikat, ha nem egyengették el előtük az utat, ha nem távolítottak el előlük minden akadályt. Ilyenek legyenek a könyvevangélisták. (...)

Tartsuk tiszteletben az értelmes, Isten-félő, igazságot kedvelő könyvterjesztőt, mert az evangélium lelkészeivel egyenrangú helyet tölt be. (...) Érezze minden lelkésziünk feladatának, hogy amerre jár, terjesztésre szánt könyveket vigyen magával. Amikor családokat látogat meg, könyveket hagyhat ott, akár pénzért, akár ajándék gyanánt. Sokat dolgoztak így az üzenethirdetés korábbi szakaszában. A lelkészek könyvevangélisták is voltak, s a könyvek eladásából származó összegeket a munka haladásának elősegítésére adták, oda, ahol arra szükség volt. (...) Senki ne képzelje, hogy az evangélium lelkészét megalázza a könyvterjesztés. (...) Vannak, akik annyira jártasak lettek

a könyvterjesztésben, hogy többet végezhetnek el ezen a területen, mint ha ige hirdetőként működnének. (...)

Csak akkor jár igazi eredményekkel az igyekezetünk, ha átítatja szívünket az eladásra kínált könyvekbe foglalt igazság lelkülete. (...) Megszentelt életű munkásoknak kellene foglalkozniuk a könyvterjesztéssel, akiket a Szentlélek eszközül használhat. (...) Tehát imádkozz és dolgozz, dolgozz és imádkozz, s az Úr veled tevékenykedik! Minden egyes könyvterjesztő szüntelenül rászorul az angyalok segítségére, mert fontos munka vár rá, s mert ezt a maga erejéből nem tudja elvégezni. (...) Azt mondom minden könyvterjesztőnek, mindenkinek, akire Isten tehetséget bízott, hogy vele együtt dolgozhasson: Imádkozzatok, imádkoztatok a mélyebb lelki életért. (...) Isten akkor majd bölcsességet ad, hogy helyesen szóljatok. (...)

A könyvterjesztőknek alaposan meg kell ismerkedniük a kiadványokkal, hogy készséggel felhívhassák a figyelmet a fontos fejezetekre. A könyvterjesztőknek füzeteket, kis könyveket, iratokat kellene magukkal vinniük, hogy azoknak adják, akik nem tudnak fizetni. Így sok családba eljuttathatjuk az igazságot.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, IV., 388–389., 391–392. o.; V., 405–406. o.; VI., 318–323., 326–328., 333–334., 338–340., 389–390., 603. o.)

6

Milyen sokoldalú bölcsességre van szükség a könyvkiadó anyagi ügyeinek intézése során?

1Kor 4,2 | Ami pedig egyébiránt a sáfárokban megkívántatik, az, hogy mindenik hívnek találtasson.

Jak 1,5 | Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja, és megadatik néki.

.....

.....

.....

„Azt tervezték, hogy csökkentik könyveink árát, az előállítási költségek ugyanolyan mértékű csökkentése nélkül. Ez tévedés. A munkát kifizetődően kell végeznünk. Ne csökkentjük a könyvek árát különleges ajánlatokkal, amelyeket ösztönzésnek vagy megvesztegetésnek nevezhetünk. Isten az ilyen módszereket nem helyesli. *Az emberek keresik az olcsó könyveket, s ennek a keresletnek eleget kell tennünk, de a helyes út az előállítási költségek csökkentése.* (...)

Tábor-összejövetelen és gyülekezeteink nagy összejövetelein vettünk részt, ahol lelkészeink világosan rámutattak napjaink veszélyeire, s az iratterjesztés siettetésének fontosságára. Az eredmény az lett, hogy a testvérek sok könyvet vettek meg – ki többet, ki kevesebbet. A vásárlók túlnyomó része kifizette a könyvek árát, néhányan pedig elintézték, hogy majd később fizetnek. (...) Néhány könyvnek az árát e rendkívüli alkalomra leszállították. Sokan vásárolták ezeket. (...) Néhányan zúgolódtak: »Le kell állítanunk az ilyen munkát, mert tönkreteszi a pénzügyi helyzetünket.« Amikor az egyik testvér egy nyaláb könyvet vitt el, iratterjesztőink egyike karjára tette kezét, és megkérdezte: »Atyafi, minek neked ez a sok könyv?«

Ekkor tanácsadónk hangját hallottam: »Ne tiltsátok meg nekik!« (...) A vég közel. Máris sok időt elvesztettünk. E könyveknek már régóta forgalomban kellene lenniük. Árusítsátok őket közel és távol, szórjátok őket őszi falevelekként! Folytassátok e munkát, senki meg ne tiltsa. Emberek vesznek el Krisztus nélkül. Figyelmeztessétek őket, hogy Krisztus hamarosan megjelenik az ég felhőiben. (...) A munkások, akik most ilyen olcsón veszik a könyveket, nem tudnák könnyen eladni őket másképpen, csak ezen az úgynevezett áldozathozatali áron. Sokan, akik máskülönben nem gondolnának a vásárlásra, barátaiknak is és maguknak is vesznek.« (...) *Nem merném megtiltani, hogy különleges alkalmakkor olcsón kínálják e könyveket, nehogy akadályozzam elolvasásukat, s ezzel visszatartsam a világhoz valakitől, aki megtérhetne az igazsághoz.* (...) Tegyétek a gyertyát a gyertyatartóba, hogy világítson a ház minden lakójának. (...)

Felhívták a figyelmemet, hogy *nem végezzük kötelességünket kisebb kiadványaink ingyenes terjesztése területén.* Sok becsületes ember akad, akit kizárólag ezen az úton vezethetünk az igazság elfogadására. Ha e kis füzetek mindegyikén ott állna többi kiadványunk hirdetése és a cím, ahol szert lehet tenni rájuk, ez megnövelné nagyobb kiadványaink forgalmát. Ezeket a 4, 8 vagy 16 oldalas füzeteket csekély összegért elő lehet állítani olyan alapból, amelyet azok adományai teremtettek, akik szívükön viselik az ügyet. Amikor barátodnak írsz, mellékelhetsz leveledhez egy-két példányt anélkül, hogy többbe kerülne a postázás. Ha vasúton, hajón vagy postakocsin olyan emberekkel kerülsz össze, akiknek talán van fülük a hallásra, adhatsz nekik e füzetekből. Pillanatnyilag nem kellene válogatás

nélkül, őszi falevelek módjára szórunk szét őket, hanem *okosan és ingyen azoknak adni, akik előreláthatólag értékelni fogják*. Ezzel hirdetjük kiadványainkat és könyvkiadónkat, amiből sok jó származik majd. (...)

Az elmúlt időkben, amikor még kevesen voltunk, akiknek módjukban állt, kötelességüknek tartották, hogy részvényt vásároljanak a kiadóban. (...) Akiknek nincs részvényük ezekben az intézményekben, azoknak most kiváltságuk, hogy ebbe a kitűnő munkába ruházhatják be javaikat. Most van szükségünk imáitokra, szeretetetekre és anyagi javaitokra. (...) Fivéreim és nővéreim, *kiadóink nevében felszólítunk benneteket, vásároljátok a két intézmény részvényeit*. (...) Sokan kockázatos világi vállalkozásokba ruházzák pénzüket. (...) Arra kérünk, azzal bizonyítsátok bőkezűségeteket, hogy kiadóinkba ruháztok be.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, I., 511. o.; IV., 592–593., 596. o.; VII., 102. o.; IX., 71–75. o.)

*Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok és a kiadó
működési költségeihez.*

A mértékletességi reform munkája, intézményei

1 *Mi az egészségügyi reform lényege? Milyen kapcsolatban áll az evangéliumbirdetéssel? Hogyan törekedjünk összhangra az egészségügyi reform és az evangéliumbirdetés munkája között?*

1Kor 6,19–20 | Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma, amelyet Istentől nyertetek, és nem a magatokéi vagytok? Áron vétettetek meg, dicsőítétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.

1Pt 4,7 | A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok.

.....
.....
.....

„Az egészségügy megújulása annak a fontos és nagyszerű munkának egy ága, amely népet készít elő az Úr eljövetelére. *Olyan szoros kapcsolatban áll a harmadik angyal üzenetével, mint a kéz a testtel.* (...) Egyetlen ember

sem sértheti meg megromlott étvágya és bűnös szenvedélyei kielégítésével a természet törvényeit anélkül, hogy Isten törvényét is meg ne sértené. Ezért Isten megengedte, hogy ránk ragyogjon az egészségügy megújulásának fénye, hogy felismerjük: vétkezünk, ha megsértjük a törvényeket, amelyeket lényünkbe helyezett. Ha jó egészségnek örvendünk, vagy ha szenvedünk, az mindig a természet törvényei iránti engedelmességre, illetve azok áthágására vezethető vissza. *Kegyelmes mennyei Atyánk látja az emberek siralmas állapotát, akik tudatosan, de sokan tudatlanul is a lényük törvényeit megrontva élnek. S az emberi nemzetiség iránti szeretetétől és sajnálkozásától indítva fényt ragyogtatott fel egészségünk megújítására.* (...) A harmadik angyal üzenetéhez szorosan hozzákapcsolódik, hogy világossá tegyük a természet törvényeit, és buzdítsuk az embereket ezek megtartására. (...)

Ha betegek vagyunk, súlyos terhet hárítunk felebarátainkra, és a betegség arra is képtelenné tesz, hogy eleget tegyünk családunk és embertársaink iránti kötelességeinknek. S ha időnap előtt meghalunk a természet törvényeinek megsértése következtében, akkor gyászt és szenvedést zúdítunk másokra, megfosztjuk felebarátainkat a segítségtől, melyet nyújtanunk kellene nekik, meglopjuk családunkat a megélhetéstől, amellyel támogathatnánk őket, és Istent is megraboljuk attól a szolgálattól, amelyet elvár tőlünk. (...) Hát nem a legrosszabb értelemben vett törvénytseggő vagyunk így? (...)

Az orvosi hittérítés az evangélium jobbkeze. (...) Az orvosi hittérítőknek minden városba el kell jutniuk. Ajtók nyílnak meg a jelenvaló igazság előtt. Az egészségügyi irodalmat sok országban terjesztenünk kell... A világ óriási

kórház, tömve a testi és lelki betegségek áldozataival. Mindenütt emberek tömegei pusztulnak el. (...) A gyülekezetek tagjai ébredjenek fel, hogy megértsék felelősségüket ezeknek az igazságoknak a terjesztését illetően. (...) Mindenütt dolgoznunk kell, a társadalom minden osztályáért.”

E határozott bizonyágtételek mellett, a szélsőségektől is óvott Ellen G. White:

„Ne tekintsd az egészségügyi hittérítést az egyedüli, kizárólagos célnak. Az orvostanhallgatókat nem kellene arra buzdítanod, hogy csak az egészségügyi megújulásról szóló könyveket terjesszék. (...) Akadnak fiatalok, akiket arra biztattak, hogy orvosnak tanuljanak, holott arra kellene felkészülniük a leghatározottabban, hogy hirdessék a harmadik angyal üzenetét. (...) Az egészségügyi hittérítésről azt kell közölnöm, hogy túlságosan hangsúlyozzuk a mű egyetlen ágát. De amit erről szólok, az semmiképpen sem igazolja azokat, akik távol tartják magukat az orvosi hittérítés munkájától. Sokan nem rokonszenveznek e tevékenységgel. (...)

Isten művében tökéletes egységnek kell uralkodnia. *Akiket hidegen hagy az egészségügyi hittérítés, azok nem tisztelik Isten ügyének jobbkezeit.* Mindaz, aki ilyen nézeteket vall, változtassa meg a véleményét. (...) Nem szabad alacsonyabb rendű feladatnak tekintenünk az egészségügyi hittérítést. (...) Tiszteletben kell tartanunk Isten művének valamennyi ágát. Más-más munkásokra és más-más eszközökre van szükség a különböző területeken (Eféz 4,11–12). (...) Isten mindenkinek a saját képességei szerint szabta meg feladatát. (...)

Sohasem szabad elkülönítenünk az orvosi hittérítést az örömhír igazságszolgálatától. Az Úr kifejezetten meghatározta, hogy e kettőnek olyan szorosan kell összetartoznia, amint a kéz össze van kapcsolva a testtel. Egységük nélkül egyik rész sem teljes egész. (...) Isten nem azt tervezte, hogy az orvosi hittérítés elhomályosítsa a harmadik angyal üzenetének hirdetését. A kar ne váljon testté. A harmadik angyal üzenete az utolsó időkre szóló örömmüzenet, ezért semmilyen körülmények között se homályosítsák el más érdekek. (...)

Lelkészeinknek terjeszteniük kell az egészségügyi megújulás üzenetét, mégse váljon ez a fő témává. (...) Lelkesedéssel kell megragadnunk az egészségügyi megújulás üzenetét, mégis el kell kerülnünk azt a benyomást, hogy hajlamosak vagyunk a vakbuzgóságra” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I., 518–519. o.; III., 161–165. o.; VI., 240–241., 376–377. o.; VII., 33–34., 36. o.; VIII., 158–170. o.)

Milyen különböző módjai vannak az egészségügyi reform képviselőinek?

2

Jn 17,18 | Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.

Mt 4,23 | Bejárta Jézus az egész Galileát, tanítva azok zsinagógáiban, és hirdetve az Isten országának evangéliumát, s gyógyítva a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget.

.....

.....

„Az egészséges vendéglők, orvosi rendelők és kórházak megalapítása a betegek és szenvedők számára éppolyan szükségesek Európában, mint Amerikában. (...)

Ahol a nagyvárosokban orvosi hittérítés folyik, *főzőiskolákat* is szerveznünk kellene. (...) *Az egészséges ételek készítésével együtt különböző iparágakat alapíthattok.* (...) Világosságot kaptam, hogy sok városban tanácsos az étkezdéket a rendelőkkel összekapcsolni. Együtt mutathatják be és valósíthatják meg a gyakorlatban a helyes elveket. Ezek mellett néha ajánlatos néhány szobát fenntartanunk, melyeket a betegek lakásként használhatnak. (...)

Étkezdéinkhez kapcsolódva összejöveleteket kell tartanunk. Amennyiben lehetséges, hívjuk meg étkezdéink vendégeit a *keresztény mértékletesség ismeretéről szóló előadásokra*, s megtaníthatjuk őket a tápláló ételek elkészítésére, s más fontos ismeretekre. Az összejöveleteken énekeljünk, imádkozzunk, és ne csak az egészségről és mértékletességről szóljunk, hanem a Biblia más, odailő témáiról is. Amikor az embereket tanítjuk, hogyan óvják meg testük egészségét, számos alkalom nyílik majd Isten országa evangéliumának magvetésére. (...)

Egészségügyi folyóiratainkban jelentessünk meg gondosan válogatott recepteket. (...) Az emberek nagyon rászorulnak az *egészségügyi könyvek és folyóiratok* lapjairól áradó világosságra. E könyveket és folyóiratokat Isten eszközként kívánja felhasználni: a felvillanó fény magára vonja az emberek figyelmét, s arra vezeti őket, hogy engedelmeskedjenek a harmadik angyal üzenetének. Egészségügyi folyóirataink eszközök, amelyek segítségével a világosság terjesztésének különleges feladatát végezhetjük, mert

a világosságra a világnak feltétlenül szüksége van az Isten napjára való előkészület idején. (...)

Napjaink nagy gyülekezései kitűnő alkalmat kínálnak arra, hogy szemléltessük az egészségügyi megújulást. (...) Nem szolgáltak fel többé húst az ebédlősátrakban, hanem bőven ellátták a résztvevőket gyümölcssel, gabonafélékkel és zöldségekkel. (...) A tábor-összejöveleteken az egészséges életmódra is tanítanunk kellene az embereket. Ausztráliában külön sátor volt az orvosok és ápolók számára, ingyenes orvosi tanáccsal szolgáltak, amelyet sokan igénybe is vettek. Minden városban, ahol gyülekezetünk alakult, orvosi rendelőre is szükség van. (...) Olyan helyiséget kellene berendeznünk, ahol kezelni tudnánk a leggyakoribb betegségeket. (...)

Utasítást kaptam, hogy számos vidéki kórházat kell alapítanunk. (...) A természet Isten áldása, amelyet azért adott, hogy a testet, az értelmet és a lelket egészségesé tegye. Aki egészséges, a szabadban könnyebben az is marad, a betegeket pedig gyógyítja a természet közelsége. (...) Amikor a betegek a szellő susogását hallgatják, a pihenés és felüdülés édes érzete járja át őket. Életkedvük megújul, erejük visszatér, elméjük észrevétlenül békét talál. A lázas érverés elcsitul és rendszeressé válik. (...) Buzdítsátok a betegeket, hogy töltsenek sok időt a szabadban. Gondoljatok ki terveket, miként foglalkoztassátok őket a természetben. (...) Építsétek a kórházakat nagy területeken, ahol a föld művelésével alkalmat adunk a betegeknek az egészséges foglalatosságra. Az ilyen testmozgás az egészséges kezeléssel karöltve csodákat tesz: a beteg test újjászületik, s a fáradt értelem felfrissül. Ilyen kedvező környezetben a betegeknek kevesebb ápolásra van szükségük, mint a szűk

városi kórházakban. (...) *Az Úr akarata az, hogy ezeket az intézményeket a nagyvárosokon kívül hozzuk létre, a lehető legrészebb környezetben.* A természet ölen – Isten kertjében – a beteg mindig talál valamit, ami eltereli figyelmét önmagáról, s gondolatait Istenhez emeli. (...) Isten Lelke könnyebben befolyásolja őket a nyugalomban. (...)

A Battle Creek-i egészségügyi intézet méretével kapcsolatban adták tudtomra – amint már meg is írtam –, hogy *először kicsiben kell elkezdenünk, majd óvatosan növelni*, ahogyan a betegek igényei megkövetelik, és amikor szert tudunk tenni jó orvosokra és ápolókra, s amikor meg tudjuk teremteni az anyagiakat.” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek*, I., 517. o.; VI., 112–113. o.; VII., 28., 31., 33., 35., 70–71., 78., 86., 45–52., 54–60., 63. o.)

3

Miként kapcsolódjon az evangéliumról szóló bizonyágtézés az egészségügyi munkához étkezdeinkben, kórházainkban?

5Móz 6,6–7 | Ezek az igék, amelyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben. Gyakoroljad ezekben a te fiadat, szólj ezekről, amikor a házában ülsz, vagy mikor úton jársz, mikor lefekszel, és amikor felkelsz.

.....

.....

.....

„Hívjunk meg mindenkit, magas és alacsony rendűeket, gazdagokat és szegényeket, minden embert, hogy az egész-

ségügyi intézményeink nyújtotta előnyökben részesülhessenek. Minden felekezet tagjait befogadjuk, de a magunk részéről határozottan egy hitfelekezethez tartozunk. Isten elhívott minket, s az Ő uralma alatt állunk. Senki se erőltesse azonban balgán másokra hitünket. (...)

Étkezdéink vendégeit lássuk el olvasnivalóval. Hívjuk fel figyelmüket a mértékletességi és étrendi reform irodalmára, s adjunk nekik Krisztus tanításairól szóló füzeteket is. Az olvasnivalók költségének terhet egész népünk viselje. Aki bejön hozzánk, mindenkinek adjunk olvasnivalót. Lesz majd, aki keresi az igazságot. (...) Étkezdéink munkásai éljenek szoros összeköttetésben Istennel, hogy felismerjék Lelke késztetését arra, hogy lelki dolgokról szóljanak a vendégekhez. (...) Nem szabad megengedniük, hogy az üzleti érdekek és a rohanás a lélekmentés elhanyagolásához vezessen.

Helyes embertársaink testi szükségleteit szolgálunk, de ha nem találunk módot az evangélium világosságát ragyogtatni azokra, akik napról napra látogatják étkezdéinket, akkor hogyan dicsőítjük munkánkkal Istent? Amikor étkezdei munkánkat megkezdtük, feltételeztük, hogy alkalmunk lesz sokakkal megismertetni a jelenvaló igazságot. Elértük-e célunkat? (...)

Figyelmeztettek, hogy intézményeinkben semmiképpen se szállítsuk le az igazság mértékét annak érdekében, hogy kíméljük a kívülvalók érzékenységét, és így növeljük a látogatottságot. A nem hívők befogadásának az a fő célja, hogy rávezzük őket az igazság elfogadására. Ha leszállítjuk a színvonalat, az lesz a benyomásuk, hogy az igazság nem nagyon fontos, és úgy távoznak majd, hogy elméjük még nehezebben lesz megközelíthető, mint azelőtt. (...)

Senki ne gondolja, hogy az egészségügyi intézmény az a hely, ahova el kell jönnie, hogy hit által mondott imával álljon talpra. Itt orvosi kezeléssel, helyes szokások gyakorlásával gyógyítják a betegeket, és a betegség megelőzésére tanítják őket. De ha van hely az ég alatt, amely jobban megfelel a többenél arra, hogy odaszentelt, hívó férfiak és nők felajánlják enyhülést hozó és szerető imáikat, az az ilyen intézményben van. Akik a betegeket kezelik, azoknak fontos munkájukban erősen Istenre kell támaszkodniuk azoknak az eszközöknek az eredményességéért, melyeket Ő adott, és amelyekre könyörületében felhívta népünk figyelmét – mint például a tiszta levegő, a tisztaság, az egészséges étrend, a munka és a pihenés megfelelő váltakozása, és a víz felhasználása. (...)

Mégse vitassuk meg a betegekkel hitünk sajátos vonásait! Nem szabad fölöslegesen lázba hoznunk gondolkodásukat azokkal az eszmékkel, amelyek a többi egyháztól megkülönböztetnek bennünket – csak ha ők maguk kívánják, de ekkor is legyünk nagyon elővigyázatosak, hogy ne nyugtalanítsuk őket hitünk különleges vonásainak a rájuk erőszakolásával. Kórházunkban ne helyezzük előtérbe mindannak a megvitatását, amiben a többi egyháztól különbözünk. *A kórházban imaórákat tartunk, amelyeken az vesz részt, aki akar.* Sok mindent kifejtethetünk a Biblia vallásából anélkül, hogy rátérnénk különbözőségünk általuk kifogásolható pontjaira. A csendes, nyugodt légkör többet ér el, mint a nyílt vitatkozás. *Bár ott kell találkozunk az emberekkel, ahol vannak, mégsem kell feláldoznunk az igazság egyetlen pontját sem.* (...) Ha rendszeres istentiszteleteket tartunk, a betegek bizalma megnő a kórház iránt. S ezzel előkészítjük az utat, hogy az igazság

magja gyökeret verjen a szívükben. Ezek az összejövetelek különösen megragadják azok figyelmét, akik vallják, hogy keresztények. De kedvező hatást tehetnek azokra is, akik nem tartják magukat kereszténynek. A betegek vágyakozni fognak arra, hogy a szombati istentiszteleteken is részt vegyenek. Isten házában pedig az igehirdető kifejtheti a jelenvaló igazság fontos pontjait, és Krisztus lelkületével, szeretetével, gyengéden, (...) *s azután hadd győzze meg a szíveket az igazság.* (...)

Bár senki ne erőszakolja hitünket a betegekre, s ne kezdjen velük vallásos vitát, irataink és kiadványaink – gondosan megválogatva – legyenek láthatók csaknem mindenütt. A vallásosságnak feltétlenül uralkodnia kell. Ez volt s mindig ez is lesz ezeknek az intézményeknek az ereje. (...)

Az Úr már évekkel ezelőtt különleges világosságot adott nekem az egészségügyi intézmények alapításáról, *ahol teljesen más módszerekkel kell kezelnünk a betegeket, mint azt bárhol a világon teszik.* A Biblia elveire kell alapoznunk és azok szerint igazgatnunk mindent. Az ilyen intézményeknek az egyik leghathatósabb eszközzé kell válniuk az Úr kezében arra, hogy a világosság eljusson a világhoz. Isten szándéka az volt, hogy *ezek az intézmények tudományos felkészültségükkel, erkölcsi és lelki erejükkel és a széles körű életreform megbízható tanúságtevéiként emelkedjenek ki.* (...)

Ha a betegségek miatt sokat szenvedők kórházunkban enyhülést találnak a kezelés értelmes módszereiben – amely fürdőkből, egészséges étkezésből, a pihenés és testmozgás megfelelő időszakaiból és a tiszta levegő gyógyító hatásából áll –, akkor gyakran *az a vélemény alakul ki bennük, hogy akik eredményesen gyógyítják őket, azoknak*

a hit dolgaiban is igazuk lesz, vagy legalábbis nem tévedhetnek nagyot az igazsággal kapcsolatban sem.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I., 519–520., 513. o.; III., 166–167. o.; IV., 586–587. o.; VI., 223–225. o.)

4

Mi szolgáljon még tanúbizonysággul egészségügyi intézményeinkben a mértékletesség elvei és az evangélium képviselése mellett?

Mt 5,16 | Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsóítsák a ti mennyei Atyátokat.

Fil 2,15 | Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Isten szep-lőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség köze-pette, kik között fényletek, mint csillagok e világon.

.....

.....

.....

„A keresztény orvos a beteg szemében a könyörület angyala, gyógyulást hoz bűn miatt beteg lelküknek és testüknek. (...) Elengedhetetlen, hogy az orvos közeli kapcsolatot tartson fenn Krisztussal. (...) Amikor a szenvedő ágya mellett áll, minden erejével igyekezzen segítséget és megnyugvást hozó szavakat szólni, és akkor az Úr munkálkodik vele és általa. (...) Szüntelenül vesse a magot, de ne hittételekről szóljon, hanem a bűnbocsátó Megváltó szeretetéről. (...) Az orvos munkájának komolysága,

állandó érintkezése a betegekkel és haldoklókkal megkívánja, hogy amennyire csak lehetséges, felmentsék a közös kötelezettségek alól, amit más is elvégezhet. Ne rakjunk rá fölösleges terheket, hogy legyen ideje megismerni betegeinek lelki szükségleteit. Értelmének mindig a Szentlélek befolyása alatt kell lennie, hogy alkalmas időben oly szavakat szólhasson, amelyek hitet és reményt fakasztanak. (...)

A keresztyén orvos tekintse hivatását ugyanolyan magasztatónak, mint a lelkeszi munkát. Kettős felelősséget hordoz, mert benne kapcsolódnak össze az orvos és a lelkesz tulajdonságai, munkája nagyszerű, szent és igen fontos. Az orvosnak és a lelkesznek rá kell jönniük, hogy ugyanazt a feladatot végzik. Tökéletes összhangban kellene dolgozniuk. (...)

A hñ. adventisták között alapított kórházak legyenek templomok. A kórház alkalmazottai szenteljék magukat Istennek. (...) Nem lenne szabad megengedniük, hogy az őket terhelő számos felelősség miatt ne legyen idejük a komoly imára. (...)

Nem könnyű megfelelő férfiakat és nőket találnunk, olyanokat, akik megfelelően képzettek, s összhangban, buzgón és önzetlenül fáradoznak a szenvedő betegekért. *Olyan emberekre van szükség a kórházban, akik Isten féltelmét tartják szemük előtt, akik ápolni tudják a beteges gondolkodású embereket, s akik vallásos szempontból fontosnak tartják az egészségügyi megújulást. (...)* Bánjunk a betegekkel a lehető legkedvesebben és leggyengédebben. *Ne szálljon vitába a beteggel sem az orvos, sem az ápoló. Ne használjanak kemény, ingerült szavakat, hanem szívélyesen szóljanak, akármilyen türelmetlen is a beteg. (...)*

Kórházi személyzetünk hivatása magasztos és szent. Szükséges, hogy munkájuk szentségének tudatára ébredjenek. E munka jellege és befolyásának felelőssége lelkiismeretes erőfeszítésekre és fenntartás nélküli odaszentelődésre szólít fel. (...) *Egyetlen kemény szót se ejtsenek ki*, egyetlen önző tettük se legyen. *Mindenkivel bánjanak szeretetteljesen*. (...) Kórházaink személyzete állandóan kísértéseknek van kitéve. Hitetlenekkel érintkeznek, és akinek a hite nem megalapozott, annak ez ártalmára lesz. (...) Utasítottak, hogy megmondjam: kórházunk dolgozóinak szüntelenül őrizkedniük kell a hitelenségtől és az önelégültségtől. Olyan lelkiismeretesen és odaadóan kell küzdeniük a gonosz ellen, hogy a betegek érezzék önzetlen igyekezetük felemelő befolyását. (...)

Milyen munkaerőkre van szükség? Az irányítást testestől-lelkestől megtért, okos és előrelátó férfiaknak és nőknek kell vállalniuk. *Jó ítélőképesség kell az alkalmazottak kiválasztásához a különleges feladatra*. Olyan embereket kell alkalmaznunk, akik szeretik Istent és mély alázatossággal járnak Őelőtte. (...)

Lesz köztük [a betegek között] kifinomult és nyers, szerény és kevély, művelt és tanulatlan, gazdag és szegény, valóságos és hitetlen, bizakodó és gyanakvó, bőkezű és garaszkodó, tiszta és romlott – a jellem és társadalmi helyzet minden változata megtalálható lesz a kórház betegei között. *A sokféle gondolkodású emberrel nem lehet egyformán bánni, mégis valamennyien szeretetre, szívéllyességre, részvétre szorulnak*. (...)

Akinek ennyire különböző természetű, hajlamú, vérmérsékletű emberekkel kell bánnia, annak próbái, aggodalmi, összeütközései lesznek, még ha a legjobban igyek-

szik is. Talán megundorodik majd a tudatlanságtól, büszkeségtől és csökönyöségtől, amivel találkozni fog, mégse csüggedjen el. Olyan helyet foglaljon el, ahol inkább ő hajlít, mint hogy őt ingassák meg. (...) *Nem tudunk vallásos életet élni ima és a vallásos kötelességek teljesítése nélkül, mint ahogy testi erőnket sem tudjuk fenntartani táplálék nélkül.* (...)

Értekdéink vezetői munkálkodjanak az alkalmazottak üdvösségéért! Ne hajszojják túl magukat, mert nem marad sem erejük, sem hajlandóságuk arra, hogy a munkatársakat lelkileg segítsék. Erejük javát szenteljék munkatársaik lelki oktatására. Magyarazzák nekik az Írásokat, imádkozzanak velük és értük. *Az alkalmazottak vallásos érdekei fölött oly gondosan örködjének, amint a szülőknek kell örködniük gyermekeik vallásos érdekei felett.* (...) Tetteik legyenek mentesek az önzés és durvaság utolsó maradványaitól is. Vendégeink közül sokat világi léggör vesz körül. Ahhoz, hogy munkásaink ellenállhassanak e befolyásnak, szoros összeköttetésben kell állniuk Istennel.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, III., 168–170. o.; IV., 554–560. o.; VI., 229–233., 252–253. o.; VII., 40–44., 69., 73–75. o.)

Hogyan ügyeljünk a szombat szentségére egészségügyi intézményeinkben?

5

Ésa 58,13–14 | Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, ha a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, ha megszen-teled azt, dolgaidat nem téve, foglalkozást sem találva, hamis

beszédet sem szólva, akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj, mert az Úr szája szolt!

Mt 12,11–12 | Ő pedig mondta nékik: Kicsoda közületek az az ember, akinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt? Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni.

.....

.....

.....

„A szombatünneplés jel Isten és népe között. Ne szégyelljük hordozni e jelet, amely megkülönböztet minket e világtól. (...) A tiszteletlenség és hanyagság lelkülete könnyen beveszi magát kórházainkba a szombatünneplés területén. Az egészségügyi hittérítés felelős vezetőinek az a kötelességük, hogy az orvosokat, az ápolókat és a kisegítőket Isten szent napjának megszentelésére oktassák. Különösen az orvosoknak kellene jó példával elől járniuk. *Kötelességük jellege miatt könnyen jogosultnak érezhetik magukat arra, hogy szombaton végezzenek el sok mindent, amit nem kellene.* Amennyiben csak lehetséges, tervezze munkáját az orvos úgy, hogy szokásos kötelességeit szombaton félretehesse!

A szombat óráiban gyakran hívják az orvosokat és ápolókat a betegek szolgálatára, s olykor lehetetlen pihenniük és részt venniük az istentiszteleten. *Soha ne hanyagoljuk el a szenvedőket! Az Üdvözítő saját példájával mutatta*

meg, hogy helyes dolog szombaton szenvedést enyhíteni. A halasztható munkát, közönséges kezelést és a halasztható műtéteket azonban hagyjuk máskorra. A betegeknek meg kell érteniük, hogy az orvosoknak és segítőknek is kell egy napi pihenő. Hadd lássák, hogy a kórház dolgozói félik Istent, és szentként kívánják megtartani a napot, amelyet Ő különített el követői számára, Isten és népe közötti jelül. (...)

Felvetették a kérdést, nyitva legyenek-e étkezdéink szombaton? Válaszom ez: nem és nem! A szombatünnepelés a mi tanúságtételünk Istenről, a pecsét az Úr és népe kapcsolatán, annak jele, hogy az Ő népe vagyunk. E jelet soha el ne töröljük! Mi lesz Isten nyugalomnapjából ott, ahol étkezdéink dolgozói ebédet szolgálnak fel szombaton ugyanúgy, mint a hét többi napján? Milyen lehetőségük nyílik testi és lelki erőt gyűjteniük? (...) Jelenetet láttam: étkezdénkben voltam San Franciscóban. Péntek volt. Néhány alkalmazott sietve csomagolt olyan élelmet, amit az emberek könnyen magukkal vihetnek. Néhányan vára-koztak a csomagokra. Megkérdeztem, mindez mit jelent, s az alkalmazottak elmondták, hogy a vendégek egy része nyugtalanodott, mert zárva tartásunk miatt szombaton nem találtak olyan élelmet, amihez hozzászoktak. Ismerik az étkezdénkben felszolgált egészséges étkezés értékeit. Tiltakoztak, hogy a hetedik napon ettől meg legyenek fosztva. Az étkezde vezetőit arra kérték, hogy a hét minden napján tartsanak nyitva, s azt mondták, hogy a zárva tartást megsínylik. Amit itt látsz – mondták az alkalmazottak –, az válaszunk a követelésre, hogy szombaton is ehessenek egészséges ételt. Pénteken magukkal viszik élelmüket, s így szombaton is hozzájutnak. Ezzel elkerüljük

a kárhoztatást azért, mert nem vagyunk hajlandók szombaton nyitva tartani.

A szombaton bezárt ajtók »Isten emlékműveivé« avatják étkezdéinket, amelyek hirdetik, hogy a hetedik nap a szombat, s hogy ekkor nem szabad szükségtelen munkát végezni. (...) Amikor értelmes emberek észreveszik, hogy étkezdéink teljesen más alapokon működnek, mint a közönséges vendéglők, akkor érdeklődni kezdenek az üzletvezetés más módszereinek oka iránt. (...) Ez az igazság megismeréséhez vezet. Ha az emberek látják, hogy szombaton zárva tartunk, érdeklődni fognak. (...) Kérdéseikre válaszolva lehetőségünk nyílik feltárni előttük hitünk okait, s odaadhatjuk folyóiratainkat és füzeteket.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII., 64–66., 75–77. o.)

6

Hogyan viszonyuljanak a társintézmények és Isten népe az anyagi nehézségekkel küzdő egészségügyi intézményekhez?

1Kor 12,25–27 | Hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind, akár tisztelességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.

„A dániai Koppenhága Skodsborg nevű külvárosában testvéreink kórházat alapítottak. Reménykedve fejlesztették ezt a művet. (...) Azonban testvéreink nagy része nem

viseli kellőképpen a szívén, hogy kórházat alapítsunk az európai országokban, ezenkívül a skodsburgi kórházat vezető kedves testvéreink gyorsabban haladtak előre, mint a rendelkezésükre álló összegek indokolták volna, ezért most nehézségekkel találják szemben magukat. Skandináviai intézményeink gondjai nagyon nyugtalanítanak engem, s arra készítetnek, hogy felhívással forduljak népünkhez. (...) Eléri-e Sátán a célját? Megengedjük-e, hogy kivége kezünkől ezeket az intézményeket, és véget vessen jótékony munkásságunknak? *Mivel testvéreink hibákat követtek el, hagyjuk talán magukra őket, hogy egyedül viseljék tévedéseik következményeit? Krisztus talán így bánik velünk?*

Ha valaki súlyos teherrel áll egy nehezen megmászható hegy lábánál, csüggedésekkel körülvéve, akkor erős, vidám segítőkre szorul. Ám gyakran sok időt vesztegettek el a bírálattal, vádaskodással és sopánkodással, ami egyáltalán nem mozdít a terhen. *Akikre legsúlyosabban nehezedik a nyomás, azoknak semmi szükségük a gáncsoskodásra, de meg sem érdemlik.* Leghelyénvalóbb lenne, ha azokra hullana e bírálat, akiknek már előbb meg kellett volna osztani velük a terhet. (...) Az legyen a legfőbb gondunk, hogyan is segíthetnénk a teher viselésében. (...)

Ahogy Krisztus bánik velünk, bánjunk mi is úgy nehézségekkel küzdő testvéreinkkel!

Az Úr felhívja népét, *hosszanak önmegtagadó áldozatokat. Mondjunk le valamiről, amit a kényelmünk érdekében vagy gyönyörűségünkre akartunk megvenni.* (...) Lehet, hogy a munka szükségleteihez képest kicsiny az összeg, amelyet adtok, mégse csüggedjete. (...) Az ötezer ember megvendéglése a szemléltető példa erre. Aki öt

cipóval és két hallal ötezer férfit táplált a nőkön és gyermekeken kívül, az ma is lélegzetelállító tetteket vihet véghez népéért. Olvassuk el a beszámolót, hogyan táplált Elizeus száz embert, (...) hogyan enyhítette száz prófétatanítvány éhségét (2Kir 4. fej.). Az Úr azóta is újra meg újra – bár nem mindig ilyen feltűnő és kézzelfogható módon – ellátja az embereket azzal, amire szükségük van. (...) Istennek vannak szolgái, mint például az a férfi, aki élelmet hozott a prófétaiskolások számára. Amikor az Úr ránk bíz valamit, ne álljunk meg, ne kezdjünk kérdezősködni a parancs vagy engedelmességünk valószínű következményeinek az ésszerűsége felől. Nagyon is kicsiny lehet a kezünkben lévő összeg a szükségletekhez képest, az Úr kezében mégis több lesz az elégnél.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VI., 463–466. o.)

•

Az e heti adomány

a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

A nevelési reform jelentősége, feladatai

Mely igék jelentik a nevelési reform alapját, amelyet Isten szintén az adventnép feladatává tett?

1

Péld 22,6 | Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint, még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.

Eféz 6,4 | Ti is, atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek őket az Úr tanítása és intése szerint.

Zsolt 127,3 | Ímé az Úr öröksége a fiak.

Mk 10,14 | Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.

.....

.....

.....

A nevelés – a gyermekeket nevelni az ő „útjuk-módjuk” szerint – tudomány és művészet. Elsajátításától és helyes gyakorlásától az egész társadalom jóléte is függ. Az Isten által rendelt elveket és erkölcsiséget érvényesítenünk kell a gyermekekkel való bánásmódunkban. A gyermekek nem a szülők és a nevelők tulajdonai, hogy tetszésük szerint bánjanak velük, hanem

mindenekelőtt „*az Úr öröksége*”, drága kincsek, akikért szám-
adással tartozunk. A gyermekek megtanítása Isten ismereté-
re, és élő, személyes hitre vezetésük éppolyan szent kötelesség,
mint a felnőtteknek való bizonyágtevés.

„A zsidók között szokás volt a gyermekeket elvinni va-
lamelyik rabbihoz, hogy kinyújtott kézzel megáldja őket.
A tanítványok azonban fontosabbnak gondolták a Meg-
váltó munkáját annál, hogy ilyesmivel meg lehessen sza-
kítani. Amikor az anyák Jézushoz jöttek kicsinyeikkel,
a tanítványok neheztelve tekintettek rájuk. Úgy gondol-
ták, ezek a gyerekek még túl kicsik, semmi hasznuk sem
lesz abból, ha meglátogatják Jézust. (...) Ő várt, hogy lássa
a tanítványok viselkedését. Amikor elküldték az anyákat,
abban a hitben, hogy ezzel Önéki kedveznek, rámutatott
tévedésükre: »Engedjétek, hogy a kisgyermekek énhozzám
jöjjenek, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten or-
szága.« (...) Jézus a gyermekekben kegyelmének örököseit,
országának polgárait látta. (...) Tudta, hogy ezek a gyer-
mekek hallgatnak rá, és jóval készségesebben fogadják el
Megmentőjünknek, mint sok világiás, bölcs és kemény szí-
vű felnőtt. (...) A menny Uralkodója nem tartotta méltó-
ságán alulinak, hogy kérdéseikre válaszoljon, s hogy fon-
tos tanításait gyermeki felfogóképességükhöz igazítsa. (...)

Amikor Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy en-
gedjék a gyermekeket Őhöz á jönni, valójában minden
időben élő követőikhez szolt: egyházi tisztviselőkhöz, pré-
dikátorokhoz, segítőkhez, minden keresztyényhez. Jézus
vonzza a gyermekeket, és megparancsolja nekünk, hogy
engedjük a kicsiket Őhöz á menni. Mintha csak ezt mon-
daná: Jönnek, ha ti nem akadályozzátok őket.

Krisztustól elűtő jellemetek ne mutassa be hamisan Jézust! Ne tartsátok távol tőle a kicsinyeket hűvösségetekkel, nyerseségetekkel! Soha ne érezzék, hogy a menny nem lehet kellemes hely számukra, ha ti is ott vagytok! Ne beszéljétek úgy a vallásról, mintha azt gyerekek nem érthetnék meg, ne tegyetek úgy, mintha nem kellene Krisztust már gyerekkorukban elfogadniuk! Ne keltsétek bennük azt a hamis benyomást, hogy Krisztus vallása a komorság vállalása, s ha a Megváltóhoz jönnek, le kell mondaniuk mindenről, ami örömet okoz az életben. (...)

Jézus szerető szíve vágyakozik nemcsak a legjobban viselkedő gyerekek után, hanem azok után is, akiknek kifogásolható örökletes jellemvonásaik vannak. Sok szülő nem is tudja, mennyire felelős gyermekei jelleméért. Nincs sem türelmük, sem bölcsességük, hogy a tévelygő kicsinyekkel foglalkozzanak, akiket ők tettek olyanokká, amilyenek. Jézus azonban szánalommal tekint ezekre a gyerekekre, ő tudja az okot, amelyből az okozat származott.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 431–432., 434–435. o.)

Milyen felhívást kaptunk arra vonatkozóan, hogy iskolákat alapítsunk, a legalsóbb szinttől a felsőoktatásig? Milyen intézmény létezett már az ószövetségi időkben is?

2

2Kir 4,38; 6,1–2 | Azután visszament Elizeus Gilgálba. Éhség volt pedig akkor az országban és a próféták fiai övele laktak. Mondta az ő szolgájának: Tedd fel a nagy fazekat, és főzz valami főzeléket a próféták fiainak. (...) Mondták a próféták fiai Elizeusnak: Ímé ez a hely, ahol nálad lakunk, igen szoros nekünk. Hadd menjünk el, kérlek, a Jordán mellé, hogy mind-

egyikünk egy-egy fát hozzon onnét, hogy ott valami hajlékot építsünk magunknak, amelyben lakjunk. És mondta: Menjtek el!

.....

.....

.....

„*A prófétaiskolákat Sámuel alapította*, hogy gátat vessenek a terjedő romlottságnak, gondoskodjanak az ifjúság szellemi és erkölcsi fejlődéséről, elősegítsék a nemzet jövőbeni fejlődését, s olyan férfiakat adjanak a népnek, akik képesek arra, hogy mint vezetők és tanácsadók Isten félelmében cselekedjenek. E cél érdekében Sámuel istenfélő, értelmes és tanulni vágyó ifjak egész seregét gyűjtötte össze. Őket nevezték »próféták fiainak« vagy próféta ifjaknak. Miközben Isten társaságában Igéjét és műveit tanulmányozták, felülről jövő bölcsesség adatott természetes képességeik mellé. A tanítók nemcsak az isteni igazságban voltak jártasak, hanem maguk is kapcsolatban voltak Istennel, és különleges adottságot nyertek a Szentlélektől. *A nép megbecsülését és bizalmát élvezték képzettségük és istenfélelmük folytán.* Sámuel napjaiban két ilyen iskola létezett Izráelben – az egyik Rámában, a próféták hazájában, a másik pedig Kirjáth-Jeárimban, ahol a frigyláda volt akkoriban. Később további iskolákat is alapítottak.

Ezeknek az iskoláknak a tanulói földműveléssel és más fizikai munkákkal maguk keresték a kenyerüket. *A fő tantárgy Isten törvénye volt, valamint a Mózesnek adott rendelkezések, a szent történelem, a szent zene és költészet.*

Az oktatás módja teljes mértékben különbözött napjaink teológiai iskoláinak módszereitől, amelyek miatt sok tanuló kevesebb ige- és Isten-ismerettel távozik, mint amennyivel odament. A régi idők iskoláiban minden tanulás fő célja Isten akaratának és az ember Isten iránti kötelességének a megismerése volt. (...) Nemcsak arra tanították a fiatalokat, hogy kötelességük imádkozni, hanem arra is, hogyan imádkozzanak, miként jussanak közelebb Teremtőjükhöz, hogyan gyakorolják az Istenbe vetett hitet, és miként értsék meg és kövessék Lelkének tanítását. (...)

Különleges feladat vár a gyülekezetre a gyermekek tanítása és nevelése terén, hogy a világi iskolák – vagy bármilyen más társas érintkezés – ne fertőzzék meg őket a romlott szokásokkal. A világ bűnnel teljes, Isten törvényét semmibe veszi. A nagyvárosok Sodomákká züllöttek, s gyermekeink naponta számos gonoszságnak vannak ott kitéve. A nyilvános iskolába járó gyerekek olyan fiúkkal és lányokkal érintkeznek, akik az utcán nőnek fel, leszámítva az iskolában töltött időt. *Könnyű a fiatalok szívére hatni. Ha rossz környezetbe kerülnek, az ellenség felhasználja a neveletlen gyerekeket azok megrontására, akiket gondosabban nevelnek.* Így, mielőtt a szombatünneplő szülők észbe kapnának, hogy milyen gonoszság fenyegeti kicsinyeiket, a gyermekek már meg is tanulták az elfajulás leckéit, lelkük már romlásnak indult. (...)

Alapítsatok egyházi iskolákat! Tanítsátok gyermekeiteknek Isten szavát, minden nevelés alapját. (...) Próbáljátok-e megmenteni őket, vagy pedig hanyagságotokkal a pusztulásukat siettetitek? (...) Isten elvárja, hogy a gyülekezet lerázza ezt a tunyaságot, s nézzen körül, milyen segítségre lenne szükség ezekben a veszedelmes időkben. (...)

Iskoláinkban adjuk meg minden fiatalnak a nevelés áldását és kiváltságát, amivel arra ösztönözzük őket, hogy az Úr munkatársai legyenek.

Ahol kevés a szombatünneplő, a szülők fogjanak össze, s alapítsanak iskolát! Fogadjanak keresztény tanítót, aki megszentelt hittérítőként tanítja majd a gyermekeket és a fiatalokat. (...) Olyan tanítót, aki jól tanítja az általános tárgyakat, de a Bibliát teszi minden tudomány alapjává. (...)

Néhány szombatünneplő család hittestvéreitől távol él. Ők néha egyházi bennlakó iskolába küldik gyermekeiket, ahol segítik őket, hogy családjukhoz visszatérve áldássá váljanak. Azonban akadnak olyanok is, akik nem tudják így taníttatni gyermekeiket. Ilyen esetekben a szülők igyekezzenek olyan vallástanítókat alkalmazni, akik bármilyen beosztásban örömmel szolgálják az Urat, s hajlandók az Úr szőlőjének bármelyik részét művelni. A szülőknek össze kell fogniuk a tanítóval, és odaadóan igyekezniük, hogy gyermekeik megtérjenek. (...) Szenteljék a nap bizonyos részét a tanulásra, váljanak ők is tanulókká gyermekeikkel együtt. (...)

Sok országban törvény kötelezi a szülőket, hogy iskolába küldjék gyermekeiket. Ezekben az országokban *iskolákat kellene alapítanunk a gyülekezetek közelében, még ha nincs is több hat gyereknél.* Úgy dolgozzatok ezért, mint ha az életetekért dolgoznátok! Mentsétek meg gyermekeiteket attól, hogy a világ szennyező, megrontó árájába fulladjanak. Messze lemaradtunk e fontos kötelesség teljesítésében. Sok helyen már évek óta működniük kellene az iskoláknak. Ezeknek a környékeknek meglennének a saját, igazságot képviselő intézményeik, ami szilárdságot

adna az Úr munkájának. *Abhelyett, hogy kevés helyen számos nagy épületet emelnénk, alapítsunk inkább iskolákat sokfelé. (...) Súlyosan megsértettük Istent, hogy annyira hanyagok voltunk e területen.*

Világi fiatalok iratkoznak majd be, s még ha előzőleg meg is rontották gondolkodásukat, ott majd megtérnek. (...) Megbízta, hogy elmondjam: ez a fajta hittérítő munka nagyban elősegíti az igazság és a hitbeli ismeretek terjedését. (...)

A gyermekek irányítása és oktatása a legnemesebb hittérítő munka, amire bárki vállalkozhat. (...)

*Alapítsunk iskolákat (...) egyszerűbbeket, szerényebb épületekkel, és olyan tanítókkal, akik követik a prófétaiskolák módszereit. Ha jól kiegyensúlyozott gondolkodású, gyakorlati ötletekben gazdag, odaadó, istenfélő tanítók mennének a hittérítés mezejére, s alázatosan dolgoznának, továbbadva, amit kaptak, Isten sokaknak adná Szentlelkét.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 655–656. o.; *Bizonyágtételek*, VI., 138–139., 193–205. o.)*

Miben legyen más a szemlélet és a tananyag egyházi iskoláinkban?

3

Zsolt 111,10 | A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme, jó belátása van mindenkinek, aki ezt gyakorolja, annak dicsérete megmarad mindvégig.

2Tim 3,16–17 | A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.

Rm 12,1–2 | Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Isten irgalmaságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elmétek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.

.....

.....

.....

„Az igazi nevelés elismeri a tudományos ismeretek és az irodalmi műveltség értékét. Az ismeretek halmazánál fontosabbnak tartja azonban az erőt, az erőnél a jóságot, a szellemi ismereteknél a jellemet. A világnak nem annyira magasan képzett elmékre, mint inkább nemes jellemű emberekre van szüksége. Olyan emberekre, akik képességeiket szilárd alapelveknek rendelik alá. A helyes nevelés ellensúlyozza az emberiség átkát jelentő gátlástalanságot, mivel egymás jogainak és szükségleteinek tiszteletben tartására ösztönöz. (...)

A fiatalok tanulmányai ne korlátozódjanak arra, amit mások mondtak vagy írtak, hanem vezessük őket az igazság közvetlen forrásához, hívjuk fel figyelmüket a tágas mezőkre, amelyek nyitva állnak a kutatók számára, mind a természet, mind pedig a kinyilatkoztatás területén. Azok az oktatási intézmények, amelyek ezt az elvet követik, tanult, de gyenge jellemű emberek helyett *erős egyéniségeket fognak kibocsátani, akik világosan gondolkodnak és határozottan cselekszenek, akik nem rabszolgái, hanem urai*

a körülményeknek, széles látókörűek, következetesen gondolkodnak, és bátran követik a meggyőződésüket. Az ilyen nevelés többet nyújt a szellemi műveltségnél, többet a fizikai képzettségénél. Ez a nevelés megerősíti a jellemet, olyannyira, hogy nem fogják feláldozni a becsületességet az önző kívánságoknak és az evilági becsvágynak. Az ilyen jellegű nevelés megerősíti a lelket a gonosz ellen. (...)

Iskoláinkban a nevelés ne legyen azonos a világi közép- és főiskolákban, hittudományi intézetekben folyó neveléssel. (...) Ne legyen alacsony színvonalú a természettudományok oktatása. Mégis azt a tudást kell a legfontosabbnak tekintenünk, amely népet képesít arra, hogy helytálljon az Úr napján. *Iskoláinknak jobban kell hasonlítaniuk a prófétaiskolákra.* Nevelési intézményeknek kell lenniük, ahol Krisztus fegyelme alá vonják a diákokat, s a nagy Tanítóról tanítanak. *Legyenek családjellegű iskolák, ahol a tanulók külön segítséget kaphatnak a tanítóktól,* mint ahogyan otthon a családtagok is segítik egymást. Ápolják a gyengédséget, az egységet, a szeretetet és a megértést! A tanítók legyenek önzetlenek, odaadók, hűségesek, mint akiket Isten szeretete szorongat. Gyengéd szívvel gondoskodjanak a tanulók egészségéről és boldogságáról. Céljuk legyen a tanulók segítése a tudás valamennyi területén. (...) Csakis az tanítson iskoláinkban, aki tapasztalt az Isten Igéjének való engedelmségben. (...)

A tanítók vezessék tanítványaikat önálló gondolkodásra, hogy világosan és egyénenként megértsék az igazságot. *Nem elég, ha a tanító megmagyarázza, s a tanulók elhiszik.* Ébresszük fel a diákok érdeklődését, s vezessük rá őket, hogy saját szavaikkal tudják képviselni az igazságot.

Úgy tűnhet számotokra, hogy Isten szavának tanítása alig-alig hat némelyek gondolataira és szívére, de ha a tanító Isten által végzni munkáját, az isteni igazság egy-egy tanítása megragad még a legfelületesebb tanuló emlékezetében is. A Szentlélek fogja öntözni az elvetett magot, amely gyakran sok nap múlva kel ki, és terem gyümölcsöt Isten dicsőségére. (...)

Iskoláinkban a nevelés összes ágazata közül a vallásgyakorlat a legfontosabb. (...) Az áhítat ne legyen hosszú és unalmas, mert ez arra készíti a fiatalokat, hogy a száraz és unalmas dolgok közé sorolják a vallást. Sokakat pedig egészen odáig vezet, hogy az ellenség oldalán vessék be erejüket. Ezek az ellenséggé vált ifjak, ha helyesen tanították volna őket, a világ és a gyülekezet áldásaivá váltak volna. Minden áhítaton hagyjuk teljes szépségében megjelenni Isten szeretetét és a keresztyén élmények örömét. (...)

Iskoláink egyik célja az, hogy szolgálatra nevelje a fiatalokat, intézményeink és az evangéliumbírdetés különböző munkaterületei számára.” (Ellen G. White: *A gyermeknevelés bibliai alapelvei*, 11–12. o.; *Bizonyágtételek*, VI., 126–133., 141–155., 159., 174., 175. o.)

4

Miért fontos nagy hangsúlyt helyezni a gyakorlati oktatásra és a fizikai munkára?

Péld 10,4; 22,29 | Szegénnyé lesz, aki cselekszik rest kézzel, a gyors munkások keze pedig meggazdagít. (...) Láttál-é az ő dolgában szorgalmas embert? A királyok előtt áll, nem marad meg az alsórendűek között.

„Az élet odaadó munkavégzést, felelősséget, gondoskodást jelent. Az ifjúságot a gyakorlati életre kell nevelni, hogy a váratlan nehézségekkel is meg tudja birkózni. A rendszeresen, jó beosztással végzett munka fegyelmező ereje olyannyira fontos, hogy nemcsak az élet viszontagságai közepette nyújt védelmet, de minden fejlődésnek is az alapja.

Mindannak ellenére, amit a munka méltóságáról eddig elmondtak vagy leírtak, továbbra is az a nézet uralkodik, hogy a fizikai munka lealacsonyít. (...) A fiataloknak meg kell tanulniuk, hogy a becsületesen végzett munka senkit sem tesz alacsonyrendűvé. Ami lealacsonyít, az a semmittevés és a másokra hagyatkozó önzés. (...) A csak könyvek-ből származó tudás felületes gondolkodáshoz vezet. A gyakorlati munka jó megfigyelőkészséget alakít ki, és önálló gyakorlati gondolkodásra nevel. Ha helyesen végezzük, segítségével el lehet sajátítani azt a bölcsességet, amit józan észnek nevezünk: a tervezés és a kivitelezés készségét, az ehhez szükséges bátorságot és kitartást, az ügyességet és leleményt. (...) A tanulóknak el kell sajátítaniuk a módszeres és leleményes munkavégzést.

Ha így neveljük a fiatalokat, akkor mesterei lesznek a munkának, és nem rabszolgái. Ez megkönnyíti a kemény munkát végzők sorsát, és nemessé teszi a legszerényebb foglalkozást is. Aki a munkát csak robotnak tekinti, és ön-elégült tudatlansággal fog neki – anélkül, hogy nagyobb hatékonyságra törekedne –, annak a munka valóban teher lesz. Aki azonban a legegyszerűbb munkában is felismeri

a benne rejlő tudományt, az a feladat szépségét és nemesítő hatását is észre fogja venni, és örömét leli benne. (...)

Adjunk alkalmat az ipari osztályok tanulóinak, hogy beszámolhassanak gyakorlati lelki tapasztalataikról, amelyeket a munkából merítettek, akár házimunkát végeztek, kertészkedtek, akár más területen dolgoztak. (...) *Ha minden iskolánknak mezőgazdasági osztálya is lenne, eredményeink egészen mások volnának.* (...) Gyávaságra vall, hogy ilyen lassan tapogatózva haladunk a fizikai munka bevezetése területén, amely pedig a legjobb nevelést biztosítja. (...)

A földművelés az egyik legjobb foglalatosság, mert tette kelti az izmokat, s pihenteti, felfrissíti az elmét. (...) Nem lenne szabad behozott termékekre támaszkodnunk a gabonát, zöldséget és az egészség számára oly fontos gyümölcsöket illetően. A könyvekből nyerhető tudomány mellett *oktassuk a fiatalokat fakitermelésre és földművelésre.* (...) A mindennapos, rendszeres munka a fiatalok nevelésének részét kell hogy képezze még ezekben a késői napokban is. (...) *Aki egészséges akar maradni, használja felváltva az eszét és az izmait!* Így a fiatalok, amikor Isten szavát kezdik tanulmányozni, egészséges felfogással, erős idegekkel foghatnak hozzá. Gondolataik tiszták, értelmesek lesznek, és nem megy ki fejükből az Ige becses tanítása.” (Ellen G. White: *A gyermeknevelés bibliai alapelvei*, 25–26., 31–33. o.; *Bizonyságtételek*, VI., 176–180. o.)

5

Milyen tulajdonságokkal kell rendelkezniük a tanítóknak?

2Tim 2,24–26 | Az Úr szolgájának pedig nem kell torzsalodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas,

türelmes. Aki szelíden fenyíti az ellenszegülőket, ha talán adna nekik Isten megtérést az igazság megismerésére, és felocsúdnának az ördög töréből, foglyokká tétetvén az Úr szolgálja által az Isten akaratára.

.....

.....

.....

„Legyünk nagyon körültekintőek a tanítók megválasztásában! Ne feledjük, hogy ez ugyanolyan komoly ügy, mint a lelkészek megválasztása. Végezzék e kiválasztást bölcs emberek, akik meg tudják ítélni az emberek jellemét, mert a legjobb lehetőségeket kell biztosítanunk a fiatalok gondolkodásának nevelésére és formálására. (...) Ne helyezzünk gyenge képességű vagy szűk látókörű embereket az iskolák élére! Ne vezessék a gyermekeket fiatal, tapasztalatlan tanítók, akiknek nincs szervezőképességük, mert csak szétzüllesztik az iskolát. (...)

Gonosz dolog fölényes és rideg tanítókra bízni a fiatalokat. Az ilyen tanítók nagy károkat okozhatnak a fejlődő jellemben. Ha a tanítók nem vetik alá magukat Istennek, ha nem szívlelik a gyermekeket, vagy ha kedvenceiké léptetik elő azokat, akik tetszenek nekik, és közönyösök a kevésbé vonzó, nyugtalan vagy beteges gyermekekkel szemben, akkor ne alkalmazzuk őket, mert tevékenységük következtében lelkeket veszítünk el Krisztus nyájából.

A kicsinyek nevelésére alkalmazzunk különleges képességű embereket. (...) Sokkal nehezebb a kis bárányokat táplálni. (...) A tanítók *időről időre vegyenek részt a ki-*

csinyek játékaiban! Ha így tanítják őket a játékokra, megakadályozhatják az ellenséges érzéseket és tetteket anélkül, hogy bírálniuk vagy rendreutasítaniuk kellene. E társas játékok összeforrasztják a tanítók szívét a tanulókéval, s mindenki szeret majd az iskolába járni. (...)

A tanító szíve és elméje gyakran elfárad, ezért majdnem leküzdhetetlen hajlama lesz a nyomott kedélyállapotra, a feszültségre vagy ingerültségre. Mégis az a kötelessége, hogy ne csak ellenálljon az ilyen hangulatoknak, hanem az okokat is kiküszöbölje. Szívét tisztának, kedvesnek, bizakodónak és rokonszenvesnek kell megőriznie. *Azért, hogy mindig szilárd, nyugodt és vidám legyen, meg kell őriznie értelmének és idegzetének erejét.* Mivel munkájában a minőség sokkal fontosabb, mint a mennyiség, ezért óvakodnia kell a túlmunkától. A testmozgás a szabad levegőn és a hasznos munka a test és lélek felüdítésének legjobb eszközei. A tanító példája lelkesíti tanítványait is, hogy érdeklődjenek a fizikai munka iránt és megbecsülik azt. *A tanító minden téren lelkiismeretes pontossággal tartsa be az egészség alapelveit!*

Testi egészsége és becsületes jelleme mellett *szerezzen magas szintű irodalmi műveltséget is.* Minél több igaz ismerettel rendelkezik a tanító, annál jobb munkát tud végezni. *A tanteremben nincs helye a felületes munkának!* (...)

Bármily nagyok tudományos ismeretei, bármily kiváló képességekkel rendelkezik is, *ha nem tudja megnyerni tanítványai tiszteletét és bizalmát,* erőfeszítései hiábavalók. Olyan tanítókra van szükség, akik gyorsan felismernek és jól felhasználnak minden alkalmat a jó cselekedetekre, akik az igazi méltóságot lelkesedéssel párosítják. (...) A ta-

nító a hibák sikeres kiküszöbölése érdekében rokonszenvvel és megértéssel kezdjen a tanítványaiban megnyilvánuló hibák és tévedések okainak feltárásához. (...) A tanító *semmilyen körülmények között se legyen részrehajló!* Ha kedves az értelmes, kellemes modorú tanítványhoz, és bíráló, türelmetlen vagy ellenszenvet tanúsít azok iránt, akiknek a legtöbb bátorításra és segítségre lenne szükségük, akkor teljesen félreértette tanítói hivatását. Próbára tevő tanítványával való bánásmódja teszi mérlegre igazán jellemét, ekkor derül ki, hogy valóban alkalmas-e tisztségére.

Mivel a szülők csak ritkán ismerkednek meg közelebbről a tanítóval, ezért fontos, hogy *a tanítók keressék a szülők ismeretségét! Látogassák meg tanítványaikat otthonaikban, és ismerjék meg azokat a befolyásokat, amelyek között élnek!* Azáltal, hogy személyes kapcsolatba kerülnek tanítványaik otthonával és életével, megerősíthetik a hozzájuk kapcsoló kötelekeket, és megtanulhatják, hogyan kezeljék eredményesebben a különböző természetű és vérmérsékletű tanulókat. Ha a tanító érdeklődik tanítványai otthoni nevelése iránt, kétszeres áldást nyer. Sok szülő annyira belemerül munkájába és gondjaiba, hogy szem elől téveszti az alkalmakat, hogy gyermekei életét a jóra befolyásolja. A tanító sokat tehet annak érdekében, hogy a szülőket lehetőségeik és kiváltságaik tudatára ébressze...

Az érzékeny, ideges tanulókkal nagyon gyengéden kell bánni! A tanító rokonszenvet és türelmet tanúsítson azok iránt, akik szintén nehézségekkel küzdenek. Mindazok, akik gyermekek és fiatalok nevelésével foglalkoznak, mindig tartsák szem előtt a legfőbb szabályt, amelyet Megváltónk elénk tárt: *»Amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképpen cselekedjétek azokkal.«*

(Lk 6,31) A gyermekek az Úr családjának ifjabb tagjai, akik velünk együtt öröklük az élet kegyelmét. *Krisztusnak ezt a szabályát szentül meg kell őriznünk a legnehezebb felfogású, a legfiatalabb, a legdurvább hibákat elkövető, sőt még a tévelygő és lázadó tanulókkal szemben is.*

Ez a szabály arra indítja a tanítót, hogy óvakodjék nyilvánosságra hozni tanítványai hibáit vagy tévedéseit. *Óvakodni fog attól, hogy mások jelenlétében dorgáljon vagy büntessen.* Addig nem távolít el az iskolából egyetlen tanuló sem, amíg mindent meg nem tett megjobbulása érdekében. Ha azonban nyilvánvalóvá válik, hogy a tanuló nem nyert áldást, és dacos magatartása, a tekintély megvetése az iskola irányításának felborítására vezethetne, s befolyása másokat is megfertőzhetne, akkor szükségessé válik eltávolítása. Sok tanulónál a megalázó, nyilvános kizárás végző lezüllesztéshez és romláshoz vezet, ezért ha az eltávolítás elkerülhetetlen, ezt a legtöbb esetben nem kell nyilvánosságra hozni. A tanító a szülőkkel folytatott tanácskozás és együttműködés által bizalmasan intézze az ügyet. (..)

Sok fiatal, akiket javíthatatlannak gondolnak, szívében nem olyan kemény, mint amilyennek látszik. Sokakat vissza lehetne nyerni közülük bölcs fegyelmeléssel. A legkönnyebben kedves szavakkal lágyíthatók meg. A tanító nyerje meg a megkísértett tanuló bizalmát. Amikor felismeri jellemében a jót, és azt fejleszteni kezdi, sok esetben kiküszöbölheti a rosszat. (..) Az isteni Tanító türelmet tanúsít a tévedők iránt minden rosszaságukban. Szeretete nem hűl ki. Megnyerésükre irányuló erőfeszítése nem szűnnek meg. Kitárt karokkal várja, hogy újra és újra szívélyesen üdvözölje a tévedőt, a lázadót, sőt a hitehagyót is. Szívét meghatja a kisgyermek gyámoltalansága,

akivel nyersen bánnak. Minden szenvedő ember becses a szemében, mégis *a nyers, mogorva, makacs természetűek ébresztik fel rokonszenvét és szeretetét a legjobban*, mert minden torz jellem kifejlődésénél tekintetbe veszi az előidéző okokat és körülményeket. Különös gondoskodással és részvétellel fordul azok felé, akik a legkönnyebben beleesnek a kísértésbe és a leghajlamosabbak a tévedésre...

A gyermekeknek szükségük van elismerésre, rokonszenvre és bátorításra, de ügyeljünk arra, hogy ne ápoljuk bennük a dicséret szeretetét. Az a szülő vagy tanító, aki szem előtt tartja a nemes jellem igazi eszményét... nem ápolhatja vagy növelheti önelégültségüket. Nem fokozhatja az ifjában azt a vágyat, hogy fitogtassa képességeit és hozzáértését.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VI., 200–201., 205. o.; *Nevelés/Előtted az élet*, 275–278., 281–282., 289–292., 231–237. o.)

Milyen tanácsot kaptunk a kollégiumokra vonatkozóan?

6

1Tim 4,12 | Légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.

.....

.....

.....

„Sok bentlakó tanulónk meg van fosztva a családi kör csillapító, fékező hatásától. *Életüknek pontosan ebben a szakaszában lenne szükségük éber felügyeletre. Ehelyett*

kikerülnek a szülők fegyelmezése és tekintélye alól. A velük egykorú, sokféle jellemű fiatalok társaságában találják magukat. Akadnak, akiket alig fegyelmezték gyermekkorukban, ezért felületesek és komolytalanok. Másokkal pedig túlságosan szigorúan bántak odahaza, s amikor megszabadulnak a kéztől, amely talán túl szorosan fogta a gyepelőt, azt hiszik, most már kedvük szerint tehetnek, amit akarnak. A fegyelmezésnek még a gondolatát sem bírják elviselni. Az ilyen fiatalokkal való barátkozás miatt igen megnövekszik a fiatalokat fenyegető veszély. *Azért alapítottuk bennlakó iskoláinkat, hogy fiataljainknak ne kelljen magukra hagyatva sodródniuk, s ne legyenek kitéve a mindenféle burjánzó rossz hatásoknak. Célunk az, hogy amennyire csak lehet, családi légkört teremtsünk.* (...)

Bentlakó iskoláinkban, ahol azok a fiatalok gyűlnek össze, akik szeretnének felkészülni Isten szolgálatára, amennyire csak lehet, a mennyei mintát kell követnünk. *Súlyos felelősség nyugszik ezeknek az otthonoknak a vezetésével megbízott tanítók vállán,* mert apák és anyák szerepét kell betölteniük. Szívükön kell viselniük valamenyny diákjuk sorsát, mint a szülőknek. A gondjaikra bízott fiatalok jellemvonásainak különbözősége gondokat és súlyos terhet jelentenek. Nagy tapintatot és sok türelmet kíván helyes irányba terelni azok gondolkodását, akiket eltorzított a helytelen nevelés. A tanítóknak komoly nevelőkészséggel kell rendelkezniük. Legyenek elvhűek, mégis bölcssek és gyengédek. A szeretetet és krisztusi együttérzést kell összekapcsolniuk a fegyelmezéssel. (...) Ne a szigorú, hajthatatlan tekintélyt érvényesítsék. Vegyüljenek inkább a fiatalok közé, osszák meg velük örömeiket és bánatukat, csakúgy, mint a mindennapi munkát. Az ilyen igye-

kezet eredménye legtöbbször vidám, szerető engedelmeség lesz. (...)

*Nagyon fontos a fiatalok jellemének építésében az, hogy a fiatalok megszokják a rájuk bízott munka elvégzését, le-
rázzák a tunyaságra való hajlamot. Ismerniük kell a min-
dennapi élet kötelességeit. Meg kell tanítani őket, hogy
alaposan és jól végezzék el az otthonbeli kötelességeket,
a lehető legkevesebb zajjal és zűrzavarral. Végezzenek min-
dent rendesen és illően. Tartsák a konyhát és az épülete-
ket tisztán és rendben. A megfelelő időben tegyék félre
a könyveket, s ne tanuljanak többet, mint azt a ház kö-
rűli kötelességek megengedik. *Ne kösse le őket a tanulás
annyira, hogy elhanyagolják ház körűli kötelességeiket,*
mert ezektől függ a család kényelme. Az ilyen kötelességek
végzése legyőzi a hanyag és rendetlen szokásokat. Ha nem
nevelünk a helyes szokásokra, ezek jellemzik majd gyer-
mekeinket az élet összes további szakaszában, s megfoszt-
ják őket attól, hogy valaha is hasznos munkát végezhesse-
nek. Alkalmatlanná teszik őket a hittérítő munkára. Ha
nem küszöböljük ki szívós kitartással ezeket a hibákat, le-
győzik majd a fiatalokat. (...) Bátorítsuk gyermekeinket
az öltözködés helyes szokásainak kialakítására is. Öltöz-
ködjenek csinosan, tartsák rendben, javítsák ki ruháikat.
Minden szokásuk mások megsegítésére irányuljon.*

Izráel különleges utasításokat kapott, hogy sátraikban és a sátrak körül legyen minden tiszta és rendes, hogy amikor az Úr angyala átmegy a táboron, nehogy tisztátalanságot lásson. Igazán kiterjedne az Úr figyelme ilyen apróságokra? Igen, kijelentett tény, hogy ha az Úr tisztátalanságot látott volna közöttük, nem ment volna velük az ellenség ellen. Az Úr ma is ugyanígy figyel minden tettünket. *Az az Isten,*

aki Izráel gyermekeit helyes szokásokra nevelte, ma sem helyesel semmilyen tisztátalanságot az otthonaikban. (...)

Isten népe nem műveli eléggé a keresztény szívélyességet. Nem szabad elhanyagolnunk a nevelésnek ezt a részét! Ne veszítsük szem elől ezt az iskoláinkban sem! Tanítsuk meg diákjainkat, hogy senki sem független részecske, hanem mindnyájan szálak vagyunk, s más szálakkal összefogva kell alkotnunk a szövetet. Sehol máshol olyan hathatósan nem oktathatjuk ezt, mint bennlakó iskoláinkban. Az itteni körülmények, mindennapos események, ha felhasználjuk őket, nagyon elősegítik jellemük fejlődését a társas kapcsolatok terén. (...) Akik magukba zárkóznak és nem hajlandók barátságos kapcsolatok útján mások áldására lenni, sok áldást veszítenek. A baráti érintkezések csiszolják és finomítják gondolatainkat, az ismeretségek nyomán barátságok alakulnak, amelyek a szívek egységét és a szeretet légkörét teremtik meg, ez pedig kedves a menny előtt. (...)

Tanítsuk fiataljainkat arra, hogy Krisztus példáját követve tanúsítsanak szeretetteljes érdeklődést, baráti hajlandóságot azok iránt, akiknek a legnagyobb szükségük van erre – még ha nem is a maguk választotta barátaikról van szó. (...) Tanítsuk meg a diákokat arra, hogy keresztényi érdeklődéssel, együttérzéssel és szeretettel közeledjenek társaikhoz, s igyekezzenek Krisztushoz vonzani őket. (...) Krisztus mindig készen állt barátilag menni az emberek közé. Ha akár a farizeusok, akár a vámszedők étkezni hívták, elfogadta meghívásukat. Ilyen alkalmakkor minden szava az élet illata volt hallgatói számára, mert az étkezés idejét a jelenlévők szükségleteihez szabott becses tanítások alkalmává tette. (...)

A vérmérséklet, az egyéni sajátosságok, amelyekből a jellem fejlődik – minden, amit az otthonban gyakorolnak –, felszínre tör majd később, az élet összes kapcsolatában. (...) *Ha az iskolai család minden tagja igyekszik elkerülni minden rideg, udvariatlan szót, s tisztelettel beszél mindenkivel*, ha sohasem feledik, hogy a mennyei család tagságára készülnek, ha szent őrszemek ügyelnek itt a helyes viselkedésre, és arra, hogy senki el ne tévelyegjék Krisztustól (...) *akkor hatalmas tökéletesítő hatás áradna ki minden iskolaotthonból!*” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VI., 168–174. o.)

————— • —————

Az e heti adomány

az eleki vendégház munkáját támogatja.

*– Hozzájárulás a vendégházban folyó
egészségügyi-lelki missziómunka költségeihez.*

JÚLIUS • *Igék minden napra*

1.	péntek	Jel 16,13–14	Napnyugta: 20.38
2.	szombat	Jel 13,4	
3.	vasárnap	Mt 24,23	
4.	hétfő	Jel 13,11	
5.	kedd	Mt 10,22	
6.	szerda	2Tim 3,12	
7.	csütörtök	Mt 24,10	
8.	péntek	Mt 10,36	Napnyugta: 20.36
9.	szombat	Eszt 4,14	
10.	vasárnap	Jn 16,2	
11.	hétfő	Mt 24,12	
12.	kedd	Ezék 38,19	
13.	szerda	Ésa 60,1–2	
14.	csütörtök	Ésa 49,14–15	
15.	péntek	Mal 3,3	Napnyugta: 20.31
16.	szombat	Lk 21,18	
17.	vasárnap	2Kor 11,14	
18.	hétfő	Mt 24,24	
19.	kedd	Jel 13,13	
20.	szerda	Mt 7,22–23	
21.	csütörtök	Lk 21,11	
22.	péntek	Ésa 8,16	Napnyugta: 20.25
23.	szombat	2Tim 2,19	
24.	vasárnap	Zak 3,2	
25.	hétfő	Dn 3,7	
26.	kedd	Ezék 7,5–6	
27.	szerda	Ésa 24,5	
28.	csütörtök	Jel 12,17	
29.	péntek	Jel 18,1	Napnyugta: 20.17
30.	szombat	Jóel 2,23	
31.	vasárnap	Rm 13,11–12	

AUGUSZTUS • *Igék minden napra*

1.	hétfő	2Kor 6,2	
2.	kedd	2Kor 10,15	
3.	szerda	Jób 28,18	
4.	csütörtök	Rm 5,19	
5.	péntek	Júd 24	Napnyugta: 20.07
6.	szombat	Eféz 3,20	
7.	vasárnap	Mt 5,48	
8.	hétfő	Eféz 4,32	
9.	kedd	1Tim 5,22	
10.	szerda	Eféz 4,23–24	
11.	csütörtök	Zsolt 119,34	
12.	péntek	1Jn 2,4–5	Napnyugta: 19.56
13.	szombat	Zsolt 119,104	
14.	vasárnap	1Kor 14,40	
15.	hétfő	Ésa 6,5	
16.	kedd	1Kor 10,12	
17.	szerda	2Kor 5,17	
18.	csütörtök	2Móz 20,8–11	
19.	péntek	Péld 3,6	Napnyugta: 19.44
20.	szombat	Ezék 9,4	
21.	vasárnap	Jel 14,5	
22.	hétfő	Jn 9,4	
23.	kedd	Jel 7,2–3	
24.	szerda	Ezék 20,12	
25.	csütörtök	Ésa 58,14	
26.	péntek	Ezék 20,20	Napnyugta: 19.31
27.	szombat	Dn 8,14	
28.	vasárnap	Dn 7,13	
29.	hétfő	Zsid 10,22	
30.	kedd	Jel 3,3	
31.	szerda	1Tim 5,24	

SZEPTEMBER • *Igék minden napra*

1.	csütörtök	Zsolt 119,46	
2.	péntek	Mt 10,18	Napnyugta: 19.18
3.	szombat	Ámós 4,12	
4.	vasárnap	Mt 10,19	
5.	hétfő	Ezék 34,26	
6.	kedd	Jel 17,14	
7.	szerda	1Thess 5,4	
8.	csütörtök	1Thess 5,3	
9.	péntek	Jer 6,14	Napnyugta: 19.04
10.	szombat	Mt 24,14	
11.	vasárnap	Mik 1,2–3	
12.	hétfő	Jel 22,11	
13.	kedd	1Thess 5,1–2	
14.	szerda	Dn 12,1	
15.	csütörtök	Jel 7,3	
16.	péntek	Jel 16,1	Napnyugta: 18.50
17.	szombat	Jel 13,15	
18.	vasárnap	Eszt 3,13	
19.	hétfő	Ésa 26,20	
20.	kedd	Ámós 8,11–12	
21.	szerda	Jer 30,7	
22.	csütörtök	Zsolt 46,2	
23.	péntek	Lk 18,7–8	Napnyugta: 18.35
24.	szombat	Mk 13,19	
25.	vasárnap	Jel 3,10	
26.	hétfő	Zsolt 91,15	
27.	kedd	Ésa 49,25	
28.	szerda	Jób 34,20	
29.	csütörtök	Jel 16,17–18	
30.	péntek	Dn 12,2	Napnyugta: 18.21